

Chỉ Là ... Tôi Nhớ Em

Contents

Chỉ Là ... Tôi Nhớ Em	2
1. Chap 1: Chấp Nhận Kết Hôn	2
2. Chap 2: Chẳng Phải Rất Coi Thường	5
3. Chap 3: Làm Gì Sai?	9
4. Chap 4: Trăng Mập	12
5. Chap 5: Hoàng Hôn Rất Đẹp	15
6. Chap 6: Đùng Áo Tưởng Nữa	17
7. Chap 7: Ăn Đêm	21
8. Chap 8: Ai Làm?	24
9. Chap 9: Gặp Lại Minh Vũ	27
10. Chap 10: Hiểu Lâm Nói Tiếp	30
11. Chap 11: Cô Khóc Cái Gì	34
12. Chap 12: Em Chồng	37
13. Chap 13	40
14. Chap 14	42
15. Chap 15	47
16. Chap 16	50
17. Chap 17	54
18. Chap 18	58
19. Chap 19	60
20. Chap 20	63
21. Chap 21	67
22. Chap 22	70
23. Chap 23	75
24. Chap 24	80
25. Chap 25	84
26. Chap 26	86
27. Đòi Lời Tác Giả	90
28. Chap 1: Chấp Nhận Kết Hôn	91
29. Chap 2: Chẳng Phải Rất Coi Thường	94
30. Chap 3: Làm Gì Sai?	98
31. Chap 4: Trăng Mập	101
32. Chap 5: Hoàng Hôn Rất Đẹp	103
33. Chap 6: Đùng Áo Tưởng Nữa	106
34. Chap 7: Ăn Đêm	109
35. Chap 8: Ai Làm?	112
36. Chap 9: Gặp Lại Minh Vũ	116
37. Chap 10: Hiểu Lâm Nói Tiếp	119
38. Chap 11: Cô Khóc Cái Gì	122
39. Chap 12: Em Chồng	125
40. Chap 13: Thích Tôi Rồi Sao?	128
41. Chap 14: Tình Cảm Một Phía	131

42. Chap 15: Đứng Khóc...tôi Ở Đây Rồi	135
43. Chap 16: Rất Hợp Với Cô	138
44. Chap 17: Người Quan Trọng Nhất	142
45. Chap 18: Tiểu Mai Là Đồ Ngốc	147
46. Chap 19: Có Anh Rồi Nên Không Sợ	148
47. Chap 20: Ngủ Ngon	152
48. Chap 21: Để Tôi Cống Cô	155
49. Chap 22: Không Thích Cũng Không Tha	159
50. Chap 23: Không Đau Lòng?	164

Chỉ Là ... Tôi Nhớ Em

Giới thiệu

- “Mai Mai, coi như mẹ xin con hãy giúp cha, giúp nhà họ Trương giữ lại gia sản này ”_ Bà Thanh n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-la-toi-nho-em>

1. Chap 1: Chấp Nhận Kết Hôn

[Vui lòng không edit hoặc copy a]

- “Mai Mai, coi như mẹ xin con hãy giúp cha, giúp nhà họ Trương giữ lại gia sản này ”_ Bà Thanh ghen ngào nắm lấy tay con gái

- “Con muốn giúp gia đình ta nhưng có nhất thiết phải dùng cách này không mẹ? Sao mẹ nỡ gả con cho một người mà con chưa hề quen biết...”

- Con cứ từ từ suy nghĩ, ngày mai hãy trả lời cũng được, mẹ về phòng trước đây

Cô gái bất lực ngồi thụp xuống ghế, đập nhẹ vào cái đầu đang rối như tơ vò của mình: “Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy chứ??!!”

Cô là Trương Tiểu Mai - con gái duy nhất của thương gia Trương Hàn, năm nay vừa tròn 20 tuổi. Thời gian gần đây, công ty của cha cô đang rơi vào tình trạng khủng hoảng, thiếu vốn trầm trọng. Khi ông Hàn nảy ý muốn vay vốn, chỉ có phu nhân Nhã Hạnh - chủ tịch tập đoàn Lưu thị đồng ý nhưng điều kiện lại là...con gái ông.

- Nếu ngài Trương đây muốn vay vốn, thì hãy gả con gái của mình cho con trai cả của tôi

- Nhưng...con bé mới 20 tuổi, vả lại...nếu không nhầm...cậu cả nhà họ Lưu đã từng đính hôn...”

- ”Vậy thì sao? Chỉ là đính hôn, hơn nữa đã bị hủy bỏ. Ngài nghĩ nó không xứng với con gái mình?

”_ phu nhân Nhã Hạnh vẫn không thay đổi sắc mặt, nhưng giọng có chút tức giận

- Tôi không có ý đó...

“Dù sao cũng do ngài quyết định thôi. Tôi xin phép đi trước”

Sáng sớm, Tiểu Mai vừa ra ngoài đã nghe thấy tiếng ho từ phòng cha mình. Cô hé cửa đi vào thì hốt hoảng khi thấy ông Hàn đang ho ra máu vào chiếc khăn tay.

- “Cha...!” _ Mai Mai vội vàng chạy tới, hai mắt đỏ hoe: “Sao...sao...cha lại ho ra nhiều máu thế này...”

Ông Hàn mệt mỏi dựa vào tường: “Ta không sao, chỉ cần uống thuốc sẽ đỡ. Con mau đi học đi”

Tiểu Mai im lặng nhìn cha rồi đột ngột lên tiếng: “Con có chuyện muốn nói”

Ông Hàn ngồi thẳng dậy, nhìn con gái, ôn tồn:

- Được. Con nói đi

Mai Mai nắm lấy gấu áo mình, lắp bắp:

- Chỉ cần...con kết hôn là công ty sẽ được cứu đúng không cha?

- Là mẹ con nói với con phải không? ta đã bảo bà ấy rồi mà...Kết hôn là chuyện đại sự cả đời, không thể ép buộc, con không cần phải làm vậy.

- “Đâu có ai ép buộc, là con tự nguyện mà, cha cho con kết hôn có được không?”

Ông Hàn thở dài:

- Cái con bé ngốc này, sao có thể ăn nói hồ đồ như vậy. Mau đi học đi

Tiểu Mai vừa khóc vừa lắc đầu: “Không, con đã suy nghĩ kỹ rồi...”

Ông Hàn chau mày, day day trán, đau xót nói: “Trương Hàn ta cả đời lặn lội trên thương trường, rốt cục đã làm sai điều gì...tại sao ông trời lại bắt đứa con gái duy nhất của ta phải chịu khổ thế này?”

Tiểu Mai cắn chặt môi, ngăn không để nước mắt rơi:

- “Cha đừng lo...mọi chuyện sẽ ổn thôi”

Ngày trọng đại cuối cùng cũng đến.

Lễ cưới tổ chức trong khách sạn 5 sao, mọi thứ đều được trang hoàng để đạt tới độ hoàn hảo nhất. Khách mời chỉ toàn tầng lớp thượng lưu, tất cả đều mặc trang phục màu trắng sang trọng.

Tiểu Mai ngồi trong phòng trang điểm, tâm trạng vô cùng lo lắng.

Sau khi đeo khăn voan lên mái tóc nâu xoắn nhẹ cho Mai Mai, nhân viên trang điểm tròn mắt thán phục:

- Woa, chị thực sự rất đẹp đấy!

Tiểu Mai khẽ mỉm cười:

- Cảm ơn

Đúng lúc này bà Thanh đi vào. Tiểu Mai ngạc nhiên nhìn ra cửa:

- Mẹ...

Bà nhẹ vuốt tóc Mai Mai:

- Vậy là hôm nay người ta mang con gái của mẹ đi rồi

- Mẹ này, con đi lấy chồng chứ có phải đi hủn đâu...

- Tiểu Mai, mẹ xin lỗi, vì gia đình mà con phải kết hôn sớm, bỏ lỡ bao dự định cho tương lai phía trước...

Mai Mai ôm chăm lấy mẹ, mỉm cười nhưng đáy mắt vẫn không dấu được tia buồn bã:

- Mẹ yên tâm, con không sao, thực sự không sao mà...

Khán phòng lung linh dưới ánh đèn pha lê huyền ảo. Ông Hàn xúc động nắm tay con gái chậm rãi tiến vào lễ đường trong tiếng nhạc du dương. Tiểu Mai nắm chặt lấy tay cha mà không biết nước mắt đã rơi từ lúc nào. Ông Hàn khẽ thở dài rồi đặt tay con gái vào tay chú rể:

“Mong con chăm sóc con bé hộ ta”

Khải Phong đón lấy tay cô dâu, khoe môi kiêu hãnh cong lên, cúi nhẹ đầu.

- Lưu Khải Phong, anh có nguyện ở bên chị Trương Tiểu Mai lúc hạnh phúc cũng như đau buồn, khi giàu cũng như khi nghèo, lúc mạnh khỏe cũng như ốm đau không?

- Tôi đồng ý_ Khải Phong lạnh lùng đáp lại, thậm chí còn không nhìn sang cô dâu

- Vậy còn chị Trương Tiểu Mai, chị có nguyện ở bên anh Lưu Khải Phong lúc hạnh phúc cũng như đau buồn, khi giàu cũng như khi nghèo, lúc mạnh khỏe cũng như ốm đau không?

Mọi người đều im lặng chờ đợi câu trả lời của Tiểu Mai. Cô cúi gằm nhìn vào bó hoa cưới trên tay mình rồi lên nhìn xuống chỗ bố mẹ. Mai Mai hít một hơi thật sâu tự trấn an bản thân rồi nói : “Tôi đồng ý”

Tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên sau câu nói của cô.

Vị chủ hôn mỉm cười: “Cầu chúc cho hai người mãi mãi hạnh phúc. ”Khải Phong, bây giờ anh có thể hôn cô dâu của mình”

Nghe đến đây, mặt Tiểu Mai tối sầm xuống, đầu óc trở nên trống rỗng, hoàn toàn không biết nên làm gì. Vô tình ngược lên, chạm vào ánh mắt sâu thẳm hút hồn của người đối diện, Mai Mai lại vội cúi đầu xuống. Đang mơ hồ suy nghĩ thì tay cô bị kéo lại. Trương Tiểu Mai kinh ngạc, còn chưa định hình được chuyện gì đang diễn ra thì môi Khải Phong đã áp sát xuống môi cô.

Cả lễ đường như vỡ òa, chỉ có một mình Tiểu Mai là hai tai ù đi, không nghe thấy gì, hoàn toàn không nghe thấy gì hết. Tim cô sắp rơi ra ngoài rồi.

Sau khi lễ cưới kết thúc, phu nhân Nhã Hạnh đi tới nói với Khải Phong: Con mau đưa Tiểu Mai về nhà đi, ngày mai hai đứa còn đi nghỉ tuần trăng mật nữa đấy. Mọi chuyện ở đây để mẹ lo

- Con biết rồi_ Phong đáp lại rồi đi thẳng

Trương Tiểu Mai đang ngồi nghỉ trong phòng của cô dâu. Từ nãy đến giờ cứ phải “lết” từ bàn này sang bàn khác với ông chồng mặt lạnh như tảng băng khiến chân cô như muốn rời ra khỏi cơ thể. Mai Mai cau mày cúi xuống xoa nhẹ vào cổ chân tê cứng của mình, thầm oán hận đôi giày cao gót.

Chợt tiếng gõ cửa vang lên. Tiểu Mai vội vàng đi guốc lại rồi nói vọng ra: “Mời vào”

Khải Phong mở cửa bước tới chỗ Mai Mai đang ngồi: “Đi về thôi”

Tiểu Mai gật đầu, nhanh chóng đứng lên. Nhưng vừa bước được vài bước thì cái chân lại đau nhức khiến cô chẳng thể đi nổi. Khải Phong không thấy cô đi theo, liền quay lại. Anh nhíu mày nhìn xuống đôi chân đang sưng lên của Mai Mai.

- “Bỏ guốc của em ra đi”_ Phong lạnh lùng nói

- “Hả?...À không cần đâu, tôi đi được mà” _ Tiểu Mai xua tay

- “Bỏ nó ra đi”_ Khải Phong nói lại, giọng như ra lệnh

Chần chừ một lúc, Mai Mai mới tháo guốc ra. Khải Phong cúi xuống cầm đôi guốc lên: “Chịu khó đi bộ ra xe, tôi không thể công khi em đang mặc váy cưới”

Chuẩn bị tới đại sảnh, Phong chợt nhớ ra điều gì đó đột nhiên đứng lại. Tiểu Mai đang lảo đảo đi đằng sau, thấy vậy liền hỏi:

- Sao lại dừng thế?

- Mau khoác vào tay tôi đi

Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên, vẫn không hiểu gì. Thấy cô chưa làm theo, Khải Phong hơi cau mày: “Ngoài kia có rất nhiều khách mời, dừng để tôi nói lại lần nữa”

Nghe đến đây, Tiểu Mai thở dài bước lên, gương gao khoác tay Khải Phong.

Tuy đi ra bằng cửa phụ nhưng cả hai vẫn không tránh được ống kính phóng viên. Cánh nhà báo tới đây không chỉ vì hôm nay là ngày cưới của tổng giám đốc tập đoàn Lưu Thị lớn nhất Đông Nam Á mà còn vì sự xuất hiện của Khánh Ly. Cô là diễn viên trẻ tài năng, tuy mới 24 tuổi nhưng đã có 12 năm theo nghiệp diễn xuất. Khải Phong và Khánh Ly từng là một cặp đôi trai tài gái sắc khiến nhiều người ngưỡng mộ, luôn được tung hô trên báo chí. Chỉ 3 tháng trước họ vừa làm lễ đính hôn, vậy mà hôm nay, Lưu Khải Phong lại đang làm đám cưới với một cô gái khác. Đương nhiên chuyện này sẽ trở thành đề tài nóng cho phóng viên viết bài.

- “Anh Lưu Khải Phong, tại sao anh lại quyết định chia tay diễn viên Khánh Ly?”

- “Có người nói mẹ anh không chấp nhận một người con dâu làm trong ngành giải trí phải không?”

- “Anh hay chị Ly là người đã nói lời chia tay?”

- “Anh và vợ quen nhau từ khi nào?”

Dù đã có vệ sĩ bảo vệ nhưng những câu hỏi cứ dồn dập đến với Khải Phong

- “Cô Trương Tiểu Mai đã quyến rũ anh để chia rẽ mối tình của 2 người phải không?”

- “Đúng vậy! Chị là kẻ cướp chồng người khác!!” _ Một vài fan của Khánh Ly đứng bên ngoài la lớn.

Nghe đến đây, Mai Mai đứng khựng lại, trong lòng cảm thấy vô cùng ảm ức.

- “Không hề có chuyện đó! Tôi chia tay Khánh Ly trước rồi mới quen cô ấy! Từ giờ, nếu ai còn nhắc đến chuyện này thì đừng trách tôi không nói trước”

Thấy Khải Phong đột ngột gắt lên, đám người cũng tự động giãn ra. Tiền tài và thế lực của Lưu thị đủ để khiến những người có ý định chống đối phải im lặng.

Phong nắm chặt tay Tiểu Mai khó khăn vượt qua đám người, đi ra bãi đỗ xe. Trương Tiểu Mai thoáng đỏ mặt nhưng vẫn thầm cảm ơn anh đã đứng về phía cô.

Vào đến bãi đỗ xe, không còn ai nhìn thấy 2 người, Khải Phong liền buông tay Mai Mai. Lúc này, nhìn anh như đang đeo một chiếc mặt nạ vô cảm, ánh mắt không còn dịu dàng như 1 giây trước đó, thực sự rất khác.

“Vừa rồi những người phóng viên đã nói gì khiến anh tức giận?” _ Mai tự hỏi thầm

- Đứng đây chờ tôi

Khải Phong nói rồi đi ra lấy xe. Phong lái xe ra chỗ Tiểu Mai đứng chờ. Cô vừa mở cửa định bước lên thì giọng nói lạnh lùng truyền tới:

- “Ngồi ra ghế sau đi”

[20 vote Sam đăng tiếp nha]

2. Chap 2: Chẳng Phải Rất Coi Thường

- Tôi bảo cô ngồi ra ghế sau!

Không chỉ ánh mắt mà cả cách xưng hô của anh ta, tất cả đều thay đổi. Tiểu Mai ngẩn người vài giây rồi cũng ngoan ngoãn ngồi ra phía sau.

Cả 2 đang trên đường tới căn hộ cao cấp của Khải Phong, cũng là nơi hai vợ chồng ở.

Căn nhà được thiết kế với gam màu chủ đạo là xám và trắng vô cùng tinh tế, sang trọng

Về đến nhà nhưng không khí vẫn căng thẳng, Tiểu Mai đành lên tiếng: “Này anh, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Sao anh cứ...”

Khải Phong mở tủ lạnh lấy bình nước rót ra cốc, cất giọng nói: - “Thay đồ xong thì ra phòng khách, tôi có chuyện muốn nói với cô”

...

Tắm xong Mai Mai bước ra, khắp người tỏa hương thơm dịu nhẹ. Cô cầm khăn bông lau những giọt nước long lanh vẫn còn đọng lại trên gương mặt thanh tú rồi đi ra phòng khách. Không hiểu sao khi vừa nhìn thấy Khải Phong, Tiểu Mai lại cảm thấy...sợ.

Cô hít một hơi thật sâu lấy lại dũng khí, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Phong: “Có chuyện gì anh nói đi”

- Cô biết chuyện giữa tôi và Khánh Ly chứ?

Tiểu Mai hơi ngạc nhiên. Chuyện giữa anh và Khánh Ly thì có ai là không biết.

- Tôi... cũng biết một chút

Um. __ Phong uống một ngụm cafe rồi tiếp tục nói __ “Biết thì tốt, tôi cũng nói luôn, đối với tôi, không ai có thể thay thế cô ấy. Chắc cô cũng biết, tôi cưới cô chỉ để mẹ tôi hài lòng, còn cô cưới tôi là để có tiền cứu vớt công ty của gia đình cô. Bây giờ thì cha cô nhận được tiền rồi, cô đã hoàn thành nhiệm vụ. Vì vậy 5 tháng sau, khi mọi chuyện ổn định, mẹ tôi về Pháp, chúng ta sẽ ly hôn. Từ giờ tôi sẽ ngủ ở phòng làm việc”

Mặc dù vẫn biết chỉ là hôn nhân sắp đặt, nhưng ngay sau khi cưới đã phải nghe những lời này, khiến Tiểu Mai ngẩn ra mất mấy giây

- “Làm như vậy...anh không thấy quá đáng sao? Tôi đã làm gì sai mà đến một cơ hội cũng không thể có?”

- “Cô đã sai kể từ khi đồng ý kết hôn với tôi”

Giọng nói bình tĩnh mà vô cùng sắc bén, anh chỉ liếc nhìn cô một cái rồi rời đi.

Vào trong phòng, Tiểu Mai mới dám khóc. Khải Phong nói như vậy chẳng phải rất coi thường cô sao? Nước mắt tủi thân cứ thế tràn xuống.

- “Anh ta nghĩ mình là ai? Tưởng có tiền thì muốn làm gì cũng được chắc??”

Khóc mệt, Mai Mai ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Cộc cộc cộc...

- “Mẹ cho con ngủ thêm chút nữa đi” __ Tiểu Mai nhăn nhó trằm chằm lên đầu

Cộc cộc cộc... __ Tiếng gõ lại tiếp tục vang lên

Con ra ngay đây... __ Cô vươn tay định tắt chiếc chuông báo thức ở đầu giường nhưng sờ mãi chẳng thấy đâu. Như có một dòng điện chạy dọc qua sống lưng, Mai Mai ngồi bật dậy và hoảng hốt nhận ra mình đã kết hôn từ hôm qua.

Cô dụi mắt đi ra khỏi giường mở cửa. Lại gặp cái gương mặt lạnh lùng cổ hữu đấy, Tiểu Mai thở dài: “Sáng sớm anh đã gọi tôi làm gì?”

Khải Phong cau mày: “Sao giờ này cô mới dậy?”

Trương Tiểu Mai liếc nhìn đồng hồ: “Mới 6h30. Hôm nay tôi không phải học, nếu bận thì anh cứ đi đi nhé”

- “Ừ, hôm nay cô không phải đi học. Nhưng cô biết tại sao mình được nghỉ không?”

|||Hốt hoảng tập 2. Hôm nay chính là ngày đi nghỉ tuần trăng mật của cô mà. Sao lại quên được chứ.

“Tôi...tôi...Xin lỗi! Tôi vào chuẩn bị luôn đây” _ Tiểu Mai luống cuống định chạy vào phòng thay đồ nhưng lại bị Phong chặn lại:

- Không cần nữa!...tôi hủy rồi

Mai Mai quay lại nhìn anh, nụ cười trên môi cứng ngắc:

- Anh hủy rồi...?

- “Đúng vậy” _ Phong gật đầu_ “Không có tình cảm thì cũng không nên gượng ép. Nếu có ai hỏi thì cô cứ bảo công việc của tôi quá bận. Hiểu chưa?”

- “Tôi hiểu rồi” _ Cô nói, giọng nhẹ tênh

“Vậy tôi đi làm đây” _ Phong vừa nói vừa đi ra phía cửa

Tiểu Mai ủ rũ gật gật đầu rồi quay về phòng.

- “Không đi thì thôi. Ai cần chứ!”

Dù nói như vậy nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút hụt hẫng. Mai Mai úp mặt xuống gối than vãn:

- “Anh ta còn nhắc ra làm gì. Sao không để mình quên luôn cho rồi”

Chợt chiếc điện thoại bên cạnh đổ chuông.

- “Alo” _ Đầu vẫn cắm xuống gối, chẳng cần nhìn tên người gọi, cô đã bắt máy

- “Mai Mai, mẹ đây”

Tiểu Mai nghe thấy vậy liền ngồi thẳng lên, tròn mắt:

- “Ồ mẹ....Mẹ gọi con có chuyện gì không?”

- “Hai đứa đã ra sân bay chưa?”

- “Dạ? À...rồi ạ” _ Giọng cô hơi nhỏ lại

- “Vậy thì được rồi, mẹ chỉ hỏi thế thôi. Tiểu Mai, dù gì cũng phải đối xử tốt với chồng con đấy.”

- “Vâng, con biết rồi”

- “Hai đứa đi vui vẻ nhé. Mẹ tắt máy đây.”

Trương Tiểu Mai bỏ điện thoại xuống rồi thở dài: Mẹ à, con xin lỗi

Phu nhân Nhã Hạnh đang ngồi uống trà trong phòng khách. Bà vừa đọc báo, vừa hỏi người trợ lý đứng bên cạnh:

- Giám đốc đã đi chưa?

- Phu nhân...anh ấy...đã hủy chuyến đi nghỉ rồi ạ

Bà Hạnh đặt cốc trà xuống bàn, cau mày:

- Tại sao lại hủy?

- Giám đốc nói còn nhiều việc ở công ty cần giải quyết nên không đi được

- Sao giờ này anh mới nói với tôi? Mau gọi điện báo 2 đứa tới đây!

- Vâng, thưa phu nhân

Phòng tổng giám đốc...

- “Được rồi, vậy anh bảo với bà ấy là trưa nay tôi sẽ tới”_ Khải Phong tắt máy rồi tiếp tục công việc của mình.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa.

- Mời vào

Cửa phòng được mở ra, là Khánh Ly

- Anh Phong..._ Cô bước vào, bày ra bộ mặt thương cảm rồi ôm lấy Khải Phong.

Ly...em làm gì ở đây?_ Khải Phong vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy cô

- Em rất nhớ anh

Phong gỡ tay Khánh Ly ra khỏi cổ mình rồi nói:

- “Nhưng anh đã dặn em là phải đợi anh rồi mà. Bây giờ anh đã kết hôn, chúng ta không thể lúc nào cũng gặp gặp nhau được.”

- Suốt 2 tháng qua em đã cố gắng không đến tìm anh rồi. Em không thể chờ thêm được nữa. Tối nay em muốn đi ăn cùng anh có được không?”

- “Khánh Ly...”

Cô giơ ngón tay trở ra hiệu im lặng: “Đừng giải thích, anh chỉ cần trả lời có hoặc không”

Khải Phong thở dài: “Được rồi, tối anh sẽ tới đón em”

Khánh Ly mỉm cười: “Um. Vậy em sẽ chờ anh”

Nói rồi cô cầm túi sách đi ra ngoài

Trương Tiểu Mai đang ngồi xem TV thì điện thoại reo.

Là một dãy số lạ nhưng cô cũng không ngần ngại mà bắt máy.

- Alo

- Cô đang ở nhà hay ở đâu?

Giọng nói truyền tới từ đầu dây bên kia làm cô suýt nữa đánh rơi điện thoại. Thì ra là Khải Phong

-“Tôi đang ở nhà”

- “Thế thì chuẩn bị đi, xong việc tôi sẽ về đón cô qua nhà mẹ tôi”

- “Mẹ tôi”? Mẹ anh không phải mẹ tôi chắc?

- “Sao cũng được, 15’ nữa tôi về đến nhà đấy”

Nghĩ đến việc lại phải ngồi xuống ghế sau trong cái xe có bầu không khí nặng nề đến ngột thở ấy, Mai Mai vội xua tay:

- “Thôi anh về đón tôi làm gì cho mất công, cứ đi thẳng tới nhà mẹ, tôi sẽ bảo chú Lâm đưa đi. Vậy nhé. Bye bye”

Không để cho đối phương có cơ hội từ chối, cô vội dập máy, thở phào rồi đi về phòng thay đồ.

Xe của chú Lâm cuối cùng cũng tới trước cổng biệt thự Lưu thị.

Vừa xuống xe, Mai Mai đã thấy Khải Phong. Anh đang đứng tựa lưng vào xe, thỉnh thoảng lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

- “Này anh Lưu, sao giữa trưa anh lại đứng đây?” _ Tiểu Mai vui vẻ nói đùa

Nhìn thấy bộ mặt nghiêm túc của Khải Phong, cô lập tức thu lại nụ cười.

- Sao lúc này tôi chưa nói xong mà cô đã dập máy hả? Cô có biết tôi đứng đây chờ cô bao lâu rồi không?

- Thì anh có thể vào trước mà

Thấy Khải Phong trừng mắt nhìn mình, Mai Mai đành nhỏ nhẹ:

- “Thôi được rồi. Cứ coi như tôi chưa nói gì vậy. Xin lỗi anh.”

Lúc này mặt Phong cũng hơi giãn ra, nghĩ lại cũng không cần thiết phải lớn tiếng, đành xuống giọng:

- “Mau vào đi”

Mấy người giúp việc đang bận rộn lau dọn đồ đạc trong nhà.

Nhìn thấy Khải Phong và Tiểu Mai, tất cả bọn họ đều cúi gập người chào

- “Chào mọi người” _ Mai Mai cũng thân thiện giơ tay chào lại làm mấy người giúp việc cứ ngơ ngác nhìn nhau.

Khải Phong thấy cô vẫn đứng chào hỏi mấy người giúp việc liền quay lại kéo cô đi:

- Không cần thiết phải làm thế

Tiểu Mai ngược lên nhìn anh, nhăn mũi:

- Tại sao chứ? Tôi chỉ muốn chào họ

- Trong nhà này có biết bao nhiêu giúp việc, cô định chào hết từng ấy người hả?

- Thì cứ tiện ở đâu chào ở đó thôi

Khải Phong cũng chịu thua với cô vợ cứng đầu, đành nói:

- Thôi chào hay không thì tùy cô, bây giờ nhanh đi vào đi.

3. Chap 3: Làm Gì Sai?

Cả hai cùng đi vào phòng khách. Bà Hạnh đã ngồi chờ sẵn ở đó.

Tiểu Mai nhìn sang Khải Phong. Hình như quan hệ giữa anh và mẹ không được tốt, nhìn thấy bà, mặt anh đã lạnh đi mấy phần.

- “Con chào mẹ” _ Mai Mai lễ phép cúi chào

Phu nhân Nhã Hạnh gật đầu rồi nói với cô:

- “Tiểu Mai, con ngồi đây đợi mẹ một lát, mẹ có chuyện riêng muốn nói với chồng con”

Nói rồi bà và Khải Phong đi vào thư phòng.

- “Ngồi xuống đi”

Khải Phong ngồi xuống ghế:

- “Mẹ gọi con vào đây làm gì?”

- Hôm nay là ngày nghỉ tuần trăng mật của 2 đứa cơ mà. Sao lại không đi?

- Ở công ty còn rất nhiều việc, con không có thời gian
- Công ty này có mỗi mình con làm việc chắc. Ngày mai con đi đặt lại vé máy bay ngay cho mẹ
- “Kết hôn theo ý mẹ còn chưa đủ sao? Con không muốn đi!”

Bà Hạnh vẫn nghiêm nghị:

- “Mẹ không muốn để người khác nói ra nói vào về chuyện này đâu. Nhất định phải đi”
- Mẹ đừng ép con!
- Tại sao con không muốn đi? Vì con nhỏ Khánh Ly đó sao?

Nghe tới đây Khải Phong đứng vụt dậy hét lớn:

- “Mẹ đừng lôi cô ấy vào chuyện này!!”
- Con tự quyết định đi...

Phong đi ra phía cửa, cố tình không nghe những gì bà Hạnh nói

- “Sự nghiệp của cô ta có đứng vững được hay không là tùy ở con đấy!”

Tất nhiên ai cũng biết, với quyền lực của phu nhân Lưu thị, chỉ cần muốn là có thể đẩy một diễn viên nổi tiếng xuống vực thẳm của sự nghiệp.

Khải Phong đứng khựng lại vài giây rồi cũng bỏ ra ngoài, không quên đóng sầm cửa.

Tiểu Mai đang ngồi ở phòng khách, thấy anh đi ra, vẻ mặt đầy tức giận, liền đứng dậy:

- Khải Phong...

Anh nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng nhú lại có chút khó chịu khiến Mai Mai hoang mang lùi ra phía sau. Khải Phong không giải thích mà cứ thế đi ra cổng chính.

Trương Tiểu Mai ngơ ngác nhìn theo bóng lưng anh, quay sang hỏi người giúp việc đứng gần đó: “Này chị, em đã làm sai gì sao?”

Chị giúp việc cười trừ, không biết trả lời thế nào. Đúng lúc này, phu nhân Nhã Hạnh đi ra:

- Tiểu Mai, mau qua đây

Cô liền đi tới chỗ bà Hạnh:

- Mẹ có chuyện gì muốn nói với con ạ?
- “Cảm ơn con đã đồng ý kết hôn với Khải Phong. Lấy nó chắc phải chịu nhiều áp lực rồi” _ Bà nắm lấy tay Mai Mai

Tiểu Mai lắc đầu:

- Con không sao đâu ạ
- Nếu nó làm gì không phải với con thì cứ nói cho mẹ biết, mẹ sẽ xử lý nó

Mai mỉm cười:

- Cảm ơn mẹ
- Mà con về chuẩn bị hành lý đi nhé, ngày mai 2 đứa sẽ đi nghỉ tuần trăng mật đấy

Tiểu Mai tròn xoe mắt ngạc nhiên:

Dạ?...Ồ nhưng mà...

Bà Hạnh xua tay:

- “Không nhưng nhị gì hết, ngày mai chắc chắn sẽ đi đấy. Đừng để ý đến những lời thách Phong nói, chỉ cần con không bỏ cuộc thì mọi chuyện sẽ đâu vào đấy cả thôi ”

7 pm

Tiểu Mai đang cùng người giúp việc chuẩn bị bữa tối thì Khải Phong bước vào.

- Anh đi làm về rồi à?

- “Um” _ Phong gật đầu rồi đi vào phòng làm việc.

15’...20’...1 tiếng trôi qua...

- Cô chủ, cô có ăn luôn không? _ chị Phương hỏi

Tiểu Mai ngược nhìn đồng hồ, thở dài:

- “Để em đợi anh ấy một lát nữa chị ạ”

Vì chỉ làm việc và dọn dẹp theo giờ cố định nên chị Phương xin phép về trước. Tiểu Mai mỉm cười gật đầu: “Chị về cẩn thận”

....

Khải Phong ngồi trong phòng làm việc lấy điện thoại gọi cho Khánh Ly:

- Alo

- Ly, hôm nay anh không thể đến gặp em được...

- Sao lại thế?...Anh nói sẽ đến mà!

- “Ngày mai anh phải đi nghỉ tuần trăng mật. Nếu không đi, mẹ anh sẽ không để yên cho em đâu. Hôm khác anh sẽ mời em ăn tối. Tạm biệt”

- “Alo...Alo! Lưu Khải Phong!” _ Khánh Ly nắm chặt hai tay, nghiến răng:

- Tuần trăng mật sao? Anh nghĩ tôi sẽ để yên cho anh và cô ta ở cùng nhau sao?

Sắp xếp xong công việc cũng đã gần 9h, Khải Phong vươn vai đi ra ngoài thì thấy Mai Mai đã ngủ quên trên ghế từ lúc nào.

- “Trương Tiểu Mai” _ Anh lay nhẹ vai cô

Tiểu Mai dụi dụi mắt rồi ngồi thẳng dậy: “Anh gọi tôi à?”

- Cô ăn tối chưa mà đã ngủ?

Mai Mai lắc đầu

- Vậy vào ăn đi

Suốt bữa ăn, cả 2 đều không nói gì. Thỉnh thoảng Tiểu Mai lại lén nhìn Phong. Anh vẫn đang chậm rãi gấp thức ăn.

- Khải Phong...vậy chúng ta có đi nghỉ tuần trăng mật không?

Thấy anh đột nhiên dừng đũa, cô vội nói thêm:

- “Nếu không đi cũng được. Tôi sẽ bảo với mẹ giúp anh”

- “Ngày mai chúng ta sẽ đi” _ Khải Phong thản nhiên nói

- Hả?... _ Mai Mai tưởng mình nghe nhầm liền hỏi lại

- “Ngày mai tôi và cô sẽ đi nghỉ tuần trăng mật, lát nữa về phòng chuẩn bị đi, sáng mai đừng dậy muộn đấy. Tôi ăn xong rồi” _ Anh vừa nói vừa đứng dậy đi về phòng.

Sáng nay Tiểu Mai dậy rất sớm nhưng đứng mãi trước tủ quần áo mà vẫn không biết mặc gì.

Nghĩ một lúc, cô quay sang hỏi chị giúp việc:

- Nhiều váy quá, em chẳng biết mặc cái nào. Chị chọn cho em một cái đi
- Cô chủ à, Tôi đâu biết chọn
- Chị cứ lấy đại 1 cái cũng được

...

10 phút sau, Mai Mai từ phòng thử đồ bước ra. Cô mặc một chiếc váy voan xòe màu trắng thanh khiết. Tiểu Mai nhìn mình trước gương một lúc:

- Hình như cổ váy này...khoét hơi sâu thì phải

Đang định chọn bộ khác thì cô nghe thấy tiếng gọi của Khải Phong:

- Tiểu Mai! đến giờ rồi, Cô chuẩn bị xong chưa?
- Tôi ra ngay đây!

Tại phòng chờ vip của sân bay...

Khải Phong đang ngồi đọc tạp chí còn Tiểu Mai thì cứ ngó nghiêng xung quanh.

- “Này anh, chúng ta đi nghỉ ở đâu vậy?” _ Cô quay sang hỏi Phong
- Bali
- À, mà nghe nói ở đó đẹp lắm. Anh đã đến lần nào chưa?
- “Đi khoảng 2, 3 lần gì đấy” _ Phong trả lời nhưng mắt vẫn dán chặt vào quyển báo
- “Anh không thể trả lời một câu nào dài hơn sao?” _ Mai Mai nhăn mặt

Khải Phong gấp quyển báo, ngược lên nhìn cô, không nói gì. Tiểu Mai bỗng thấy hơi mất tự nhiên, liền nói: “Thôi anh đọc tiếp đi”

Cô quay đi chỗ khác nhưng vẫn cảm nhận được Khải Phong đang nhìn mình.

- “Này anh đừng có nhìn tôi chằm chằm như thế được không?”
 - Cô thích mặc đồ kiểu đó à? _ Giọng nói của anh vang lên
- Tiểu Mai giật mình chỉnh lại cổ áo:
- Mặc thế này... thì sao chứ? Mà váy này là chị Phương chọn, không phải tôi
 - Thế hả?
 - “Um, tôi nói thật đấy...anh cười cái gì chứ!” _ Tiểu Mai đỏ bừng mặt, ôm túi xách vào người
 - Không có gì. Đến giờ rồi, chuẩn bị lên máy bay thôi

4. Chap 4: Trăng Mập

Sau khi máy bay hạ cánh, Khải Phong và Tiểu Mai được tài xế riêng đưa tới khu nghỉ dưỡng yên tĩnh và biệt lập đã đặt thuê sẵn tại vùng biển Kuta xinh đẹp.

Vừa về đến phòng, Mai Mai liền chạy ra hành lang. Cô chỉ tay về phía bãi biển, thích thú:

- ”Woa...anh nhìn kìa. Đúng là đẹp thật đấy

Khải Phong dứt tay vào túi quần, đi ra chỗ Mai Mai đứng.

Nhìn thấy Phong, Tiểu Mai lí nhí:

- “Buổi chiều...chúng ta ra đó đi dạo được không?”

Khải Phong vẫn nhìn ra phía biển:

- “Nếu thích thì cô tự đi một mình đi”

Nói rồi anh bỏ vào trong nhà.

Tiểu Mai vẫn đứng đó, hai mắt sụp xuống. Cô tự cười chính bản thân mình tại sao lại hỏi khi đã biết trước câu trả lời.

- “Được thôi, tôi sẽ đi một mình” _ Cô khẽ nói

4.00 pm...

Mai Mai mặc một chiếc váy maxi màu xanh dương để chuẩn bị đi dạo. Khải Phong đang ngồi ôm máy tính ngoài phòng khách.

- “Tôi đi ra ngoài một lát” _ Cô nói

- “Uh” _ Phong lạnh lùng đáp lại

Tiểu Mai vừa đi khỏi, Khải Phong liền đặt máy tính lên bàn rồi ra ngoài hành lang hít thở chút không khí trong lành. Anh vô tình nhìn thấy Mai Mai đang trên đường ra phía bờ biển. Đi được 1 đoạn cô dừng lại để chơi đùa với chú chó nhỏ đang đứng gần đó. Người chủ nói gì đấy khiến chú chó dơ một chân lên “bắt tay” với cô. Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên nhìn chú cún, vỗ tay khen ngợi rồi mỉm cười rạng rỡ.

Khải Phong đứng từ xa, bật cười trước hành động trẻ con của Mai Mai. Thì ra chỉ cần những điều nhỏ nhặt cũng đủ làm cô vui. Suốt mấy ngày qua, anh chưa từng thấy cô cười tươi như vậy.

Phong chợt nghĩ đến việc Tiểu Mai đang là vợ anh. Rõ ràng mẹ anh biết người anh yêu là Khánh Ly, tại sao bà còn bắt anh lấy Tiểu Mai, khiến anh phải làm tổn thương cô gái bé nhỏ này. Vốn dĩ anh không muốn đối xử với cô lạnh nhạt như vậy nhưng anh không thể để cả 2 người con gái vì mình mà đau khổ.

Khải Phong nhìn lên bầu trời trong xanh, khẽ thở dài.

Đã gần 7h tối mà Trương Tiểu Mai vẫn chưa về.

Khải Phong bắt đầu sốt ruột, định gọi điện cho cô nhưng chợt nhớ ra sim điện thoại của cô chỉ là sim nội mạng.

“Rốt cục cô ta đang đi đâu chứ!?” _ Phong nắm chặt điện thoại trong tay

Cũng thời gian này, tại khu chợ lưu niệm ven biển của Bali...

Tiểu Mai vẫn mãi mê ngắm nghía những món đồ thủ công bắt mắt được bày bán. Sau một hồi khám phá nơi đây, Mai Mai mới chợt nhận ra...cô đang bị mất phương hướng. Mai Mai hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, định ra hỏi mấy người dân đường về bằng tiếng Anh nhưng cô cũng chẳng biết tên khu nghỉ dưỡng đó là gì. Tiểu Mai bắt đầu hoảng hốt, cô thực sự muốn khóc nhưng cố giữ bình tĩnh nhớ lại đường về. Đúng lúc này 1 giọng nói vang lên:

- ” Tiểu Mai!!”

Là Khải Phong. Thì ra Phong chờ lâu quá nên quyết định gọi cho quản lí tới chỗ anh đi tìm cô.

- Khải Phong... _ Tiểu Mai khẽ gọi.

Anh chạy tới nắm chặt 2 vai cô, gương mặt lạnh lùng đầy vẻ tức giận, gồng giọng nói:

- “Cô biết nghĩ không hả? Sao có thể ra ngoài khi chẳng biết gì về nơi này?!”

Phong nắm cổ tay Mai định lôi đi nhưng cô giằng lại:

- “Chính anh bảo tôi đi một mình mà...tại sao lại mắng tôi chứ?”

Tiểu Mai âm ỨC òa lên khóc.

Khải Phong kinh ngạc nhìn cô rồi dần dần chuyển sang lúng túng:

- “Được rồi...đừng khóc nữa. Cô lên xe đi đã”

Cả hai trở về villa khi đã gần 9h.

Tiểu Mai nhất định không nói với Phong một lời nào, im lặng đi về phòng. Khải Phong nhờ trợ lí gọi đồ ăn tới nhà rồi vào gõ cửa phòng Mai Mai:

- Cô có muốn ăn chút gì không?

Tiểu Mai ngồi trong phòng, bụng đang biểu tình dữ dội nhưng vẫn cứng đầu:

- Tôi không ăn!

- “Được thôi, tùy cô” _ Khải Phong nhún vai bỏ đi.

Lăn lộn một lúc ở trên giường, cuối cùng vẫn không thể chống lại cơn đói, Mai Mai hé cửa thử nhìn ra bên ngoài. Lưu Khải Phong vẫn đang ngồi ăn trong phòng khách. Tiểu Mai nhăn nhó định đóng cửa lại thì giật mình bởi giọng nói của anh:

- Trương Tiểu Mai, cô mau ra đây đi

Cô tự cảm thấy hối hận khi thử mở cửa, nhưng bây giờ đã quá muộn nêM đành đi ra ngoài.

Khải Phong nhìn Mai Mai rồi chỉ xuống chiếc ghế đối diện:

- “Mau ngồi xuống và ăn đi”

Lúc đầu nhìn có vẻ miễn cưỡng nhưng vài phút sau, Tiểu Mai đã ngồi ăn vô cùng tự nhiên và ngon lành.

- “Này cô ăn từ từ thôi” _ Anh để cốc nước ra chỗ Tiểu Mai.

...

Sau khi dọn dẹp xong, Tiểu Mai nói với Khải Phong:

- “Xin lỗi vì đã để anh phải bận tâm”

- “Cô chỉ cần nhớ lần sau đừng có đi xa như vậy là được rồi. Còn nữa...từ ngày mai, nếu đi đâu...tôi sẽ đi cùng cô”

Tiểu Mai chợt cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, mỉm cười nhìn Phong:

- “Cám ơn anh...à đúng rồi...”

Cô liền tìm thứ gì đó túi xách của mình.

- “Này anh...” _ Tiểu Mai đưa cho Phong 1 chiếc vòng tay hạt cườm.

Khải Phong nhìn chiếc vòng, không hiểu ý cô

- “Lúc này tôi đi qua thấy chiếc vòng này khá đẹp nhưng người ta chỉ bán cả đôi nên...Có thể anh không thích nhưng mà...”

- “Được rồi tôi sẽ giữ nó” _ Phong nhận lấy chiếc vòng từ tay Tiểu Mai

- “Nếu không còn chuyện gì thì về phòng đi. Hôm nay cô ngủ trong đó, còn tôi sẽ ngủ ngoài sofa”

Mai Mai gật đầu:

“VẬY TÔI VÀO ĐÂY. NGỦ NGON! ^^”

[Vote nhiệt tình để Sam viết tiếp nào]

5. Chap 5: Hoàng Hôn Rất Đẹp

Sáng hôm sau...

Ánh nắng ban mai trong vắt xuyên qua khung cửa đánh thức Tiểu Mai. Sau khi vsen, cô đi ra ngoài định ăn sáng nhưng ở nhà chẳng có ai cả.

Mai Mai ngạc nhiên nhìn ngó xung quanh, cuối cùng cũng phát hiện mẫu giấy nhỏ đặt trên bàn: “Nếu ngủ dậy thì ra bãi biển nhé. Tôi chờ cô ở đó”

Tiểu Mai đi bộ ra bờ biển cát trắng tuyệt đẹp ngay trước khu nghỉ dưỡng. Sáng sớm đã có khá đông người nhưng chỉ cần để ý một chút cô đã nhận ra Khải Phong.

Anh đang ngồi trên chiếc ghế dài đặt gần bờ biển. Áo phông đen đơn giản vẫn không che dấu được khí chất quý tộc, dáng người cân đối một cách hoàn hảo, mái tóc được vuốt cao trông vừa có vẻ nghiêm nghị, lại vừa có vẻ bất cần, Khải Phong chỉ cần ngồi im cũng đã đủ để thu hút ánh nhìn của người khác. Tiểu Mai nhẹ nhàng tới gần:

- Khải Phong, chào buổi sáng!”

Phong bỏ chiếc kính râm trên mắt xuống:

-“Cô dậy rồi à? Mau qua đây ngồi đi”_ Anh vừa nói vừa vỗ vỗ vào chiếc ghế bên cạnh.

Mai Mai cũng nghe theo nhưng nhìn bộ dạng có vẻ không thoải mái.

-“Có chuyện gì vậy?”_ Khải Phong hỏi

- “À...không có gì nhưng mà...”_ Tiểu Mai ghé sát vào tai Khải Phong nói nhỏ_“Sao mấy cô gái đó cứ nhìn anh thế?”

Phong vẫn giữ gương mặt lạnh lùng:

- “Cô ghen à?”

Mai Mai không hiểu sao nóng bừng mặt:

- Ai bảo thế? Chỉ là họ nhìn cả tôi...nên tôi thấy...không được tự nhiên”

Khải Phong thở dài, gập tờ báo lại rồi đứng dậy nói:

- “Vậy chúng ta sẽ đi chỗ khác”

Nói rồi anh kéo tay cô đi.

-“Ồ...anh đưa tôi đi đâu thế?”_ Tiểu Mai tò mò hỏi.

- “Tới nơi rồi”

Cả 2 dừng lại trước một bàn ăn thịnh soạn được đặt ngay trên bờ biển. Xung quanh còn được trang trí hoa vô cùng rực rỡ. Mai Mai tròn mắt nhìn bàn ăn trước mặt, trong lòng có chút sững sốt:

- Cái này...

Khải Phong kéo ghế cho cô rồi nói:

- Ăn sáng đi.

Sau buổi sáng trên biển, cả 2 cùng trở về khu nghỉ dưỡng.

- “Trương Tiểu Mai, chiều nay cô muốn đi đâu không?”

Mai Mai đang ngồi ôm đầu gối xem TV trên ghế sofa, nghe anh hỏi liền lại gần:

- “Hôm qua tôi được phát tờ rơi này này. Anh xem chỗ nào được thì chiều nay chúng ta sẽ đi”

Khải Phong nhận lấy tờ rơi từ tay Tiểu Mai, lật đầu:

- “Được rồi, để tôi xem qua”

Điểm đến mà Khải Phong chọn chính là ngôi đền Uluwatu nổi tiếng tại Bali, nằm chênh vênh trên vách đá dựng đứng nhìn xuống biển.

Con đường dẫn lên đền uốn lượn, vừa đi vừa có thể cảm nhận tiếng sóng ầm ào của Ấn Độ Dương xanh thẳm phía dưới.

Tiểu Mai thích thú cầm máy ảnh chụp khung cảnh huyền ảo, kì vĩ xung quanh mà quên cả việc tiếp tục đi lên. Thấy vậy, Khải Phong liền lên tiếng:

- “Tiểu Mai! Cô cần phải nhanh lên mới kịp”

- “Kịp gì cơ?” _ Mai Mai hỏi nhưng Phong không trả lời mà cứ thế đi tiếp.

Cô chạy tới nắm nhẹ lấy cánh tay anh: “...Chờ tôi với”

Cuối cùng cũng tới đền Uluwatu.

- “Tôi mỗi chân lăm. Ngồi nghỉ một lát được không?” _ Tiểu Mai than thở.

Khải Phong nhếch miệng cười, hất mặt ra đằng xa:

- “Cô nhìn kìa”

Tiểu Mai quay lại nhìn theo hướng ánh mắt của Phong.

Những áng mây hắt bóng mặt trời vàng rực, vẽ nên cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp. Mặt trời đỏ ối lặn dần xuống, buông những tia sáng cuối cùng trên mái đền nhỏ xíu cheo leo.

- “Woa...đẹp thật đấy. Không uống công chúng ta lên tới đây :)”

_ Tiểu Mai nhướn miệng cười để lộ 2 chiếc răng cửa trắng tinh.

Khải Phong nhìn cô, tự nhiên bật cười theo.

Cảm nhận được ánh mắt ai đó, Mai Mai quay sang nhìn Khải Phong. Nhận ra anh cũng đang nhìn mình, trái tim vô cớ đập nhanh một nhịp.

Khải Phong vội vàng thu lại ánh mắt, chuyển sang nhìn lên bầu trời xa xăm:

- “Đúng là rất đẹp” _ Anh khẽ nói.

Đền Uluwatu đứng trầm mặc trên nền trời tím biếc...

Trước khi đi về, cả 2 cùng đi dạo trên bờ biển.

- “Cảm ơn anh”

- “Vì chuyện gì?” _ Phong hỏi lại

- “Cảm ơn vì đã không bắt tôi đi một mình” _ Mai Mai nói rồi bật cười vui vẻ

“Khải Phong!!”

Chợt nghe thấy có tiếng ai đó gọi tên mình, Phong liền quay lại, thật không ngờ lại là Khánh Ly.

Tiểu Mai cũng ngạc nhiên không kém, quên cả phép lịch sự tối thiểu là chào hỏi. Đợi đến khi cô ta nhìn sang mình, Mai Mai mới khẽ gật đầu chào.

- “Sao em lại ở đây?”

- “Em tới để quay quảng cáo cho dự án phim mới” _ Khánh Ly trả lời

Rồi cô ta nắm chặt lấy cánh tay Khải Phong, nũng nịu:

“Anh Phong, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh”

Khải Phong hơi nhú mày nhìn Khánh Ly rồi quay sang nhìn Tiểu Mai.

Mai Mai cúi gầm mặt xuống như người phạm lỗi, cố che giấu sự lúng túng của mình. Giây phút này, thực sự cô đang rất mong chờ anh sẽ ở lại.

Nhưng rốt cục, Khải Phong lại buông bàn tay bé nhỏ của Tiểu Mai ra.

- “Tôi sẽ gọi điện cho trợ lý đưa cô về villa”

Tiểu Mai bật cười yếu ớt. Gật đầu đứng gọn sang một bên.

Vốn dĩ cô chỉ là người đến sau...vốn dĩ không có quyền hi vọng...

6. Chap 6: Đùng Áo Tường Nữa

Tiểu Mai trở về khu nghỉ dưỡng một mình.

Cô ngồi trên sofa, cầm điều khiển TV chuyển hết kênh này sang kênh khác. Chẳng còn tâm trạng nào để xem nữa, Mai Mai tắt TV rồi thờ dãi nghĩ lại chuyện khi nãy. Vậy mà ngày hôm nay, trong khoảnh khắc nào đó, cô đã nghĩ anh đang dần mở lòng với mình.

Khóe miệng cong lên có chút bất lực:

” Đúng là ngu ngốc”

Chiếc xe dừng lại trước cổng khách sạn 5 sao nơi Khánh Ly ở.

-“Sao lại tới đây?” _ Khải Phong cau mày

-“Cứ đi cùng em đã” _ Ly nói rồi kéo tay anh vào

...

Vừa vào đến phòng, Phong liền nói:

- “Có chuyện gì em mau nói đi”

Khải Phong vừa dứt lời, Trịnh Khánh Ly đã quay lại vòng tay qua cổ anh hôn điên cuồng.

Khải Phong có chút bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng gỡ 2 tay cô ra:

“Đủ rồi đấy. Đây là chuyện quan trọng của em sao?”

Khánh Ly ôm chặt lấy Phong:

-“Tại sao anh lại đi cùng cô ta? Chẳng phải anh đã nói sớm muộn cũng li hôn, vậy cần gì phải đi nghỉ tuần trăng mật chứ?”

Khải Phong giữ lấy 2 vai của cô:

- “Em nói chuyện cho có lí chút đi! Dù sao cũng đã kết hôn, hơn nữa chuyện này đâu phải anh muốn là được...”

- “Nhưng nếu anh làm vậy thì cô ta sẽ có thêm hy vọng. Nhỡ 2 người có tình cảm, em sẽ phải làm gì đây?...em không thể để mất anh!”_ Khánh Ly vừa khóc vừa gào lên

Khải Phong thở dài, vỗ nhẹ lên vai cô:

-“Được rồi, đừng nghĩ nhiều như thế. Anh hứa chỉ 5 tháng nữa thôi mọi chuyện sẽ kết thúc. Em vào nghỉ ngơi đi. Khi nào về, chúng ta sẽ nói chuyện này sau, còn bây giờ anh phải đi rồi”

Khải Phong vừa định quay đi liền bị một bàn tay giữ chặt lại.

-“...Đừng đi...”_ Khánh Ly nói, giọng như cầu khẩn

-“...Anh nghĩ em cần thời gian bình tĩnh lại. Mau đi nghỉ đi”

- “Khải Phong! Khải Phong!”_ Khánh Ly chạy theo nhưng không kịp, anh đã đóng cửa thang máy

.....

10h đêm...

Tiểu Mai đang chuẩn bị ngủ thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

- “Khải Phong?”

Cô vội vàng đi ra mở, trong lòng có chút vui mừng.

Nhưng ngay sau đó tâm trạng liền trùng xuống khi người đứng ngoài cửa lại là Khánh Ly.

- Chị đến có việc gì không?

- À, tôi đến là để chuyển lời của anh Phong. Tối nay anh ấy sẽ không về đâu, cô đừng đợi làm gì

Bàn tay Tiểu Mai đột nhiên nắm chặt vào áo mình, ngăn không cho bản thân mất bình tĩnh:

- “Chị đến tận đây chỉ để nói chuyện này sao?”

- “Tất nhiên là không. Tôi còn có cái này muốn đưa cho cô”_ Khánh Ly vừa nói vừa lấy ra một chiếc vòng từ trong túi xách.

Vừa nhìn thấy, Tiểu Mai đã nhận ra đây là chiếc vòng hôm qua cô đưa cho Khải Phong

- “Cái vòng tay...”

Khánh Ly đưa ánh mắt sắc lạnh về phía Mai Mai:

- “Cái này là của cô tặng anh Phong phải không?”

- “Đúng vậy. Nhưng sao chị...lại giữ nó?”

Nghe đến đây, Khánh Ly ném mạnh chiếc vòng xuống đất:

- “Tốt nhất là cô nên dẹp ngay mấy cái trò này đi. Người anh ấy yêu chỉ có một mình tôi thôi, đừng ảo tưởng nữa”

Nói rồi cô ta quay gót bỏ đi.

Tiểu Mai sững sờ đứng nhìn những hạt cườm bé nhỏ lăn dài trên sàn nhà lạnh lẽo.

Một lúc sau cô mới định thần lại từ từ ngồi xuống nhặt từng hạt, từng hạt một. Nước mắt nóng hổi bắt giáng rơi. Mai Mai nắm chặt đồng hạt cườm trong tay, mết mỗi dựa lưng vào tường:

Chuyện của họ đâu liên quan đến mình...sao lại đau thế này nhỉ...?”

Sáng sớm hôm sau

Vừa về, Khải Phong đã nhìn thấy Tiểu Mai từ phòng ngủ bước ra.

- “Hôm nay cô dậy sớm thế?” _ Anh vừa nói vừa với tay lấy chai nước trên mặt bàn

Mai Mai không trả lời, im lặng đứng nhìn anh

Khải Phong thấy vậy liền nói tiếp:

“Nếu muốn đi đâu thì bảo trợ lý của tôi đưa đi. Hôm nay tôi không có tâm trạng”

- “Tôi muốn về nhà” _ Mai Mai đột nhiên lên tiếng

Khải Phong đang đi liền đứng khựng lại, xoay người nhìn cô.

- “Tại sao?”

- “Anh nói còn nhiều việc ở công ty mà? Vả lại vốn dĩ lúc đầu chúng ta đến đây đã chẳng ai có tâm trạng để đi du lịch. Vậy nên...tôi nghĩ không cần tốn thời gian thêm nữa”

Không gian bỗng trở nên yên tĩnh. Tiểu Mai mím chặt môi, đợi anh trả lời

Gương mặt vẫn không để lộ một chút cảm xúc, Khải Phong lạnh lùng nói:

- “Được, cô muốn về thì về”

Vừa đặt chân xuống sân bay, 3 cô bạn thân của Tiểu Mai: Trúc Linh, Khả Vân không biết từ đâu chạy ồa tới. Họ mang theo một bó hoa lớn, cười nói vui vẻ:

- “Xin chào, xin chào”

Tiểu Mai tròn mắt kinh ngạc:

- Sao...sao mấy cậu lại biết...?

- “Có chuyện gì của cậu mà bọn này không biết chứ!” _ Trúc Linh nói

Tiểu Mai vội vàng lôi bọn họ qua một bên:

- “Mình chỉ là nghỉ tuần trắng mặt chứ có phải đi du học về đâu mà mấy cậu đến đây làm loạn hả? ”

- “Làm loạn hồi nào? Thôi bỏ ra để bọn mình chào chồng cậu một tiếng đã” _ Khả Vân chen vào

Rồi mấy cô gái đó quay sang chỗ Khải Phong:

- Chúng tôi là chị em tốt của Mai Mai, rất vui được làm quen với anh ^^

Khải Phong chỉ nhìn họ rồi gật đầu.

- “Hôm nay chúng tôi đã chuẩn bị một bữa tiệc để chúc mừng Tiểu Mai là người đầu tiên lên xe hoa, nếu có thể rất mong anh Lưu cùng đến dự được không?”

Khải Phong nhìn sang Mai Mai. Suy nghĩ một chút, anh nói với 2 người bạn của cô:

- “Xin lỗi. Hôm nay tôi bận rồi”

- “Aish...tiếc thật đấy. Vậy hôm nay anh cho bọn tôi mượn tạm cô dâu mới một buổi nhé” _ Trúc Linh mỉm cười khoác tay Mai Mai

- “Này, cậu...”

Tiểu Mai định từ chối nhưng Khả Vân liền trừng mắt: “Đã nói là sau khi cưới sẽ cùng bọn mình đi ăn mà. Cậu định thất hứa đấy à?”

- “Em cứ đi đi. Tôi về trước cũng được”

Khải Phong đã nói vậy, cô cũng chẳng có cơ gì để từ chối, đành đi theo họ.

Vừa ngồi lên xe ô tô, 2 cô gái đã thi nhau nói:

- Tuần trăng mật thế nào hả? Nhìn 2 người rất hợp nhau.

Thấy Mai Mai cứ nhìn ra cửa sổ, Trúc Linh vỗ vai cô:

- Trương Tiểu Mai cậu có nghe không đấy?

- “Này các cậu thôi đi, mình thực sự rất mệt mỗi rồi!” _ Tiểu Mai giận giữ nói lớn

Trúc Linh và Khả Vân bị quát đến giật mình, một lúc sau mới dám mở lời:

“Mai Mai, là bọn mình nghĩ chuyện gia đình đã khiến cậu căng thẳng nên muốn giúp cậu giải tỏa một chút thôi, có cần thiết phải nổi nóng như vậy không?”

- “Thôi được rồi bỏ đi, mình cũng không cố tình lớn tiếng đâu...” _ Tiểu Mai dịu giọng xuống_ “Bữa ăn hôm nay mình sẽ trả tiền, được chưa? :))”

3 cô gái sắc mặt liền tươi tắn trở lại, cùng nhau nói chuyện suốt cả đường đi...

Khải Phong đang ngồi trong phòng làm việc thì điện thoại đổ chuông. Là số của Tiểu Mai.

- Alo

- Tôi là Khả Vân đây ạ. Xin lỗi anh nhưng hôm nay Mai Mai uống hơi say, để cậu ấy về bằng taxi tôi không yên tâm. Anh có thể tới đưa Mai Mai về được không?

Khải Phong nhíu mày, nắm chặt điện thoại trong tay:

- Cho tôi địa chỉ đi

Vừa xuống xe, Khải Phong liền sải bước đi vào trong nhà hàng. Vợ anh đang nằm bò trên bàn, hai má đỏ bừng, bộ dạng vô cùng... thảm hại.

Mặt Khải Phong tối đi một nửa:

Thế này là “hơi say” sao?

Vừa thấy anh, Trúc Linh liền nói:

- Ô anh đến rồi à? Xin lỗi đã làm phiền. Bình thường cậu ấy không bao giờ uống rượu đâu, không hiểu sao hôm nay lại uống nhiều như vậy...”

Khải Phong ôm lấy vai Tiểu Mai đỡ cô đứng dậy:

“Chúng tôi về trước đây. Cảm ơn vì đã gọi cho tôi”

Nói rồi anh đi thẳng ra chỗ để xe.

Dọc đường về, Khải Phong lái xe với tốc độ nhanh nhất có thể, thỉnh thoảng lại nhìn sang chỗ Tiểu Mai.

Về tới khu căn hộ thì cô mơ màng thức dậy. Cả người vẫn chưa tỉnh táo hẳn nên chỉ yếu ớt nói khẽ:

- ”Sao anh lại đưa tôi về?

Khải Phong không nói lời nào, ánh mắt đen đặc đến lạnh người, ôm cô ra khỏi xe

“Bỏ ra, tôi tự đi được” _ Tiểu Mai hất tay Khải Phong nhưng mắt đã nên ngả vào lòng anh.

Khải Phong nhanh chóng bế xốc cô lên rồi đi vào thang máy. Mai Mai tựa đầu vào lồng ngực anh. Người anh vẫn còn phảng phất khói thuốc nhưng lại chứa hương thơm ấm áp của gỗ và xạ hương. Vào nhà, Khải Phong đặt cô nằm xuống ghế sofa, lông mày nhíu chặt lại, gần giọng:

- Sao cô lại uống say thế này hả? nếu ko nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ tới thể diện của tôi nữa chứ!

Tiểu Mai nằm dưới ghế, ánh mắt chất chứa tủi hờn nhìn anh, cười lạnh:

- “Vậy anh đã bao giờ nghĩ cho tôi chưa? Tôi không biết vì lí do gì mà anh lại ghét tôi như vậy đấy”

- “Anh có biết tôi đã phải đấu tranh tư tưởng thế nào mới dám đồng ý kết hôn không? Vậy mà ngay ngày đầu tiên anh đã dội cho tôi một gáo nước lạnh. Mỗi lần bước tới gần anh tôi thực sự rất lo lắng. Tôi sợ mình sẽ bước qua giới hạn mà anh đã vạch sẵn cho tôi. Tôi đã cố gắng hết sức rồi, nhưng chắc là tôi không thể khiến anh vừa lòng nữa giám đốc Lưu ạ...” _ Cổ họng cô nghẹn lại, miệng nở nụ cười mơ hồ

Tiểu Mai tiếp tục nói, thanh âm nhẹ nhàng như hơi thở:

- “Tôi biết là thật vô lí nhưng hình như...tôi có tình cảm với anh...một chút tình cảm với Lưu Khả Phong...” _ Hai hàng nước mắt chảy dài xuống gò má cô. Tiểu Mai nhắm mắt rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Khải Phong như hóa đá đứng nhìn người con gái trước mặt:

Trương Tiểu Mai, sao cô phải đối xử tốt với tôi? sao phải tự làm khổ bản thân mình như vậy?”

7. Chap 7: Ăn Đêm

Sáng hôm sau, ánh ban mai ảm áp xuyên qua cửa kính chiếu rọi vào giường ngủ của Tiểu Mai. Cô đưa cánh tay lên xoa xoa mắt, mệt mỏi đi ngồi dậy. Tối qua uống nhiều rượu nên đến giờ đầu vẫn còn đau nhức. Nhìn đồng hồ đã hơn 7h, cô vội vàng thay quần áo rồi đi ra ngoài.

Khải Phong đang ngồi bên bàn ăn, vóc người cao lớn và anh tuấn đổ bóng dài trên sàn nhà.

- “Khải Phong, tôi đi học đây”

Anh đưa ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phía cô:

- “Ăn sáng đi”

- “Thôi tôi muộn rồi, đến trường sẽ ăn sau”

Mai Mai vừa định đi thì bị giọng nói của Khải Phong chặn lại:

- “Chiều nay sẽ sang nhà mẹ cô đấy. Cô học xong, tôi sẽ qua đón”

- “Tôi biết rồi”

Vừa vào lớp, 2 cô bạn Khả Vân và Trúc Linh đã xúm lại hỏi han:

- “Hôm qua cậu về nhà thế nào?”

- “Thế nào là thế nào? Mình còn chẳng nhớ đã về nhà kiểu gì ý” _ Tiểu Mai ủ rũ trả lời

- “Khải Phong không nói gì à? Hôm qua anh ta đưa cậu về đấy”

- “Cái gì?!” _ Mai Mai đang gục đầu trên bàn bỗng ngồi bật dậy _ “Cậu bảo hôm qua...anh ta đưa mình về á?”

- “Ừ. Mình gọi chồng cậu đến đón mà” _ Khả Vân thản nhiên trả lời

- “Sao lại gọi anh ta đến?! Không biết lúc say mình có nói cái gì linh tinh không nữa” _ Tiểu Mai nhăn mặt

- “Cậu say đến đứng cũng không vững thì đi về kiểu gì? Mà hôm qua là lần đầu tiên mình thấy cậu uống nhiều như thế đấy, có chuyện gì à?” _ Trúc Linh hỏi

Tiểu Mai thở dài: “Chẳng có gì cả...xuống căng-tin mua đồ ăn đi, mình đói quá”

Sau giờ học, Tiểu Mai đứng chờ Khải Phong trước cổng.

Một lúc sau, trợ lí của anh đi tới:

- “Chị Trương, mời lên xe” _ Người trợ lí mở cửa xe rồi đứng gọn sang một bên

- “Cảm ơn anh” _ Cô mỉm cười gật đầu.

Vừa nhìn vào trong xe, Tiểu Mai đã giật mình khi thấy Khải Phong.

- “Ồ...anh ngồi đây sao?”

Khải Phong không rời mắt khỏi tập tài liệu, giọng nói trầm thấp như ra lệnh:

-“Lên xe đi”

Tiểu Mai cũng không hỏi nữa, ngồi vào chỗ của mình.

Xe chuyển bánh, Khải Phong vẫn tập trung đọc tập tài liệu trên tay. Mai Mai mở lời, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng:

- “Thực ra chuyện tối qua tôi không nhớ gì cả nên có nói gì không phải mong anh bỏ qua. Dù sao cũng cảm ơn vì đã đưa tôi về”

Anh nhìn cô, đôi mắt sâu lắng như đáy đại dương:

-“Không nhớ gì thật sao?”

Mai Mai e dè gật đầu:

-“Mỗi lần uống rượu đều như vậy...Tôi đã làm gì hả?”

Khải Phong thoáng trầm ngâm rồi tiếp tục nhìn tập tài liệu:

- “Không có gì”

Tiểu Mai nhìn xuống cổ tay anh, vô tình nhớ lại chuyện hôm trước, buột miệng hỏi:

- “Khải Phong, chiếc vòng mà tôi tặng anh đâu?”

Đôi mắt anh có chút bất ngờ nhưng nhanh chóng bị che phủ:

- “Tôi để ở nhà”

- “Vậy à?” _ Cô không nhận được khe thở dài, mắt chuyển hướng nhìn vào chiếc vòng bị đứt nằm trong túi xách

.....

Cuối cùng cũng về đến nhà. Vừa nhìn thấy mẹ, Tiểu Mai lập tức ôm chầm lấy nước mắt bỗng tuôn rơi.

- O kìa con bé này, sao tự nhiên lại khóc thế? _ Bà Thanh vỗ nhẹ vào vai cô, mắng yêu

- “Con rất nhớ mẹ...” _ Mai Mai nghẹn giọng

- “Con chào mẹ” _ Khải Phong đi sau, mang theo mấy túi quà, cúi đầu chào

-“Ừ con vào đi, cha đang đợi hai đứa trong nhà đấy”

Nhân lúc Khải Phong đang nói chuyện với ông Hàn ở phòng khách, bà Thanh kéo tay Tiểu Mai ra ngoài:

- “Mai Mai, con thấy Khải Phong thế nào?”

-“Dạ?” _ Tiểu Mai im lặng hồi lâu rồi nhẹ mỉm cười:“Rất tốt ạ”

-“Con nói vậy mẹ cũng thấy yên tâm. Nhà họ Lưu đã giúp đỡ gia đình mình rất nhiều, con về lại còn đối tốt với con, nhớ phải biết nhún nhịn một chút...”

- “Con biết rồi. Mẹ không phải lo đâu. Chúng ta vào nhà thôi, sắp tới giờ ăn rồi đó”_ Mai Mai ôm vai mẹ đi vào

Suốt bữa ăn, Khải Phong trò chuyện vui vẻ với cả nhà nhưng vẫn không quên gấp thức ăn cho Tiểu Mai. Hôm nay anh nói nhiều hơn hẳn mọi ngày, hơn nữa lại rất quan tâm đến cô, điều này khiến Tiểu Mai cảm thấy hơi mất tự nhiên nhưng cũng không dám từ chối, sợ mọi người nghi ngờ.

Sau bữa tối, cả 2 chuẩn bị đi về.

- “Con về đây”_ Tiểu Mai nắm chặt tay mẹ bịn rịn

- “Ừ, hai đứa đi cẩn thận”

Buổi lại mặt cuối cùng cũng kết thúc tốt đẹp

Nửa đêm, trời nổi cơn giông lớn. Mưa càng lúc càng nặng hạt, đập vào cửa kính tạo thành những vệt nước dài. Tiểu Mai bị tiếng sấm chớp làm tỉnh giấc, không ngủ tiếp được, đành đi ra ngoài.

Đúng lúc này Khải Phong cũng từ phòng làm việc đi ra, nhìn thấy cô liền hỏi:

- Chưa ngủ sao?

Tiểu Mai hơi ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời:

- “Mưa to quá...tôi không ngủ được”

Anh hơi nhếch miệng cười, ánh mắt trầm lắng hơi u ám:

- “Cô sợ à? Muốn ngủ cùng tôi không?”_ Giọng nói thản nhiên vang lên

- “...Hả..?”_ Tiểu Mai nhất thời lúng túng đỏ bừng mặt.

Anh đột nhiên tiến lại gần, ghé sát vào tai cô:

- “Tôi chỉ nói đùa thôi. Cô không cần phải căng thẳng thế đâu”

- “Anh...”_ Mai Mai vừa ngượng vừa giận, lườm anh một cái rồi đi ra ghế ngồi.

-“Tôi làm việc khuya nên ra nấu mì ăn, cô có muốn ăn luôn không?”

-“Tôi không đói”_ Cô lắc đầu trả lời

- “Thế thì thôi”

Khải Phong đứng trong bếp một lát, mùi thức ăn đã tỏa ra thơm lừng làm cái bụng của Mai Mai réo lên ùng ục.

Cô cứ đi loay quanh trong nhà, thỉnh thoảng ngó vào bếp xem Khải Phong đang làm gì rồi lại ngồi khoanh chân trên ghế.

Lát sau, Khải Phong đi ra, trên tay là bát mì. Tiểu Mai giả bộ chăm chú xem TV, chẳng thềm để ý đến anh. Khải Phong cũng vậy, lạnh lùng đi vào phòng, chẳng quan tâm đến cô gái sắp “héo mòn” vì đói trên ghế sofa.

Cửa phòng vừa đóng, Tiểu Mai thở dài xị mặt xuống:

- “Anh ta không nấu cho mình thật à? Đúng là đồ độc ác, làm gì có ai thức dậy buổi đêm mà không đói?...Được thôi, tôi sẽ tự làm, chẳng cần nhờ vả đến kẻ máu lạnh như anh!”

Cô tắt TV rồi đi vào bếp. Bước chân chợt chậm lại khi nhìn lên bàn ăn. Trên bàn để một bát mì vẫn còn nóng. Cạnh bát mì là tờ giấy nhớ nhỏ: “Ăn xong nhớ rửa bát”

Tiểu Mai ngẩn người, chậm rãi cầm tờ giấy, tự lẩm bẩm:

-“Sao anh ta biết chứ?”

Các nàng vote+cmt cho Sam đi ~T_T~

8. Chap 8: Ai Làm?

Chap này dành tặng bạn HongMai807 nha *^ ^*

[Từ bây giờ bạn nào bóc tem, Sam sẽ tặng chap ạ :3]

Sáng hôm sau, Khải Phong ngủ dậy đã thấy Tiểu Mai ở trong bếp. - Cô làm gì thế?

Mai Mai quay lại thấy anh đang khoanh tay đứng dựa vào cửa nhìn cô

- “Tôi làm bữa sáng”

- “Dì Phương đâu?”

Tiểu Mai vẫn tập trung nấu ăn:

- “Hôm nay dì ấy xin đến muộn một chút,tôi rảnh rồi nên làm bữa sáng luôn. Anh ngồi xuống đi, tôi cũng sắp xong rồi”

Khải Phong kéo ghế ngồi xuống bàn ăn, tiện tay lấy tờ báo lật giở vài trang. Một lát sau Tiểu Mai bê 2 đĩa trứng ốp và bánh mì đặt lên bàn, mỉm cười:

- “Anh ăn đi”_ Cô vừa nói vừa rót sữa ra cốc

- Cô không phải đi học à?

Tiểu Mai gật gật đầu:

- Hôm nay tôi được nghỉ

- “Tối nay cùng tôi đi dự tiệc được không?”

- “Dạ?”

- “Đi dự tiệc”_ Khải Phong nhắc lại

- “À...”

- “Tối nay 7h tôi sẽ về đón cô”

Sau khi ăn xong bữa sáng, Khải Phong đứng dậy nói: “Tôi đi làm đây”

Mai Mai lấy cặp tài liệu đưa cho anh: “Đi cẩn thận”

Phong gật đầu rồi ra phía cửa.

Tiểu Mai nhìn theo bóng lưng anh, nhẹ mỉm cười

Khải Phong đang chăm chú làm việc, chợt nhớ ra điều gì đó liền lấy điện thoại bấm 1 dãy số.

- “Em đây”_ Đầu dây bên kia phát ra giọng nữ, không ai khác chính là Khánh Ly

-“Hôm ở đảo Bali, anh có để quên cái gì ở chỗ em không?”

- “Anh bị mất gì à?”

- “Một chiếc vòng hạt cườm”

Khánh Ly ngừng lại một chút rồi nói: “Hôm đó em chẳng thấy chiếc vòng nào cả”

Phong thở dài:

- “Thế à? Vậy anh cúp máy đây”
- “Khải Phong, từ từ đã!” _ Khánh Ly vội vàng ngăn lại
- “Chuyện gì?”
- “Tối nay anh có đi dự tiệc ra mắt sản phẩm mới của công ty Diamond không?”
- “Có”
- “Em cũng được mời đến đấy. Vậy anh qua đón em được không?”
- “Anh xin lỗi, tối nay anh đi cùng Tiểu Mai rồi”
- “Sao...sao cơ?” _ Cô lắp bắp
- “Anh bận lắm, cúp máy trước đây, gặp em sau”

Khánh Ly tức giận ném mạnh chiếc điện thoại ra xa.

Trương Tiểu Mai, cô giỏi lắm. Lần trước đã cảnh cáo mà vẫn không chịu nghe sao? Cứ chờ đấy!

Tiểu Mai đang đọc sách thì điện thoại đổ chuông:

- Alo
- Chị có phải là Trương Tiểu Mai không?
- Vâng đúng rồi, nhưng chị ai thế ạ?
- Tôi là thư kí của giám đốc Khải Phong. Anh ấy có nhắn là chị đến công ty luôn để đi mua váy dạ hội
- Vậy ạ?
- Chị nhớ đến luôn nhé, nếu không lại muộn bữa tiệc

Mai Mai nhìn đồng hồ, gật đầu:

- “Được rồi tôi đi ngay đây”

Tiểu Mai bắt taxi đi tới tập đoàn Lưu Thị. Cô đang đứng chờ thang máy để lên văn phòng của Khải Phong thì một người phụ nữ bê mấy thùng đồ đi tới.

- ” Cô giúp tôi bê 1 thùng vào nhà kho được không?”
- “À được rồi để tôi bê giúp chị” _ Tiểu Mai hơi ngạc nhiên nhưng vẫn không ngần ngại giúp người phụ nữ một thùng đồ.

.....

- “Cô để vào kia kìa” _ Cô ta chỉ vào góc trong cùng của nhà kho

Mai Mai nhanh nhẹn đi vào trong. Một tiếng “Rầm!” vang lên. Cô còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cả căn phòng tối đen như mực. Tiểu Mai hoảng chạy ra phía cửa, hét lớn:

- Này chị gì ơi!!! Mở cửa!! Mở cửa ra!!!

Chẳng có ai trả lời, xung quanh chỉ toàn là bóng tối.

- “Điện thoại...điện thoại đâu rồi?” _ Cô lục tìm trong túi nhưng vẫn không thấy điện thoại đâu.

Tiểu Mai bất lực ngồi sụp xuống:

- "Tại sao?...tại sao lại làm vậy?..."

Cô lấy 2 tay ôm đầu gối, ngồi nép vào một góc. Không hiểu sao lúc này cô lại nghĩ đến anh: "Khải Phong...anh đang ở đâu? Tôi rất sợ, thực sự rất sợ"

Nghĩ tới đây, nước mắt bỗng chốc lăn dài xuống 2 gò má

Đúng 7h, Lưu Khải Phong về đến nhà. Anh vào phòng định gọi cô nhưng chẳng thấy ai.

- "Dì Phương, Tiểu Mai đâu?"

Dì Phương đang dọn nhà liền dừng tay: "Cô chủ đi ra ngoài được gần một tiếng rồi đó cậu"

- "Ra ngoài?" _ Khải Phong cau mày _ "Tôi đã dặn là 7h sẽ đi rồi mà"

Anh vừa nói vừa lấy điện thoại gọi cho Tiểu Mai nhưng không ai bắt máy.

Đúng lúc này trợ lý Lâm đi tới: "Anh Phong, sắp đến giờ rồi, chúng ta đi thôi"

Khải Phong chần chừ một chút rồi cũng đi ra xe.

Chiếc xe sang trọng dừng lại trước một khách sạn 5 sao.

Anh xuống xe lịch lãm bước vào nơi tổ chức bữa tiệc. Toàn bộ khách mời đều là những người nổi tiếng hoạt động trong giới kinh doanh.

Khải Phong bước vào ngay lập tức trở thành tâm điểm của sự chú ý. Sau khi đi một vòng chào hỏi xã giao với mọi người, Khải Phong đi ra nói nhỏ với trợ lý:

- Anh thử gọi điện về nhà xem Tiểu Mai đã về chưa?

Trợ lý Lâm đi ra ngoài một lúc rồi quay lại, lắc đầu: "Chị ấy vẫn chưa về"

Mặt Khải Phong lạnh đi. Anh nói vài lời rồi xin phép về trước.

Tiểu Mai ngồi lặng lẽ trong bóng tối. Cô không biết mình ở đây được bao lâu, chỉ biết đã gọi giúp rất nhiều lần mà chẳng ai đến.

Mai Mai vốn không thích bóng tối, đến ngủ còn phải bật một chiếc đèn nhỏ vậy mà giờ lại bị kẹt ở đây. Không khí xung quanh khiến cô cảm thấy ngột ngạt và sợ hãi.

Chợt cánh cửa hé mở, chưa kịp thích nghi với ánh sáng, Tiểu Mai phải đưa tay lên che mắt. Cô khó khăn đứng dậy đi ra, định nhìn xem ai là người mở cửa nhưng chỉ phát hiện điện thoại của mình bị vứt ở ngay gần đó. Mai Mai nhấc điện thoại lên, 3 cuộc gọi lỡ của Khải Phong. Cô định gọi lại nhưng nhìn đồng hồ đã hơn 8h, chắc anh đi từ lâu rồi.

Đang đi trên đường thì trời bất chợt đổ mưa. Tiểu Mai chạy vội vào mái hiên gần đấy trú tạm.

- "Hôm nay là ngày gì thế không biết" _ Cô than thầm

Nhìn màn mưa trắng xóa, Mai Mai khẽ thở dài, lòng nặng trĩu.

Khải Phong đang ngồi trong phòng làm việc, nghe thấy tiếng mở cửa liền đi ra ngoài. Là Tiểu Mai về. Cô nhìn anh khẽ gật đầu. Khải Phong bước tới trước mặt Mai Mai: "Cô đi đâu mà giờ này mới về? Không phải tôi đã nói là 7h sẽ đi rồi sao?" _ giọng nói vẫn trầm ổn nhưng chắc chắn là đang nén giận

Tiểu Mai mặt mày sụp xuống, khẽ nói: "Tôi xin lỗi"

Cô định đi vào phòng nhưng cổ tay lại bị giữ chặt.

- “Tôi đang hỏi...” _ Khải Phong ngừng nói khi cảm nhận được nhiệt độ trên cánh tay Tiểu Mai. Anh cau mày:

- “Cô sốt đấy à?”

Tiểu Mai định trả lời nhưng cổ họng đắng ngắt, cả người mệt mỏi suýt chút nữa khụy xuống. Cũng may Khải Phong kịp đỡ rồi bế vào phòng. Cả áo và tóc đều bị ẩm do nước mưa. Đặt Mai Mai lên giường, Khải Phong mở tủ lấy một bộ quần áo, đưa cho cô.

- “Thay đi”

Tiểu Mai nhận lấy bộ quần áo, chống tay xuống giường định đi vào nhà vệ sinh thì bị anh chặn lại:

- “Không cần đi...”

Cô ngược ánh mắt khó hiểu lên nhìn anh. Khải Phong tiếp tục nói:

- “Thay luôn ở đây. Tôi sẽ ra ngoài”

.....

Một lát sau, Khải Phong quay lại. Tiểu Mai ngồi dậy, tròn mắt nhìn bát cháo trên tay anh:

- “Là anh nấu sao?”

Khải Phong gật đầu

- “Anh biết nhiều thật đấy” _ Cô nhoẻn miệng cười

Đáy mắt ánh lên niềm vui, Khải Phong đặt bát cháo vào tay cô, ngồi xuống mép giường:

- “Mau ăn đi”

Tiểu Mai ăn vài miếng rồi nhìn anh:

- Khải Phong, xin lỗi đã làm lỡ việc của anh, tôi đã đến công ty anh từ lúc 6h nhưng...

- Sao cô lại đến công ty? _ Khải Phong cắt lời

- “Là cô thư kí của anh gọi tôi đến mà”

- “Cái gì?” _ Sắc mặt anh lập tức thay đổi khi nghe tới đây _ “Tôi không có thư kí nữ”

9. Chap 9: Gặp Lại Minh Vũ

Chap này Sam tặng bạn PhngThys

[Bởi vì có bạn bảo đọc ở điện thoại thì cập nhập chậm hơn máy tính -> khó được tem. Từ chap sau những bạn cmt đều đặn sẽ được tặng chap dần dần nhé :))]

Sorry mọi người vì đã om chap quá quá lâu T.T

- “Sao? Không có thư kí nữ...vậy người đã gọi cho tôi là ai?”

- “Đưa điện thoại của cô đây”

Tiểu Mai lấy điện thoại đưa cho Khải Phong. Anh vào lịch sử cuộc gọi xem một lúc rồi cau mày:

- “Đây chỉ là sim rác mà cô cũng nghe theo à?”

- “Tôi...không biết”_ Tiểu Mai nói dứt câu liền đưa tay lên miệng ho sù sụ

Khải Phong thở dài mở tủ lấy vỉ thuốc đặt lên bàn:

- “Ăn xong thì uống cái này”

Nói rồi anh xoay người đi ra ngoài

Về phòng, Khải Phong lấy ngay điện thoại gọi cho trợ lý Lâm:

- “Ngày mai đến công ty cậu lấy cho tôi băng ghi hình của camera an ninh trước cửa cầu thang máy tầng 1”

7h sáng...

Khải Phong ngủ dậy liền sang phòng Tiểu Mai. Anh nhẹ mở cửa bước vào nhưng chẳng thấy cô đâu cả. Khải Phong đi xuống tầng 1 xem thử thì thấy Tiểu Mai và dì Phương ở trong bếp.

- “Dì Phương, hình như hết cà rốt rồi”_ Mai Mai vừa nói vừa tìm trong tủ lạnh

- “VẬY ĐỂ TÔI XUỐNG CỬA HÀNG TIỆN LỢI MUA”

Dì Phương vừa đi khỏi, Khải Phong liền bước vào.

- Cô khỏi ốm rồi sao?

Mai Mai giật mình quay lại, thấy anh liền mỉm cười:

- “Tôi đỡ nhiều rồi. Cám ơn anh”

Anh lại gần sờ thử lên trán cô, đúng là không còn sốt nữa.

Khải Phong nhướn mày nhìn sang bàn bếp, tò mò hỏi:

-“Cô làm gì thế?”

- “À tôi định nấu mì Ý nhưng phải chờ dì Phương mua cà rốt đã”

- “VẬY CÔ NÊN LÀM NHANH LÊN VÌ TÔI CÓ CUỘC HỌP Ở CÔNG TY VÀO 8h ĐÂY”

Mai Mai quay sang nhìn đồng hồ:

- “Sao anh không nói sớm? Thôi anh ra ngoài trước đi, tôi làm luôn đây”_ Cô vừa nói vừa lấy đồ ra khỏi túi để chuẩn bị nấu ăn

-“Tôi sẽ làm cùng cô”_ Khải Phong xắn tay áo rồi lấy túi đồ từ tay cô

-“Ồ...không cần, tôi tự làm được rồi”

Mai Mai lấy lại túi đồ. Khải Phong quay sang nhìn cô, hơi nhúm mày. Thấy dáng vẻ anh không vừa lòng, Tiểu Mai chép miệng:

- ” Thôi được rồi, anh thích thì làm đi. Tôi càn rảnh”_ Nói rồi cô đẩy túi đồ sang phía anh

Khải Phong hơi nhếch môi, lấy đồ ăn ra khỏi túi. Anh làm mọi việc trong bếp vô cùng thành thạo khiến Tiểu Mai chỉ biết trở mắt thán phục.

- “Đừng nhìn nữa, mau lấy mì đi”_ Khải Phong lên tiếng

Mai Mai bấu môi cố cãi: “Ai nhìn anh chứ”

Cô nói rồi quay sang mở tủ bếp. Vì mì để trên cao nên Tiểu Mai phải nhón chân để lấy. Chưa với tới nơi, một bàn tay khác đã lấy gói mì xuống. Cô quay lại thì trán chạm ngay vào cằm anh. Tiểu Mai sững sốt ngược nhìn, liền bị hút ngay vào ánh mắt sâu thẳm tuyệt đẹp ấy. Cô đứng gần đến nỗi có thể cảm nhận được nhịp tim của anh. Khải Phong cũng ngẩng người nhìn cô. Đúng lúc này, cửa phòng bếp bật mở.

- “Cô chủ, tôi mua...ơ...xin lỗi tôi vào không đúng lúc rồi” _ Di Phương xoay người khép cửa lại. Lúc này Tiểu Mai mới ý thức được 2 người đứng gần nhau quá mức, liền vươn tay đẩy Khải Phong ra.
- “Di Phương! Không phải đâu...” _ Cô định giải thích nhưng Di Phương đã đi ra ngoài. Mai Mai quay lại trừng mắt nhìn Khải Phong: “Anh làm gì thế hả?”
- “Tôi lấy mì. Cô không với tới mà” _ Khải Phong dừng dừng trả lời
- “Anh...anh tự làm một mình đi” _ Tiểu Mai then quá hóa giận, cắn môi đi về phòng.

Khải Phong đang trong phòng làm việc thì trợ lý Lâm gõ cửa.

- Vào đi
- Anh Phong, đoạn băng ghi hình anh cần đây ạ

Khải Phong nhận lấy đoạn chiếc đĩa rồi bật lên xem. Đến đoạn Tiểu Mai đứng chờ thang máy, có một người phụ nữ đến gần rồi nói gì đó với cô. Cuối cùng cả Mai Mai giúp người đó bê đồ rồi cả 2 đi về hướng nhà kho.

- “Người này là ai?” _ Khải Phong chỉ vào màn hình máy tính hỏi
- “Hình như... đây không phải người trong công ty, chị ta còn không đeo thẻ”
- “Không phải người trong công ty mà lại được vào đây sao?” _ Anh gần giọng _ “Cậu đi tìm hiểu cho tôi xem người này là ai, nếu không tìm được thì đổi người ở tổ bảo vệ đi”
- “Vâng em biết rồi” _ Trợ lý Lâm gật mạnh đầu.

Tan học, Tiểu Mai ra đến cổng trường thì nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình. Quay lại nhìn thì hóa ra là Minh Vũ, bạn học cùng cấp 3 với cô, độ thân thiết thì chỉ xếp sau Khả Vân và Trúc Linh. Sau khi học xong lớp 12, anh sang Mỹ du học đến giờ đã được hơn 3 năm. Hôm nay đột nhiên gặp lại khiến Tiểu Mai không khỏi bất ngờ:

“Minh Vũ? cậu về khi nào thế?”

Anh nhìn cô chăm chăm, một lúc sau mới mở lời:

- “Đi cùng mình một lát” _ Nói rồi Minh Vũ nắm tay Tiểu Mai kéo đi.
- O...nhưng mà đi đâu?

Mai Mai đang định rút tay lại thì Minh Vũ xoay người ôm chầm lấy cô:

- “Sao cậu không đợi mình?” _ Giọng anh nhẹ nhàng nhưng đầy đau xót
- “Cậu...cậu nói gì thế?”

Tiểu Mai còn đang hoang mang không hiểu chuyện gì thì ánh mắt chợt dừng lại vào một chiếc xe quen thuộc phía bên kia đường.

.....

Khải Phong ngồi trong xe, nửa gương mặt tối lại, bàn tay vô thức nắm chặt. Anh không biết tại sao nhưng trong lòng lúc này thực sự khó chịu. Hết giờ làm anh liền rẽ qua trường định đón cô cùng về vậy mà tới nơi chỉ nhìn thấy cảnh này. Đang mông lung suy nghĩ thì ánh mắt hai người chạm nhau. Tiểu Mai đã nhìn thấy anh. Khải Phong đóng cửa sổ, quay sang nói với trợ lý: “Chạy xe đi”

Mai Mai nhìn kĩ người ngồi trong xe.

- Khải...Khải Phong?

Cô vội vàng đẩy Minh Vũ ra, nhìn lại thì chiếc xe đã lao vụt đi.

- “Mai Mai...” _ Minh Vũ đi tới đứng cạnh cô

- ” Để khi khác mình sẽ nói chuyện với cậu” _ Nói rồi cô vội lên chiếc taxi gần đó.

Tiểu Mai mở cửa bước vào nhà. Chắc Khải Phong cũng vừa về, anh ngồi lặng im trong phòng khách, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

- Hôm nay anh về sớm thế?... Còn chuyện vừa nãy chắc anh hiểu lầm rồi, tôi và Minh Vũ...

- “Tôi không quan tâm 2 người là gì của nhau nên cô cũng không cần mất công giải thích” _ Khải Phong lạnh nhạt nói

- “Thực sự mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu”

- “Cô biết tôi đang nghĩ gì sao?”

Tiểu Mai ngẩn người, chẳng biết nói gì nữa. Thấy cô không trả lời, anh quay người rồi đi thẳng vào phòng. Mai Mai thở dài ngồi xuống ghế sofa. Rõ ràng cô và Minh Vũ chỉ là bạn bè mà...

10. Chap 10: Hiểu Lầm Nói Tiếp

Chap này tặng cungnhanma đó :*

.....

.....

Tối giờ ăn tối, Tiểu Mai định vào gọi Khải Phong nhưng chần chờ một lúc ngoài cửa, cô lại đi ra nói nhỏ với dì Phương:

- “Dì vào gọi anh Phong ra ăn cơm đi ạ”

Suốt bữa tối cả 2 không nói gì, khuôn mặt Khải Phong thì lạnh như băng, anh cũng chẳng thèm nhìn cô lấy một cái. Mai Mai mấy lần định lên tiếng nhưng nghĩ mãi chẳng biết nói gì nên đành thôi.

Ăn xong, cô giúp dì Phương dọn dẹp nhưng không may làm vỡ chiếc bát thủy tinh. Mảnh vỡ vô tình cứa vào ngón tay khiến Tiểu Mai bị một vết cắt dài.

- “Cô chủ...tay cô chảy máu rồi”

Khải Phong vừa nghe thấy thế liền chạy vào kéo tay Mai Mai lên xem. Cô đứng bất động để anh nắm tay mình, một lúc sau dè dặt nói khẽ:

- “Tôi không sao đâu”

Đến khi dì Phương mang bông băng tới, Khải Phong mới hờ hững buông tay cô ra.

Anh im lặng chăm chú nhìn đi băng vết thương cho Tiểu Mai, xong xuôi mới yên tâm về phòng. Được nửa đường còn quay lại lạnh lùng nói:

“Không ai khiến thì cô đừng có làm. Vương chân vương tay”

Tiểu Mai ngược ánh mắt vô tội nhìn dì Phương. Dì mỉm cười hiền hậu:

- “Bát đĩa cũng không nhiều, lần sau cứ để một mình tôi làm là được rồi”

Sáng hôm nay Tiểu Mai được nghỉ học, ngủ dậy thì Khải Phong đã đi làm. Ăn sáng xong, cô định tới thư viện nhưng lại nhận được điện thoại của Minh Vũ. Anh bảo có chuyện muốn nói với cô.

Tiểu Mai không bận gì nên cũng nhanh chóng đi tới quán cafe mà Minh Vũ hẹn. Vừa gặp anh, cô đã vui mừng vẫy tay chào:

- “Minh Vũ!”

Mai Mai ngồi ghế đối diện anh, mỉm cười:

- “Xin lỗi vì hôm qua mình bỏ đi hơi đột ngột”

Minh Vũ uống 1 ngụm cafe:

- “Cậu kết hôn rồi phải không?”

Tiểu Mai giật mình nhìn Minh Vũ, khẽ gật đầu: “Khả Vãn kể với cậu à?”

Minh Vũ cười nhạt: - “Chuyện này có ai mà không biết chứ”

Mai Mai cúi đầu thở dài: “Vì kết hôn hơi gấp nên mình cũng chưa kịp báo cho tất cả mọi người”

- “Cậu thực sự không biết mình thích cậu à?”

“Vũ Vũ, cậu sao thế?” _ Tiểu Mai nhất thời lúng túng

- “Sao cậu không chờ mình về? Không thể cho mình một cơ hội sao?”

- Mọi chuyện không đơn giản như vậy đâu. Hơn nữa mình cũng đã kết hôn rồi

- “Mình không biết cậu kết hôn vì điều gì nhưng nếu cậu không hạnh phúc...mình chắc chắn sẽ dành lại cậu” _ Minh Vũ nói, giọng điệu vô cùng chắc chắn. Sau đó anh gọi người thanh toán rồi rời đi

Ra khỏi quán cafe, Tiểu Mai vẫn chưa muốn về nên một mình đi dạo trên phố. Cô nghĩ lại những lời Minh Vũ nói, tự nhiên cảm thấy đau lòng. Nhưng nhớ đến thái độ của Khải Phong hôm qua, cô thực sự muốn tới giải thích cho anh. Nghĩ là làm, Mai Mai liền bắt taxi tới Lưu thị.

Cộc, cộc, cộc

- Vào đi!

Tiểu Mai hé cửa bước vào, khẽ gật đầu chào anh

- “Cô đến đây làm gì?” _ Khải Phong cau mày hỏi

- “Tôi tình cờ đi ngang qua. Cũng sắp hết giờ làm rồi, cùng đi ăn trưa được không?”

Khải Phong đi ra phía tủ kính cất mấy tập tài liệu:

- “Tôi đang bận”

Mai Mai chép miệng:

- “Anh vẫn giận chuyện hôm qua à? Thực ra Minh Vũ là bạn hồi cấp 3 của tôi, cậu ấy đi du học mới về nên chỉ đến chào hỏi thôi mà”

- “Chào hỏi mà như vậy sao? Xem ra cũng không phải bạn bè bình thường”

- “Hôm qua tôi cũng không hiểu tại sao Minh Vũ làm vậy. Nhưng hôm nay...mà thôi bỏ đi. Anh chỉ cần biết tôi và cậu ấy là thực sự không có gì”

Đúng lúc này trưởng phòng tài vụ vào đưa báo cáo. Khải Phong cầm bản báo cáo lên xem rồi nói:

- “Không còn chuyện gì nữa thì cô ra ngoài đi”

“Um. Vậy tôi về trước đây”

Tiểu Mai gật đầu đứng dậy nhưng vừa quay đi thì cổ tay liền bị nắm chặt.

- “Tôi không bảo cô. Cô ở lại đây” _ Khải Phong nói

Lúc này chị trưởng phòng mới hiểu ý, vội cúi chào rồi đi ra ngoài.

Mai Mai tròn mắt nhìn Khải Phong: “Sao anh lại...?”

- “Cô không muốn đi ăn trưa nữa à?”

Khải Phong sắp xếp giấy tờ gọn sang một bên, mỉm cười nhìn cô

- “Tôi tưởng anh bận”

- “Bây giờ cũng không bận lắm”

Tiểu Mai bật cười gật đầu: “Vậy đi thôi”

Cả 2 vừa ra đến cầu thang máy, thì lại gặp Khánh Ly. Nụ cười trên môi Tiểu Mai dần trở nên gượng gạo, Khánh Ly liếc nhìn cô rồi tiến tới ôm lấy một bên cánh tay của Khải Phong.

- “Anh bảo có chuyện muốn nói với em mà”

Không muốn Khải Phong khó xử, Mai Mai hít một hơi thật sâu, tự giác vào thang máy:

- “Tôi sẽ xuống dưới trước”

Anh giữ nhẹ cổ tay cô:

- “Cứ gọi đồ ăn trước đi, nói chuyện xong tôi sẽ xuống”

Thức ăn gọi ra bàn đã nguội hết cả mà vẫn chưa thấy Khải Phong đâu. Nghĩ ngợi một lát, cô quyết định quay lại công ty tìm anh.

Cửa phòng làm việc khép hờ. Tiểu Mai chuẩn bị đẩy cửa bước vào nhưng lại nghe thấy tiếng khóc của Khánh Ly. Qua khe cửa, cô có thể thấy Khánh Ly đang ôm chặt Khải Phong, khóc nức nở trong lòng anh. Khải Phong quay lưng về phía cửa, anh không ôm Khánh Ly cũng không đẩy cô ra.

Tiểu Mai cắn chặt môi, xoay người dựa lưng vào tường, lồng ngực vô cớ đau nhói

Tại sao mình lại ngốc nghếch quay lại đây cơ chứ

Cô cắn môi, lặng lẽ quay lại thang máy

Trong phòng làm việc...

- “Khải Phong, em xin lỗi. Em làm vậy cũng chỉ vì em yêu anh. Sau khi cô ta đến, anh đã thay đổi. Em không thể để cô ta cướp mất anh!” _ Khánh Ly vừa khóc vừa gào lên

- “Em mới là người đã thay đổi” _ Khải Phong gằn giọng đẩy Khánh Ly ra

“Em nghĩ nhốt cô ấy lại thì anh sẽ đi cùng em sao? Ngày mai hãy cùng cô bạn của em đến xin lỗi Tiểu Mai, nếu không thì đừng gặp anh nữa!”

Khải Phong đóng mạnh cửa rồi bỏ ra ngoài

Tiểu Mai vừa ra khỏi công ty liền lấy điện thoại gọi cho Khả Vân:

- “Cậu có nhà không?”

- “Có, mình đang cắm rễ ở nhà đây. Mà giọng cậu sao thế?”

- “Không có gì. Cậu ở nhà thì mình qua ăn bữa một buổi nhá”

- “Uh sang nhanh lên, gọi cả Trúc Linh nữa”

Tiểu Mai ngồi bó gối trên sofa, để Khả Vân và Trúc Linh loay hoay chuẩn bị đồ ăn trong bếp.

- “Rốt cuộc cậu có chuyện gì mà mặt cứ ỉu xìu thế?”_Trúc Linh ngồi xuống cạnh Tiểu Mai

- “Nếu bây giờ, giả dụ có một người rất quan tâm đến cậu, đối xử với cậu cũng rất tốt nhưng sau lưng cậu lại đi gặp người phụ nữ khác thì cậu sẽ làm gì?”

Trúc Linh nghe xong một hồi rồi quay sang trừng mắt:

- “Lưu Khải Phong có tiểu tam à?”

- “Vớ vẩn!!”_ Tiểu Mai gắt lên_ “Thôi cứ coi như mình chưa hỏi gì đi”

Buổi chiều, Khả Vân và Trúc Linh kéo Tiểu Mai tới trung tâm thương mại:

- “Lâu lắm rồi mới có dịp cô nương Mai Mai rảnh rỗi, hôm nay chơi đến tối luôn đi”

Sau khi mua sắm xong, Khả Vân quay sang hỏi 2 cô bạn:

- Bây giờ đi ăn nhé?

- “Đi bar đi”_ Tiểu Mai nói

- “Hả? Mai Mai, cậu sốt đấy à? Bình thường rủ đi bar, cậu luôn là người đầu tiên từ chối đấy”

- “Thế bây giờ có đi không?”

- “Có chứ! Đi thôi, đi thôi”

.....
11h đêm...

Tiểu Mai về đến nhà, cô không bật đèn mà chỉ nhẹ nhàng cởi giày cao gót, cố gắng không để phát ra tiếng động

- “Cô đi đâu cả buổi tối mà giờ này mới về ?”

Giọng Khải Phong lạnh lùng cất lên. Tiểu Mai có chút giật mình nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần:

- “Tôi đi gặp bạn”

Khải Phong đi ra bật đèn, nhìn Mai Mai một lượt từ đầu đến chân:

- “Cô ăn mặc kiểu gì đấy? Gặp bạn hay gặp thằng nhãi đó?”_ Giọng anh đầy mỉa mai

Tiểu Mai không muốn cãi nhau, tiếp tục đi thẳng. Khải Phong nắm cánh tay cô giật mạnh lại, hét lớn:

- “Mau trả lời tôi!!”

“Đúng đấy, tôi đi chơi với cậu ấy thì đã sao? Dù gì cũng chỉ là chồng trên danh nghĩa, anh cũng chẳng bao giờ coi tôi là vợ anh, Anh lấy tư cách gì mà đòi quản tôi!?”

“Trương Tiểu Mai, cô nói cái gì?”_ Khải Phong gần từng chữ, mắt hiện rõ những vằn máu li ti, tay nắm lấy 2 vai cô

Nhớ vote nha mọi người :)))

11. Chap 11: Cô Khóc Cái Gì

Tiểu Mai ngược nhìn thẳng vào mắt Khải Phong:

- “Anh ra ngoài gặp người phụ nữ khác nhưng lại muốn tôi chung thủy ngồi ở nhà chờ đợi sao? Coi tôi là con cóc ư?...Tôi không can thiệp vào chuyện của 2 người. Vì vậy, nếu tôi có qua lại với người đàn ông khác...anh cũng đâu cần bận tâm”

Khải Phong ngẩn người nghe cô nói. Đáy mắt trở nên u ám, khóe môi anh hơi nhếch lên: “Thì ra là chuyện này...Xem ra tôi phải dạy dỗ lại cô nhiều rồi”

Khải Phong nói rồi đột ngột kéo Mai Mai vào lòng mình, cúi xuống hôn cô.

Tiểu Mai sững sờ mất mấy giây, lúc sau mới hốt hoảng chặn tay trước ngực anh, hét lên:

- “Lưu Khải Phong anh điên à?!!”

Khải Phong cười lạnh, ghé sát vào tai cô, giọng đầy ngụ ý:

- “Hôm nay tôi sẽ thử coi cô là vợ xem sao”

Nói dứt câu anh liền bế Tiểu Mai vào phòng ngủ

- “Buông tôi ra!!” _ Cô gắng sức giãy dụa thoát khỏi vòng tay anh. Khải Phong không nói gì, đẩy cô xuống giường rồi nằm đè lên. Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ, Tiểu Mai vừa tức giận, vừa sợ hãi. Khải Phong ngang ngược hôn lên cổ, lên môi cô. Tiểu Mai cố gắng thoát ra nhưng 2 tay đều bị giữ chặt, cuối cùng cũng không kìm được nước mắt.

Khải Phong dừng lại, chống tay xuống giường, cất giọng lạnh lẽo:

- “Cô khóc cái gì?”

-“Buông tôi ra” _ Tiểu Mai vẫn lặp lại câu nói khi này

Khải Phong buông mạnh tay cô, xoay người ngồi dậy:

-“Cô biết hôm nay tôi đã nói gì với Khánh Ly không?”

Mai Mai lấy tay quệt nước mắt:

-“Tôi cần phải biết 2 người nói chuyện gì sao?”

- “Khánh Ly chính là người đã nhốt cô trong nhà kho”

Tiểu Mai vừa định bỏ ra ngoài, nghe đến đây liền đứng khựng lại.

- “Anh nói gì?”

- Tôi đã tìm ra người nhốt cô trong nhà kho. Vì cô vẫn là vợ tôi nên tôi không thể để cô ấy làm vậy với cô. Tôi gọi Khánh Ly đến chỉ để nói chuyện này. Trong khi đó cô đã làm gì? Đi chơi đến giờ này mới về, bảo tôi không cần bận tâm để cô ra ngoài gặp gỡ người đàn ông khác ư?!”

Anh gằn giọng, giận dữ nhìn thẳng vào mắt Mai Mai.

“Nếu còn nghe thấy cô nói những lời này, tôi không dám chắc chuyện gì sẽ xảy ra đâu”

-“Rầm!!” _ Tiếng cánh cửa bị đóng vang lên

Tim Tiểu Mai đập mạnh một nhịp, bao nhiêu tức giận bay đi hết, nhường chỗ cho sự ân hận mơ hồ. Cô vẫn ngồi yên tại chỗ, không rõ trong lòng mình là cảm giác gì...

Khải Phong về phòng làm việc. Anh tự châm cho mình một liều thuốc rồi đi ra hành lang. Mãn đêm vẫn không dấu được tâm trạng nặng nề của Khải Phong. “Chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa” chính anh đã nói ra điều này ngay sau lễ cưới của 2 người, vì vậy cũng không cần quá khắt khe với cô. Nhưng tại sao anh lại

không thể ngừng quan tâm thế này? Lo lắng cô bị người ta ức hiếp, tức giận cô dành tình cảm cho người đàn ông khác

Cảm xúc này...không phải anh chưa biết, chỉ là không dám thừa nhận.

Sáng hôm sau...

Tiểu Mai chần chừ đứng trước cửa phòng Khải Phong, một lúc sau vừa định gõ cửa thì anh bước ra. Cô giật mình lắp bắp:

- Khải...Khải Phong

Rõ ràng vừa nãy còn định nói rất nhiều vậy mà bây giờ nhìn thấy anh, Tiểu Mai chẳng nhớ được gì. Khải Phong chỉ dừng lại nhìn cô một cái rồi tiếp tục đi ra ngoài.

Cô cũng không đuổi theo anh, thở dài cầm cặp sách đi học.

Vừa tan học thì Tiểu Mai nhận được điện thoại.

- “Alo, ai thế ạ?”

- “Tôi là Khánh Ly”

Mai Mai không khỏi bất ngờ khi nghe được giọng nói này, một lúc sau mới lên tiếng: “Chị gọi tôi có chuyện gì?”

- “Gặp nhau một lát đi. Tôi có việc muốn nói với cô”

.....

Tiểu Mai đẩy cửa bước vào quán cà phê nơi Khánh Ly hẹn gặp. Lúc đầu cô cũng không định đi nhưng nghĩ lại, thấy nên nói rõ mọi chuyện một lần thì hơn. Quán không đông người nên cô dễ dàng nhìn thấy Khánh Ly. Đi cùng cô ta còn có một người nữa. Chính là cô gái hôm trước Tiểu Mai gặp ở cửa thang máy. Trong lòng chợt dâng lên một cảm giác đau xót: Thì ra những gì Khải Phong nói là thật. Cô cắn môi, hít một hơi thật sâu rồi bước tới chỗ Khánh Ly.

- Cô đến rồi sao?_ Khánh Ly nhếch miệng cười_ “Bây giờ cướp được Khải Phong, chắc cô phải mãn nguyện lắm”

- “Chị nói vậy là có ý gì?”_ Mai Mai cau mày

- “Cô vẫn chưa hiểu ý của tôi sao? Chắc Khải Phong cũng đã nói với cô về chuyện tôi sai người nhốt cô trong nhà kho rồi phải không?”

“Chị...”_ Tiểu Mai không ngờ Khánh Ly lại nói những lời này.

- “Đúng đấy, tôi đã bảo trợ lý của mình nhốt cô trong đó để cô không thể đi với anh Phong. Không biết cô đã cho anh ấy uống bùa mê gì nhưng tôi nhất định không để yên đâu. Biết điều thì nên giữ khoảng cách với anh Phong, dù gì vài tháng nữa cô cũng sẽ bị đá ra khỏi nhà họ Lưu thôi”

Tiểu Mai cố gắng bình tĩnh:

“Chị là gì của Khải Phong? Người yêu cũ? Hay tình nhân? Dù có là ai đi chăng nữa thì chị cũng nên nhớ hiện tại tôi mới là vợ chính thức của anh ấy. Đừng chỉ biết ngồi đấy nghĩ ra mấy trò hãm hại tôi. Chị thử xem lại mình xem đã làm những gì để Khải Phong yêu chị 3 năm nhưng vẫn không quyết định kết hôn...”

“Bốp!”_ Khánh Ly vung tay tát mạnh vào má Tiểu Mai: “Cô câm miệng!!”

Mai Mai không kịp phản ứng, ngẩng lên thì một bên má đã in hằn 5 vết ngón tay đỏ ửng. Khánh Ly vẫn chưa chịu thôi, nhưng trợ lý của cô ta đã nhanh chóng giữ lại: “Đủ rồi chị, chúng ta không nên làm ầm ĩ ở đây. Mau về thôi”

Tiểu Mai cầm túi xách đi ra ngoài, nước mắt cứ tự động rơi xuống. Thực sự trong lòng cô cảm thấy ảm ức vô cùng nhưng vẫn không dám làm lớn chuyện, nếu để cha mẹ cô biết được thì sao đây?

Bây giờ Tiểu Mai rất muốn gặp Khải Phong, cô thấy có lỗi vì đã hiểu lầm anh. Mai Mai lau nước mắt, lấy điện thoại trong túi xách gọi cho anh.

- “Alo” __ Đầu dây bên kia nhắc máy

- “Khải Phong, anh có rảnh...”

- “Tôi là trợ lý Lâm đây ạ”

- “À anh Lâm sao?” __ Mai Mai có chút hụt hẫng

- “Vâng, giám đốc đang bận họp, chị có chuyện gì cần tôi nhắn lại cho anh ấy không?”

- “Nếu Khải Phong họp xong, anh chuyển lời giúp tôi rằng tôi sẽ chờ anh ấy ở trước cổng công ty”

- “Vâng, tôi biết rồi”

Trợ lý Lâm tắt máy rồi đưa lại điện thoại cho Khải Phong.

- “Chị Trương bảo sẽ chờ anh trước cổng công ty”

Khải Phong nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, một lúc sau đứng dậy khoác áo vest.

- “Đi tới quán bar Oceans”

- “Ồ nhưng mà...” __ Trợ lý Lâm ngạc nhiên

- “Cô ấy không thấy tôi sẽ tự biết đường về thôi”

8h tối Khải Phong về đến nhà. Căn nhà im ắng không một bóng người. Khải Phong với tay bật đèn, nhìn vào tủ để giày không thấy dép của Tiểu Mai, sự nhớ ra cuộc gọi khi nãy. Không phải cô vẫn đang đợi anh đấy chứ? Ngoài trời bất chợt đổ mưa lớn làm tâm trí Khải Phong càng thêm rối loạn. Anh gọi cho cô nhưng không ai nghe máy. Nghĩ một lúc liền quyết định đi tìm cô.

Anh lấy điện thoại gọi liên tiếp mấy cuộc vào máy Mai Mai nhưng vẫn không liên lạc được. Khải Phong nhấn ga, tay nắm chặt vô lăng đến nỗi rõ cả gân xanh. Chiếc xe lao vút đi trong màn mưa trắng xóa.

Đang đi lòng vòng quanh công ty, chợt tìm anh thất lại khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé quen thuộc đang nép vào một góc trú mưa.

Tiểu Mai ngồi dưới 1 mái hiên, thấy anh xuất hiện liền mừng rỡ gọi: “Khải Phong!”

Anh xông đến đỡ cô dậy, gào lên như kẻ điên: “Cô làm gì ở đây thế hả?!!!”

Tiểu Mai nói khẽ: “Tôi đã bảo sẽ đợi anh mà”

- “Cô không suy nghĩ sao? Trời mưa to như vậy, đợi đợi cái gì chứ!! Tôi không đến thì cô ở đây tới sáng luôn phải không?” __ Khải Phong trừng mắt quát lớn

- “Điện thoại tôi hết pin không gọi được cho anh. Tôi sợ anh đến không thấy tôi” __ Mai Mai cúi gầm mặt như đứa trẻ làm sai bị mắng

Nét mặt Khải Phong hơi giãn ra, anh thở dài, cởi áo vest rồi khoác lên người cô.

- “Đi về thôi”

12. Chap 12: Em Chồng

~Chap này tặng ThaoNguyen2309 nhé ^^

~

Cả 2 cùng đi ra chỗ ô tô. Khải Phong định mở cửa ghế phụ đằng trước nhưng theo thói quen, Tiểu Mai đã ngoan ngoãn ngồi vào ghế sau. Anh im lặng lái xe, thỉnh thoảng lại nhìn cô qua kính chiếu hậu. Tiểu Mai ngồi tựa đầu vào cửa kính nhìn mưa, tay vẫn cầm chiếc áo vest của Khải Phong.

Cuối cùng cũng về tới nơi. Khải Phong và Tiểu Mai bước vào thang máy. Cô lên nhìn anh, lấy hết dũng cảm mở lời:

- “Khải Phong, tôi xin lỗi... Xin lỗi vì đã hiểu lầm anh”

Tiểu Mai cúi đầu, nắm chặt gấu áo mình. Anh quay lại nhìn cô, lúc sau mới lên tiếng:

- Má cô bị sao đây?

- Hả? _ Mai Mai ngạc nhiên ngược lên

- “Tôi hỏi sao má cô sao lại bị xước thế này?” _ Khải Phong lấy tay nâng nhẹ má trái của Tiểu Mai, chân mày nhíu lại.

Cô quay sang nhìn vào gương trong thang máy, giật mình nhận ra vết xước nhỏ trên má mình. Chắc là do cái bạt tai khi nãy của Khánh Ly. Tiểu Mai gượng cười nhìn Khải Phong:

- Không sao đâu. Tôi không cẩn thận nên bị xước thôi.

- “Cô làm gì mà không cẩn thận?” _ Anh nghi ngờ hỏi lại

- “Anh hỏi nhiều thế. Tôi nói không sao rồi mà”

“Ting!”

Cửa thang máy vừa mở, Tiểu Mai liền đi nhanh ra ngoài. Vào nhà, cô đã chạy đến phòng bếp.

- “Ôi may quá dì Phương vẫn nấu cơm cho chúng ta ^^ Để tôi hâm nóng lại thức ăn đã nhá”

Nhìn Mai Mai như vậy, Khải Phong chỉ biết gật đầu rồi đi về phòng. Lát sau anh quay ra, kéo tay cô ngồi xuống ghế.

- “Ồ...” _ Tiểu Mai lúng túng không hiểu Khải Phong đang làm gì, định đứng lên nhưng bị anh giữ chặt tay lại:

- “Ngồi im! Để tôi bôi thuốc cho”

Khải Phong nhẹ nhàng bôi thuốc vào vết xước trên má Mai Mai, còn luôn miệng trách:

- Cô là con gái mà không cẩn thận gì hết thế

Tiểu Mai chỉ biết cười trừ. Bôi thuốc xong xuôi, anh nhìn cô rồi nói tiếp:

- Còn chuyện này,...lần sau đừng chờ tôi, à không...đừng chờ ai như vậy nữa, biết chưa?

- “Tôi biết rồi” _ Mai Mai bĩu môi nói nhỏ

Anh mỉm cười đứng dậy, vươn tay xoa đầu cô:

- “Dọn cơm tiếp đi”

Nói rồi Khải Phong xoay người đi về phòng. Tiểu Mai ngây ngốc nhìn theo bóng lưng anh, tay phải chạm nhẹ vào tim mình:

Làm ơn bình tĩnh một chút

.....

Đang ăn tối thì nghe thấy tiếng chuông cửa. Mai Mai buông đũa đứng dậy:

- Để tôi ra xem

Cửa vừa mở, một cô gái tóc nâu xinh xắn mỉm cười nói với cô:

- Đây có phải là nhà anh Lưu Khải Phong không ạ?

Còn chưa kịp trả lời thì Khải Phong đi ra:

- “Ai đến thế?”

Vừa nhìn thấy anh, cô gái kia đã gọi lớn:

- ”Anh cả!!! Em đây!!

Khải Phong nhìn ra cửa thì không khỏi kinh ngạc:

- “Hạ Băng? Em về khi nào thế?”

- “”Anh cả“?”__ Lại đến Tiểu Mai ngạc nhiên không kém

“A thì ra đây là chị dâu sao?”

Cô gái kia thản nhiên kéo 2 chiếc vali to dùng đi vào nhà.

“Em là Hạ Băng, em gái của anh Phong :))”

Ngồi nghe chuyện một hồi, Tiểu Mai mới biết Hạ Băng là con gái út của nhà họ Lưu. Từ năm 17 tuổi đã sang Mỹ du học, một năm cũng chỉ về nước vài lần. Lễ cưới của anh trai trùng với kì thi học kì nên Hạ Băng không về dự được. Vì thế đây là lần đầu tiên Tiểu Mai gặp em chồng.

- “Oa! Hai người đang ăn tối à, đúng lúc thật đấy, em cũng đang đói đây”__ Băng Băng chạy vào phòng bếp, trầm trồ nhìn bàn thức ăn

- “Vậy ngồi xuống cùng ăn đi”__ Mai Mai nói

Thế là bữa tối lại tiếp tục.

- “Băng Băng, em về sao không qua nhà mẹ mà lại đến đây?”

- “Ồ anh không biết mẹ đi kiểm tra chi nhánh ở nước ngoài cuối tuần mới về à? Mẹ bảo em sang đây ở đấy”

Khải Phong đang uống nước, nghe cô nói vậy liền ho sặc sụa:

- Cái gì? Em định ở đây sao?

Hạ Băng gấp miếng thịt bỏ vào miệng, gật gật đầu:

- “Em sẽ ở đây đến khi nào mẹ về”

- “Không được!”__ Khải Phong lập tức phản đối.

Đến người giúp việc cũng chỉ được làm việc theo giờ để đảm bảo không ai biết anh và Tiểu Mai đang ngủ riêng. Bây giờ mà để Băng Băng ở lại thì chẳng phải mọi chuyện sẽ bị lộ tẩy hết sao. Không thể được, thực sự không thể được

- “Em ra khách sạn hoặc về biệt thự của mẹ mà ở”

- “Anh có phải anh trai em không đấy? Trời đang mưa to như vậy mà anh bắt em đi ra ngoài sao?”__ Hạ Băng trợn mắt

Đúng là bên ngoài đang mưa rất to.

- “Anh sợ em làm phiền 2 người chứ gì?*nheo mắt*Aissh thôi được rồi, em sẽ ra khách sạn ở nhưng ít nhất anh cũng nên cho em ở đây hôm nay chứ”

...

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng cũng không tìm được lí do “ép” Hạ Băng ra ngoài nên đành để cô bé ở lại

-“Anh chị ngủ ngon nha”_ Hạ Băng gơ tay chào tạm biệt rồi đi vào thư phòng.

Tiểu Mai cắn môi thở dài bất lực.

Cô xoay người nhìn lại thì đã không thấy Khải Phong đâu, về đến phòng mới nhận ra anh ngồi đọc sách trên giường cô từ lúc nào

- Còn không định vào sao?_ Khải Phong nói khi thấy Tiểu Mai cứ ngập ngừng ngoài cửa

Cô xịu mặt đi vào:

- “Anh ngủ trên giường thì tôi...ngủ dưới sàn à?”

- “Ừ, mang chăn xuống sàn mà ngủ”

- “Này! Anh quá đáng thế!!”

- “Cô cũng có thể ngủ cạnh tôi. Tùy cô lựa chọn”

- “VẬY tôi sẽ ngủ dưới đất”_ Tiểu Mai trả lời dứt khoát rồi trải chăn xuống sàn nhà

“Được thôi”_ Khải Phong nhướn mày rồi vươn tay định tắt đèn ngủ

- “Đừng!”_ Cô đột nhiên la lớn làm anh cũng giật mình theo

Thấy Khải Phong nhìn mình với vẻ mặt khó hiểu, Mai Mai ấp úng:

- “Tôi...à...anh cứ để đèn như thế được không?”

Khải Phong bật cười trước bộ dạng của cô:

- “Được rồi tôi sẽ bật đèn. Cô mau nằm xuống ngủ đi”

Nghe anh nói vậy, Tiểu Mai mới yên tâm nằm xuống, một lúc sau đã ngủ thiếp đi.

Còn Khải Phong thì khác, ngày nào cũng ngủ trên sofa, hôm nay lại nằm đây khiến anh thấy không quen, mãi vẫn chưa ngủ được. Mỗi phòng chỉ có 1 chăn, 2 gối, Khải Phong ở trên giường, Mai Mai trải chăn xuống sàn nên không còn chăn đắp. Anh trở mình nhìn xuống chỗ cô. Tiểu Mai đang ngủ, cô nằm hơi cuộn người lại cho bớt lạnh, ánh sáng dịu nhẹ hắt bóng lên làn da trắng ngần khiến cô giống như một tiên nữ thuần khiết. Khải Phong lặng người nhìn Mai Mai, một lúc sau chống tay ngồi dậy đi xuống giường...

Sáng hôm sau...

Chuông báo thức vang lên, Tiểu Mai mắt nhắm mắt mở vươn vai tỉnh dậy, định đi vào nhà vệ sinh nhưng lại bị vấp. Ngay sau đó là tiếng cảnh nhắc: “A! Trương Tiểu Mai cô làm gì thế hả?”

Mai Mai quay đầu lại nhìn, mới hốt hoảng nhận ra mình vừa giẫm lên người Khải Phong:

- Anh có sao không?!

- “Cô thử nghĩ xem tôi có sao không?”_ Khải Phong nhăn nhó ôm bụng

- “Tôi xin lỗi...Ồ...nhưng sao...anh lại nằm đây?”

Tiểu Mai lúc này mới thấy Khải Phong nằm ngủ dưới sàn chỉ với 1 cái gối còn cô khi nãy ngủ trên giường còn được đắp chăn rất cẩn thận.

- “Rõ ràng tối qua tôi...”

- “Rõ ràng cái gì” _ Khải Phong cau mày ngắt lời _ “Trên giường toàn mùi nước hoa như vậy ai mà ngủ được chứ”

Nói rồi anh đứng dậy đi thẳng vào nhà vệ sinh...

Cmt cho au đọc nào :))) au bị cuồng đọc cmt dài nhất là của cungnhanma đó :*

13. Chap 13

~~Chap này tặng Alice_Aries nha

Tiểu Mai đang chuẩn bị bữa sáng thì Hạ Băng đi ra.

- “Chị dậy sớm thế?”

Mai Mai mỉm cười: “Em ra ăn sáng đi”

Băng Băng vừa buộc tóc vừa ngồi xuống bàn ăn: “Anh Phong đâu ạ?”

- “Anh ấy đang chuẩn bị lại tài liệu để lát nữa đi làm”

- “Chị bảo anh cả cho em ở đây nốt hôm nay đi, ngày mai mẹ cũng về rồi mà” _ Băng Băng nhìn Tiểu Mai, ánh mắt đầy hy vọng

“Uh, chị sẽ bảo anh trai em” _ Vừa nói cô vừa ngồi xuống ghế cạnh Hạ Băng

- “À Băng Băng này, chị vẫn thắc mắc hình như quan hệ giữa Khải Phong và mẹ không tốt lắm. Anh ấy rất ít khi đến biệt thự của mẹ, chị cũng vài lần định hỏi nhưng...”

- “Anh cả chưa nói cho chị ạ?”

Mai Mai lắc đầu:

- “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Hạ Băng hơi ngập ngừng rồi khẽ thở dài:

“Vào năm em 6 tuổi, cuộc sống gia đình bắt đầu xảy ra nhiều sóng gió. Khi ấy anh Phong 10 tuổi. Trong một lần bố mẹ cãi nhau, mẹ em xách vali rồi dắt em đi khỏi nhà. Bố chạy ra định đuổi theo mẹ...nhưng lại gặp tai nạn...chiếc ô tô ở đằng sau mất phanh, đâm vào bố em” _ Nói đến đây, giọng Hạ Băng trùng xuống.

“Khi ấy xe của mẹ đã đi được 1 đoạn khá xa. Chỉ có Khải Phong... một mình anh ấy chứng kiến tất cả. Anh Phong đã đứng đó rất lâu, mọi người ra dắt vào đều không chịu. Cho tới khi xe cứu thương đến...Bố em bị chấn thương não, hôn mê nhiều ngày. Hôm nào sau giờ học, anh cả cũng tới bệnh viện thăm bố, mỗi lần mở cửa phòng bệnh đều hy vọng ông sẽ tỉnh lại. Anh ấy còn gấp rất nhiều, rất nhiều hạc giấy rồi cố gắng treo chúng lên thật cao, mong phép màu sẽ xuất hiện. Nhưng cuối cùng chuyện gì đến cũng sẽ đến dù có gấp 1 nghìn hay 1 triệu con hạc thì bố em cũng không qua khỏi. Sau cú sốc này, anh cả bị trầm cảm. Anh ấy không nói chuyện với bất cứ ai, cả ngày chỉ ở lì trong phòng, hơn nữa, còn nhất định không chịu gặp mẹ. Rốt cuộc cũng chỉ có bác sĩ và người giúp việc được ra vào phòng anh ấy. Lúc đó em còn nhỏ nên cũng không hiểu chuyện, chỉ một lần nghe được bác sĩ nói với mẹ là anh Phong bị tổn thương tâm lý nặng”

Tiểu Mai nghe đến đây, tự nhiên trong lòng cảm thấy xót xa, nước mắt vô thức chảy xuống “Sao mình chưa nghe qua chuyện này? Khải Phong từng bị trầm cảm ư?”

“Chị dẫu, chị khóc sao?...Xin lỗi, đáng lẽ em không nên nhắc đến chuyện này...” _ Băng Băng ái ngại

Mai Mai vội vàng lau nước mắt: “Không sao, em kể tiếp đi”

“Sau đó mẹ em đã để anh cả sang Mĩ chữa bệnh, cũng mong ấy quên đi nỗi đau này. Mất rất nhiều thời gian để điều trị tâm lý nhưng khi khỏi bệnh anh trai em lại trở nên lạnh lùng và ít nói hơn. Anh ấy tiếp tục sống tại Mĩ đến năm 20 tuổi thì về đây. Anh Phong không sống cùng mẹ mà tự dùng tiền đi làm thêm ở Mĩ để mua căn hộ này. Còn Khánh Ly là con gái của bạn bố em. Anh cả và cô ta có hôn ước từ nhỏ nhưng mẹ em không đồng ý. Lúc đầu anh ấy cũng không hứng thú với hôn ước này nhưng hình như những gì mẹ không thích, anh ấy đều cố tình làm” _ Hạ Bằng cười khổ

“Mọi chuyện tiếp theo thì chị biết rồi đấy”

Tiểu Mai yên lặng cúi đầu. Thì ra người đàn ông này không như cô nghĩ. Về ngoài kiên cường, lạnh lùng đó chỉ để che dấu tổn thương trong lòng.

Chợt cửa phòng bật mở, Khải Phong đi tới ngồi xuống bàn ăn:

- “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

- “Chuyện linh tinh thôi mà, anh mau ăn sáng đi” _ Hạ Bằng đẩy đĩa đồ ăn sáng ra trước mặt anh

Khải Phong thấy Tiểu Mai không nói gì mà cứ ngồi nhìn anh, sắc mặt cũng không được tốt, liền hỏi:

- “Em sao thế?”

- “Không có gì, anh ăn tiếp đi, em đi học đây” _ Mai Mai cầm túi mím cười chào Hạ Bằng rồi đi ra cửa

- “Chờ một lát, tôi đưa em đi” _ Khải Phong đứng dậy nắm lấy cổ tay cô

“Không cần...” _ Tiểu Mai định từ chối nhưng lại thấy Khải Phong nháy mắt với mình rồi nhìn sang Hạ Bằng _ “Được rồi anh ăn sáng xong chúng ta cùng đi”

.....

Trên đường đến trường...

Tiểu Mai ngồi cạnh Khải Phong, nghĩ lại chuyện khi nãy Hạ Bằng kể, thỉnh thoảng cô lại lén nhìn anh.

- “Cô thích tôi rồi sao?”

- “Hả” _ Tiểu Mai giật mình

- “Từ sáng đến giờ cô cứ nhìn tôi chằm chằm như vậy là có ý gì?” _ Anh nheo mắt

- “Tôi...tôi không được nhìn sao?” _ Tiểu Mai lúng túng trả lời

Khải Phong bật cười lắc đầu

- “Mà anh cho Bằng Bằng ở đây nốt hôm nay đi, ngày mai cô ấy sẽ chuyển luôn sang nhà mẹ”

“Được rồi cô xuống xe đi, đến nơi rồi đấy”

Tiểu Mai đi tới cổng trường, thấy Khải Phong vẫn đang nhìn mình, cô khẽ nhoẻn miệng cười, giơ tay chào tạm biệt anh. Không biết có phải do ảnh hưởng của thời tiết hay không mà nhìn cô mím cười dưới nắng rạng rỡ hơn bất cứ thứ gì anh từng thấy. Cô khiến ánh mắt anh dường như không thể rời đi, bất giác khoe môi cũng theo đó mà nở một nụ cười

Cuối cùng Khải Phong cũng đồng ý để cho Hạ Bằng ở lại, nên tối nay anh tiếp tục về phòng ngủ cùng Tiểu Mai.

Anh đang định trải chăn xuống sàn, Mai Mai liền ngăn lại:

Khải Phong...anh nằm lên giường đi

Khải Phong hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng nói:

- “Thôi không cần đâu”

- “Mặc dù tôi không xịt nước hoa lên giường như anh nói nhưng tôi đã thay ga giường rồi đấy. Anh ngủ bên này, tôi ngủ bên này”_ Tiểu Mai lần lượt chỉ vào 2 bên giường đã được ngăn cách bởi chiếc chăn.

Thấy Khải Phong còn chần chừ, cô nói thêm:

- “Dù gì Hạ Băng cũng chỉ ở đây nốt hôm nay thôi...và tôi không muốn anh bị ốm”

- “Là cô nói đấy nhé”_ Khải Phong đứng dậy, cầm chăn gối đặt lên giường.

Nhưng anh vừa nằm xuống, Mai Mai liền cảm thấy căng thẳng một cách kì lạ.

- “Không định ngủ sao?”_ Khải Phong nhú mày hỏi khi thấy cô cứ ngồi nhìn mình.

Mai Mai nghe anh nói vậy liền nằm xuống xoay mặt vào góc tường, nhắm tịt mắt trông rất gượng ép. Nhìn như vậy nhưng chỉ một lúc sau cô đã chìm vào giấc ngủ...

Nửa đêm, Khải Phong trở mình đúng lúc Tiểu Mai cũng xoay người về phía anh. Cô đã ngủ say, gương mặt nhỏ nhắn phớt hồng, đôi môi như cánh hoa đào khẽ cong lên, một tay đặt nhẹ lên người anh. Dáng vẻ này thực sự rất bình yên.

Dù sao Khải Phong cũng là một người đàn ông bình thường, trong hoàn cảnh này cơ thể có phản ứng là điều hiển nhiên. Không kìm chế được, anh cúi xuống định hôn lên môi cô. Nhưng khi hai môi gần chạm nhau, Khải Phong liền dừng lại:

“Mình đang làm gì thế này?”_ Anh vò đầu tự cười bản thân mình. Không thể đánh mất lí trí được, Khải Phong vòng tay ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô rồi nhắm mắt cố gắng ngủ...

Sáng hôm sau...

Vừa mở mắt, Tiểu Mai thấy mình nằm gọn trong lồng ngực Khải Phong, liền hoảng hốt ngồi bật dậy: “Anh...anh...sao anh lại ôm tôi?!!”

- “Cô ôm tôi trước bây giờ còn hét cái gì chứ”_ Khải Phong lau mồ hôi rồi quay sang ôm gối ngủ tiếp

- “Rõ ràng đêm qua đã bảo mỗi người nằm một nửa giường, dù tôi có lỡ lấn sang anh cũng phải...”

Khải Phong đột nhiên xoay người, vươn tay kéo Tiểu Mai vào lòng mình, khẽ nói:

“Mới sáng sớm, cô trật tự một chút đi”

Mặt đối mặt ở khoảng cách cực gần, chóp mũi hai người suýt nữa chạm vào nhau. Mai Mai đơ mắt mấy giây, lúc sau mới đẩy anh ra rồi chạy vào nhà vệ sinh.

“Aishh sao lại nóng thế này chứ”_ Cô rửa mặt mấy lần mà má vẫn đỏ ửng lên. Cũng may hôm nay hai người sẽ lại ai về phòng nấy, nếu không buổi tối chắc cô không dám ngủ mất.

Tạm dừng hưởng phần, chap sau chúng ta tiếp tục ngược nha các bạn trẻ

14. Chap 14

Chap này au gộp 2 chap 14, 15 vào cho mọi người đọc đầy, sướng nhá :vvv tại au ra chậm nên phải “bù đắp” :)))

~~Tối hôm đó Hạ Băng chuyển về nhà mẹ. Sau khi giúp em chồng dọn hành lý, Tiểu Mai mang một tách trà vào phòng, nói với Khải Phong:

- Này anh, mẹ hỏi hôm nay tôi với anh cùng qua đó ăn tối được không

Khải Phong đang đánh tài liệu trên máy tính chợt dừng lại. Ánh mắt anh hơi trầm xuống:

- Cô đi một mình đi, tối nay tôi có hẹn rồi

Tiểu Mai ủ rũ gật đầu rồi đi ra ngoài

Cuối cùng cũng chỉ có Tiểu Mai và Hạ Băng về nhà mẹ.

- “Mai Mai, Khải Phong không đến sao?” _ Phu nhân Nhã Hạnh không thấy xe của anh liền hỏi cô

- À...hôm nay anh Phong có hẹn ăn tối với đối tác nên không đi được. Hôm nào anh ấy rảnh, nhất định sẽ cùng con về thăm mẹ” _ Cô mỉm cười nói với bà

“Đúng đấy mẹ ạ, chúng ta vào thôi” _ Băng Băng nói rồi kéo cả 2 vào nhà

.....

Sau bữa tối ở nhà mẹ chồng, Tiểu Mai bắt taxi đi về nhà. Qua một khu phố sầm uất, Mai Mai chợt thấy Khánh Ly. Cô ta mặc bộ váy kim tuyến xẻ sâu vô cùng nổi bật, bước ra từ xe ô tô sang trọng. Ngay sau xe của Khánh Ly là một chiếc xe cũng sang trọng không kém...nhưng hình như đây là xe của...Khải Phong. Tim cô bỗng đập mạnh.

-“Chú ơi dừng xe” _ Mai Mai trả tiền taxi rồi bước xuống. Khánh Ly và người kia đã đi vào quán bar. Cô không dám tin nhưng vẫn hy vọng người đó không phải anh.

Tiểu Mai lấy hết can đảm bước vào quán bar. Tiếng nhạc lớn đến chói tai, cô cố gắng đứng gọn vào một góc, nhìn xung quanh tìm Khánh Ly. Nhưng chưa kịp nhìn thấy Khánh Ly, cô đã trông thấy Khải Phong, vô cùng nổi trội trong đám người kia. Khánh Ly đang đứng bên cạnh, hết sức tự nhiên khoác tay anh. Cả 2 cười nói vui vẻ, thảnh thơi Khánh Ly còn thì thầm gì đó vào tai Khải Phong, anh không trả lời nhưng lần nào cũng mỉm cười đồng ý. Mỗi lần nhìn anh cười, cơn đau lại ủa vào lòng cô

Khải Phong vừa nhìn lướt qua chỗ Tiểu Mai, cô cuống quýt dời tầm mắt, xoay người lại. Mai Mai không có dũng khí đối mặt với anh lúc này. Cô không dám dành lại chồng mình từ tay người phụ nữ kia, cô không đủ tự tin. Cô cười tự giấu bản thân mình, rất cuộc chỉ như con ngốc ngồi một chỗ xem anh và người ta vui đùa.

Một lúc lâu sau Khánh Ly kéo Khải Phong rời khỏi quán bar. Tiểu Mai lén quay lại nhìn, chỉ còn thấy bóng lưng cao lớn của anh

Cô cắn chặt môi, viền mắt đỏ hoe, chỗ nào đó trong ngực có chút đau nhói: “Trương Tiểu Mai, mày quá ngây thơ rồi, bây giờ là lúc nào mà vẫn còn ảo tưởng vào tình yêu của anh ta”

Chợt bàn tay cô bị ai đó nắm nhẹ:

- “Không nên ở đây nữa”

Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên nhìn người đàn ông bên cạnh:

- Minh Vũ?

Tiểu Mai cùng Minh Vũ rời khỏi quán bar.

- “Vũ Vũ, sao cậu lại tới đó?” _ Cô lí nhí hỏi anh

- “Mình đi cùng bạn. Thế còn cậu, sao cậu lại ở đó?” _ Minh Vũ quay sang nhìn Tiểu Mai

Cô nhìn ra xa, không biết nói gì.

-“Người đàn ông đó...là chồng cậu?” _ Minh Vũ hỏi nhưng giọng lại như khẳng định.

-“Ừ” _ Tiểu Mai khó khăn gật đầu.

- “Tại sao lại như vậy? Mai Mai, sao cậu phải khổ sở chịu đựng như vậy? Nếu không có tình cảm thì nên chấm dứt luôn đi mới phải chứ?” _ Minh Vũ xót xa nói

Tiểu Mai cười khổ:

- “Không phải không có tình cảm...chỉ là tình cảm chỉ đến từ một phía...”

Cô cảm thấy hốc mắt mình cay cay, bèn vội cúi đầu xuống. Hàng lông mi dài che lấp đôi mắt long lanh đã ngấn nước

Không gian trở nên yên tĩnh lạ thường. Minh Vũ thở dài nhìn cô:

- “Mai Mai, đừng dồn ép bản thân. Ám ức thì hãy tìm chỗ dựa, muốn khóc thì cứ khóc thật lớn”

Nước mắt đã kìm nén thật lâu, giờ phút này từng giọt nặng nề cũng rơi xuống. Đôi vai gầy khẽ run lên, Tiểu Mai rút cuộc cũng bật khóc.

Minh Vũ lặng lẽ ôm cô, anh hy vọng chút hơi ấm của mình sẽ làm cô vơi đi nỗi đau trong tim. Lúc này Minh Vũ chợt nhận ra mình rất ghen tị với Lưu Khải Phong, ghen đến sắp phát điên. Anh ta có được trái tim Tiểu Mai, còn anh chỉ có thể an ủi cô, nhìn cô đau lòng vì người khác...

Xe của Khải Phong dừng lại trước cửa nhà Khánh Ly

- “Tới nhà em rồi đấy, xuống xe đi. Hôm nay là ngày sinh nhật của em nên anh mới tới, từ giờ nếu không có chuyện gì thì đừng gọi cho anh”

- “Anh cũng vào đi, em có cái này muốn đưa cho anh” _ Khánh Ly nín lấy tay Khải Phong.

Anh hơi chần chừ nhưng cũng xuống xe.

....

- “Có gì quan trọng em mau nói đi” _ Khải Phong sốt ruột nhìn đồng hồ.

“Tạch!” _ Cửa phòng bị chốt lại. Khánh Ly đột ngột vòng tay ôm lấy cổ Khải Phong, kiễng chân, gất gao hôn lên môi anh.

Khải Phong đẩy cô ra nhưng Khánh Ly không từ bỏ mà còn giơ tay cởi khuy áo sơ mi của anh.

- “Khánh Ly đủ rồi đấy!!” _ Khải Phong cau mày nắm lấy 2 cánh tay của cô. Anh đẩy cô lùi lại, cài khuy áo rồi đi ra phía cửa

Khánh Ly ngẩn người mấy giây rồi gào lên: “Khải Phong, em mới là người yêu của anh cơ mà!!”

Khải Phong không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

“Em nên giữ lại cho mình chút lòng tự trọng”

Minh Vũ đưa Tiểu Mai về nhà. Anh định quay sang hỏi địa chỉ thì thấy cô đã ngủ gật trên xe. Anh bật cười vuốt nhẹ má cô: “Sao ở đâu cậu cũng ngủ được thế?”

....

Tiểu Mai dụi mắt tỉnh dậy thì thấy mình đang ngủ trong xe ô tô. Minh Vũ thì đang ngồi uống cà phê và xem điện thoại rất “nhàn rãi” bên cạnh.

- “Cậu dậy rồi à?” _ Anh mỉm cười

- “Ồ...sao lại...”

- “Mình định đưa cậu về nhưng không biết địa chỉ, cậu lại ngủ ngon như vậy, mình cũng không nỡ đánh thức” _ Minh Vũ từ tốn giải thích

Mai Mai vội vàng mở điện thoại ra xem. Gần 20 cuộc gọi lỡ của Khải Phong, cô để điện thoại chế độ im lặng nên chẳng hề biết gì. “Ồi không...đã hơn 1h rồi sao?”

- Vũ Vũ, nhà mình ở khu chung cư cao cấp X, đường Y, cậu đưa mình về đó được không?

Trước khu chung cư...

- “Mình vào đây. Cậu về cẩn thận” __ Tiểu Mai nói với Minh Vũ.

Anh gật đầu, choàng tay ôm lấy cô, khẽ nói:

- Hôm nay cậu khóc như vậy là đủ rồi, đừng buồn nữa hiểu chưa?

- “Mình biết rồi” __ Cô nhẹ cười tạm biệt Minh Vũ rồi đi vào

Đang đi tới thang máy, 1 giọng nói lạnh lẽo nhàn nhạt vang lên:

- “Cuối cùng cô cũng chịu về” __

Tiểu Mai giật mình quay lại, là Khải Phong. Anh vừa đi ra từ bãi đỗ xe, chắc cũng đã nhìn thấy Minh Vũ đưa cô về. Cả 2 cùng bước vào thang máy. Mai Mai lấy lại bình tĩnh:

- “Anh cũng thế còn gì”

Mặt Khải Phong ngày càng tối lại. Anh về nhà từ lúc 10h, ngồi đợi cô rồi ngủ quên luôn trên sofa. Khoảng 1h Khải Phong tỉnh dậy mà Tiểu Mai vẫn chưa về. Gọi đến mấy chục cuộc điện thoại vẫn không ai nghe máy, anh liền cuống cuống lái xe đi tìm cô. Bây giờ thì sao? Cô về cùng người đàn ông khác, còn để hấn ôm mình ngay trước nhà. Rốt cuộc cô coi anh là gì?

Cửa thang máy vừa mở, Mai Mai liền đi thẳng ra ngoài. Cô cất giày lên giá, định đi vào phòng nhưng bị Khải Phong chặn lại:

- “Tôi có chuyện muốn nói”

- “Có chuyện gì để ngày mai đi, bây giờ tôi mệt rồi” __ Mai Mai nói rồi tiếp tục đi vào

“Tôi bảo cô đứng lại!!” __ Anh đuổi theo kéo mạnh cánh tay cô, trượt mất quất

Tiểu Mai khẽ cau mày vì đau nhưng vẫn kiên cường không kêu một lời

- “Cô vừa đi đâu? Sao lại về cùng tên đó?” __ Khải Phong gằn giọng

- “Tôi đi có việc. Minh Vũ chỉ đưa tôi về” __ Tiểu Mai trả lời qua loa

Nghĩ đến chuyện hai người đó ở chung với nhau cả đêm Khải Phong không cách nào bình tĩnh nổi:

- “Đưa cô về? Sao không đi cùng hấn luôn đi?!”

- “Anh điên rồi sao? Bỏ tay tôi ra”

Thấy cô không quan tâm đến những gì mình nói mà chỉ muốn nhanh chóng vào nhà, Khải Phong lại càng tức giận. Anh lấy điện thoại trong túi xách cô rồi giơ lên:

- “Cô có thấy tôi đã gọi bao nhiêu cuộc không?? Tôi chưa nhắc cô về chuyện này sao? Nếu không dùng điện thoại thì cô giữ lại làm gì?!” __ Khải Phong gào lên rồi hung hăng ném mạnh chiếc điện thoại vào góc tường.

Tiểu Mai không hiểu vì hoảng loạn hay ảm ức mà nước mắt lăn rơi xuống.

Khải Phong im lặng hồi lâu rồi đột nhiên cất giọng chua xót:

- “Cô yêu cái tên Minh Vũ kia phải không?”

Mai Mai ngẩn người, cảm giác như trái tim bị bóp chặt. Cô muốn giải thích nhưng lời nói cứ nghẹn lại

Tức giận và thất vọng đan xen với nhau khiến đôi mắt anh trở nên u ám:

- “Tôi hiểu rồi”

Khải Phong đột nhiên buông mạnh tay khiến Tiểu Mai mất thăng bằng suýt nữa ngã.

Anh đi ra ngoài, sập mạnh cửa. Bàn tay nắm lại mang theo cơn giận dữ đâm vào vách tường, một tiếng “rắc!” vang lên do trật khớp xương, máu tươi theo nắm đấm nhỏ giọt xuống...

Tiểu Mai ngồi sụp xuống sàn nhà. Cô nhắm chặt mắt, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt hiện lên một nỗi đau khổ đến tuyệt vọng...

Khải Phong bước vào 1 quán bar nổi tiếng trong thành phố. Anh đi thẳng tới phòng VIP, tùy tiện ném áo vest lên ghế rồi gọi phục vụ mang ra 1 chai rượu đắt tiền. Một cô ả đi tới ngồi dựa vào người Khải Phong, khẽ vuốt ve ngực áo anh, bộ dạng vô cùng lẳng lơ:

- “Nhìn anh có vẻ không vui, em giúp gì được không?”

Khải Phong hơi nhếch miệng, nhìn cô gái bên cạnh rồi lạnh nhạt nói:

- “Ra ngoài”

Cô gái kia ngớ người: “Hả?”

- “Cút ra ngoài cho tôi!” _ Anh chán nản rít lên

Sáng hôm sau, Tiểu Mai tỉnh dậy, mọi thứ như cũ, Khải Phong vẫn chưa về. Nhìn mình trong gương, cô chỉ biết thở dài: 2 mắt đã sưng lên vì khóc nhiều, gương mặt lại nhợt nhạt không chút sức sống. Mai Mai mệt mỏi đứng dậy định vào nhà vệ sinh thì điện thoại trên bàn đồ chuông. Cô háng giọng, bắt máy.

- Alo

- Chào cô, cô là Trương Tiểu Mai phải không ?

- Đúng vậy, nhưng ai thế ạ?

- “Tôi là nhân viên của quán bar X, có vị khách tới chỗ chúng tôi uống rượu, hình như anh ấy say rồi, cứ liên tục gọi người tên là Tiểu Mai, tôi sợ anh ấy tiếp tục uống sẽ xảy ra chuyện nên mới lấy điện thoại gọi cho cô. Phiên cô đến luôn được không?”

Tiểu Mai nghe xong, vừa lo lắng vừa kinh ngạc. Tửu lượng của Khải Phong không phải không tốt, hơn nữa uống rượu luôn biết tiết chế. Kể từ ngày về ở cùng anh, cô chưa bao giờ nhìn thấy Khải Phong say, sao bây giờ lại... Cô không muốn ra khỏi nhà với bộ dạng thảm hại này nhưng cũng không nỡ để anh ở đó.

- “Được rồi, 1 lát nữa tôi sẽ đến”

Ngay sau khi tắt máy, Mai Mai vội đi vào nhà vệ sinh sửa soạn gọn gàng rồi bắt taxi tới quán bar X.

.....

Một nhân viên của quán bar dẫn cô tới trước cửa phòng VIP.

Cửa vừa mở, Tiểu Mai đã nhìn thấy Khải Phong. Anh ngồi tựa vào chiếc ghế sofa bằng nhung đỏ, cổ áo sơ mi mở rộng ra, chân mày nhíu chặt, trên tay cầm một chai rượu đã uống gần hết.

Mai Mai thở dài đi tới:

“Lưu Khải Phong, đi về thôi”

Khải Phong nhướn đôi mắt mông lung lên nhìn người đang đứng trước mặt, cảm thấy không tin lại cố căng mắt ra.

Tiểu Mai dơ tay định đỡ anh dậy nhưng bất chợt bị kéo xuống. Khải Phong ôm chặt lấy cô trong lồng ngực mình, mơ hồ nói: “Tiểu Mai, em đến tìm tôi sao?”

Gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên, lấp lấp:

“Này... anh làm cái gì thế? Mau buông tôi ra”

Mai Mai càng cố giãy giụa, Khải Phong càng ôm cô chặt hơn, miệng nở một nụ cười xấu xa: “Không buông...không buông thì sao?”

15. Chap 15

Các bạn dạo này cho au ăn bơ nhiều quá nhé T^T đọc xong chẳng chịu vote ủng hộ gì cả, chỉ thấy cmt đòi chap thôi :(Thế nên au hết cả động lực, đến giờ mới viết được đây

Trong lòng Tiểu Mai run lên nhưng không do dự đẩy anh ra, lời nói có chút hỗn loạn:

- “Sao anh lại ích kỉ như vậy? Đã có cô ấy...sao còn khiến tôi rung động. Tôi cảm thấy chán ghét chính mình...cũng không muốn đau khổ thêm nữa. Khải Phong...trái tim tôi thực sự đã mệt mỏi lắm rồi anh biết không? 4 tháng nữa thôi tôi nhất định sẽ rời khỏi đây, sẽ trả tự do cho anh”

Tiểu Mai vừa xoay người, Khải Phong liền dùng sức nắm chặt lấy cánh tay cô.

- “Cô lại muốn đi đâu hả?” _ Anh nhíu mày, giọng nói đầu đau khổ

- “Tôi sẽ gọi trợ lí Lâm tới đón anh” _ Tiểu Mai trả lời rồi kiên quyết đi khỏi quán bar. Khải Phong muốn đuổi theo cô nhưng đi vài bước liền ngã xuống. Anh chỉ có thể tuyệt vọng nhìn theo bóng cô, gào lớn:

” Trương Tiểu Mai!!!”

Cô cắn chặt môi, lau vội nước mắt trên má rồi gọi taxi đi đến trường...

6h chiều...

Tan học, Tiểu Mai không về nhà mà quyết định đi dạo một lát. Đường phố đã lên đèn, người người vội vã qua lại. . Cô ngồi vào một bậc thềm nhỏ của 1 ngôi nhà, trái tim cảm thấy trống rỗng và thiếu thốn hơn lúc nào hết. Gió lạnh lẽo thổi đến từng cơn. Lần này, Mai Mai muốn kiên quyết hơn, xác định rõ mối quan hệ giữa mình và Khải Phong. Tốt nhất là cô nên buông tay để anh không khó xử...

Bất chợt một bàn tay chạm vào vai cô

- “Này cô em xinh đẹp, sao lại ngồi ở đây một mình vậy?”

Tiểu Mai giật mình ngược lên thì thấy 3 gã thanh niên đang đứng trước mặt cô

- “Sao bọn anh hỏi mà không trả lời?”

- “Các người là ai...?” _ Tiểu Mai theo phản xạ lùi lại

- “Gọi là anh mới phải phép chứ em gái” _ Một gã tóc vàng tiến lên vuốt má cô

- “Tránh xa tôi ra!” _ Mai Mai sợ hãi gạt mạnh tay hắn

- “Đi với bọn anh một đêm, đảm bảo em sẽ không hối hận đâu”

Nói rồi cả 3 tên nắm lấy tay cô định lôi lên xe.

- “Thả tôi ra! Có ai không, cứu tôi!!!” _Tiểu Mai hoảng sợ la hét, cố gắng giãy giụa thoát khỏi đám người kia nhưng vô ích, khu phố này khá vắng người nên chẳng ai nghe thấy tiếng cô.

Trong lúc Tiểu Mai tuyệt vọng nhất, một giọng nói quen thuộc vang lên:

- “Thả cô ấy ra!”

Khải Phong? _ Tiểu Mai ngược lên nhìn người đàn ông bước ra từ xe ô tô

Mấy tên kia cũng đồng loạt quay lại nhìn:

-“Không có việc của mày ở đây đâu, đi chỗ khác đi”

-“Tao nói lại, mau bỏ cái bàn tay dơ bẩn của chúng mày ra khỏi người cô ấy không thì đừng có trách!” _ Khải Phong gần lên từng tiếng, bàn tay nắm chặt nổi rõ cả gân xanh.

Một tên nắm tóc Tiểu Mai, hít mùi hương trên người cô rồi quay ra nhìn anh đầy thách thức:

- “Tao không thả thì sao?”

Ngay sau câu nói đó, một nắm đấm giáng trọn xuống mặt hấn khiến máu mũi chảy ra ròng rọc:

- “Mẹ kiếp!! Giết chết nó cho tao!” _ Gã kia gào lên

Hai tên đồng bọn vừa xông ra cũng lần lượt ngã xuống. Khi sống ở Mỹ, Khải Phong đã từng học boxing nên mấy tên nhãi này chẳng là gì đối với anh. Nếu không phải trợ lí Lâm ngăn lại sợ rằng ở đây sẽ xảy ra án mạng mất.

Khải Phong đứng thẳng người dậy rồi nói:

- “Anh Lâm, tổng hết mấy tên ôn dịch này vào đồn cảnh sát cho tôi”

Tiểu Mai từ nãy đến giờ hoảng sợ ngồi nép vào góc tường, nước mắt không ngừng rơi. Nhìn dáng vẻ kia, tim Khải Phong lập tức co rút mạnh mẽ, anh xót xa chạy tới ôm lấy thân hình bé nhỏ của cô, liên tục an ủi:

- “Ngoan, đừng khóc...tôi ở đây rồi”

Từng giọt nước từ khóe mắt Mai Mai chảy xuống mang theo sự sợ hãi. Nhìn dáng vẻ đáng thương kia, tim lập tức co rút mạnh mẽ, lòng Khải Phong vô cớ đau đớn.

Anh xiết chặt vòng tay, gò má áp sát vào trán cô, giọng nói đầy dịu dàng:

- “Đừng lo, có tôi ở đây, không cần sợ gì hết...”

Trên đường về nhà, Tiểu Mai mệt mỏi tựa đầu vào cửa xe rồi thiếp đi. Khải Phong ngồi bên cạnh chăm chú nhìn cô ngủ. Một lát sau, anh nhẹ nhàng đầu cô tựa lên vai mình:

- “Vai tôi không bằng cái cửa kính đấy sao?”

....

- “Tiểu Mai, về nhà rồi” _ Khải Phong gọi khẽ.

Mai Mai dụi mắt ngồi thẳng dậy rồi đi xuống xe.

- “Cô có muốn ăn chút gì không?”

- “Tôi không đói” _ Tiểu Mai lắc đầu rồi xoay người đi thẳng vào phòng ngủ

Nửa đêm, Khải Phong nằm trên giường mà hàng đống câu hỏi cứ xuất hiện trong đầu anh: không biết Tiểu Mai đã ngủ chưa? Chuyện vừa nãy có làm cô sợ không? Tối nay cô còn chưa ăn gì...

Khải Phong ngồi bật dậy, lấy tay vò đầu mình, nếu bây giờ không nhìn thấy cô, chắc chắn đêm nay sẽ không thể ngủ. Cuối cùng anh cũng quyết định sang phòng Tiểu Mai. Khải Phong nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Anh tới gần, ngồi xuống cạnh giường cô. Tiểu Mai vẫn ngủ say, gò má hơi hồng, hàng lông mày thanh lệ khẽ nhú lại, ngay cả trong mơ cũng không được thoải mái. Khải Phong ngơ ngẩn nhìn cô, một nỗi niềm yêu thương dấy lên từ đáy lòng sâu thẳm. Trong anh chợt có cảm giác muốn được bảo vệ, che chở cho người con gái này cả đời

- “Cô ngoan ngoãn cũng được, cứng đầu, bướng bỉnh cũng được, giận dữ cũng được, bây giờ chỉ cần là cô, tôi đều chấp nhận được hết. Trương Tiểu Mai, 4 tháng nữa, cô đừng đi có được không?”

Khải Phong cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô.

...

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ làm Tiểu Mai thức giấc. Cô khẽ nhúc nhích, chợt cảm thấy có cái gì đó đè nặng lên tay mình, bèn cố rướn mắt ra nhìn. Là Khải Phong. Tiểu Mai lay nhẹ người để gọi anh. Cuối cùng Khải Phong nheo mắt ngồi thẳng lên:

- Cô dậy rồi à?

- “Sao anh lại ngủ ở đây?”_ Mai Mai nhìn anh với ánh mắt dò xét

- “À tôi...tôi ngủ quên. Mà tôi đi rửa mặt đây, ôi đau lưng quá”

Khải Phong vươn vai rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Cánh cửa vừa khép lại, cô cúi đầu khẽ thở dài.

Vệ sinh cá nhân xong, Tiểu Mai đi ra phòng khách. Khải Phong đang ở phòng ăn, nhìn thấy cô liền gọi:

- “Qua đây ăn đi”

- “Thôi tôi...”

- “Ăn sáng đã!!”_ Anh lớn giọng

Tiểu Mai cũng ko muốn cãi nhau, đành ngồi xuống ăn qua loa một chút rồi cầm balo đi học...

Hôm nay học nửa buổi nên đến trưa là được về, Tiểu Mai vừa mở cửa đã nhìn thấy Khải Phong. Cô không nói gì lách người định đi qua. Chợt anh giơ tay chống vào tường chắn ngang người cô.

- Anh...anh làm gì thế? Bỏ tay xuống để tôi còn vào nhà chứ?

- “Sao cô cứ dùng thái độ đấy để nói chuyện với tôi thế? Cô ghét tôi thế cơ à? Về nhà mà một câu chào hỏi cũng không có sao?”

- “Anh muốn nghĩ gì cũng được, giờ tránh ra đi”_ Tiểu Mai gạt tay Khải Phong xuống rồi đi vào

- “Mẹ đang ở trong nhà đấy”_ Khải Phong hờ hững nói

Mai Mai tròn mắt quay phắt lại bám lấy tay anh:

- Cái gì? Mẹ tôi á?

- “Ừ”_ Khải Phong gạt đầu

Đúng lúc này bà Thanh từ trong bếp đi ra: “Mai Mai về rồi hả?”

- “Mẹ...sao mẹ lại tới đây??”

- “Mẹ không được tới sao?”

- “À không phải vậy...tại con hơi bất ngờ...”

- Khải Phong nói con bị ốm nên mẹ đến xem sao

Tiểu Mai quay sang lườm Khải Phong rồi nói với mẹ:

- Chỉ là bị cảm thông thường thôi mà mẹ

- “Ừ, chồng con cũng nói thế nhưng lâu rồi mẹ cũng chưa qua thăm hai đứa nên tiện thể đến luôn. À, nếu con hết ốm rồi thì cùng mẹ đi siêu thị mua chút đồ ăn đi, mẹ sẽ nấu luôn cho 2 đứa”

“Được đấy mẹ ạ, để con đưa mẹ và cô ấy đi”_ Khải Phong lấy chìa khóa xe trên bàn, vẻ mặt rất hào hứng

- “Không cần!”_ Tiểu Mai nói lớn

Bà Thanh ngạc nhiên quay sang nhìn con gái: “Sao lại không? Mẹ thấy để con rẽ đưa đi cũng được mà...”

- “À...thì anh ý còn phải đi làm nữa mẹ ạ. Chúng ta đi taxi đi”

- “Hôm nay công ty được nghỉ, nên em không cần phải lo đâu”_ Khải Phong kéo tay Mai Mai lùi lại, mỉm cười nói với cô

- “Thế thì được rồi, để mẹ vào lấy túi rồi đi”

Trong lúc bà Thanh đi vào nhà, Tiểu Mai rút lại cánh tay đang bị Khải Phong nắm chặt, cau mày:

- “Hôm nay là thứ 3, sao anh lại được nghỉ?”

Khải Phong nhún vai:

- “Tại tôi là giám đốc mà”

16. Chap 16

Tại siêu thị...

Khải Phong đẩy xe hàng, bà Thanh đi ở giữa còn Mai Mai đứng bên cạnh

-“Hôm nay hai đứa muốn ăn gì nào?”

-“Mẹ hỏi vợ con đi, cô ấy thích ăn gì con sẽ ăn món đấy”_Khải Phong trả lời

- “Mai Mai, thế con muốn ăn gì?”_Bà Thanh quay sang hỏi con gái

-“Mẹ hỏi anh ta đi, con ăn gì cũng được”

Bà Thanh cau mày:

-“Ồ kìa 2 cái đứa này rớt cuộc muốn gì đây?”

Khải Phong vội giải thích:

-“Tại bọn con nghĩ mẹ nấu món gì cũng ngon nên thế nào cũng được mà. Mẹ đừng giận, hay để con và Mai Mai đi mua đồ ăn, mẹ sang bên gian hàng bán ghế mát-xa thư giãn một lúc, lát nữa thích cái nào cứ nói với con, con sẽ mua tặng mẹ”

-“được rồi, bà già này đi để 2 đứa có không gian riêng vậy”

Tiểu Mai và Khải Phong vào chọn đồ, thực ra cũng chỉ có một mình Khải Phong chọn, thấy cái gì vừa mắt, đều để vào xe hàng.

Ngày mai làm cơm hộp cho tôi nhé”_Khải Phong quay sang đề nghị

-“Làm cho anh?”_ Tiểu Mai tròn mắt

-“Đúng vậy”

-“Bình thường anh toàn ăn trưa ở ngoài cơ mà, nếu không muốn đi ra ngoài thì anh gọi đồ ăn đến công ty cũng được”

- “Tôi không thích”

- “Tại sao? Anh nghĩ tôi rảnh lắm à? Sao tự nhiên lại bắt tôi làm cơm hộp cơ chứ? Tôi...”

-“Tôi không quan tâm cô có rảnh hay không, miễn là trưa mai phải làm cơm đến cho tôi”_ Nói rồi anh đẩy xe đi tiếp

Mai Mai nghiêng răng, không cam tâm nhưng cũng chẳng làm gì được, đành ầm ục đi theo sau.

Chợt chuông điện thoại của Khải Phong vang lên. Anh nghe điện thoại một lúc rồi quay sang nói với Tiểu Mai: -“Tối nay tôi phải đi dự tiệc”

Cô cũng chẳng mấy ngạc nhiên với những lần anh có hẹn đột xuất như thế này nên chỉ nhẹ gật đầu:

-“Vậy anh cứ đi đi, tôi sẽ lựa lời nói với mẹ”

- “cô đi cùng được không?”

-“Tôi sao?”

Thấy Tiểu Mai hơi chần chừ, anh nói tiếp: “Đúng vậy, bữa tiệc lần trước đã không đi được rồi. Quyết định vậy nhé”

Sau khi đưa bà Thanh về nhà, trong xe chỉ còn Khải Phong và Tiểu Mai.

- ” Bây giờ tôi đưa cô đi mua váy dạ hội”_ Anh lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng

- “Mặc váy bình thường không được sao?”

-“Buổi tiệc hôm nay khách mời đều là người nổi tiếng trong giới kinh doanh, còn cả những chính khách có địa vị cao quý, không thể ăn mặc qua loa được”_ Khải Phong vẫn giữ giọng nói trầm đều giải thích

Nghe đến đây Tiểu Mai bỗng cảm thấy có chút lo lắng, cô bĩu môi: “Buổi tiệc quan trọng như vậy, anh lôi theo tôi làm gì cơ chứ? Dù sao cũng chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, đâu cần phải khoa trương”

Khải Phong cau mày không vui quay sang nhìn cô. Tiểu Mai giật mình háng giọng ngồi thẳng dậy: “Được rồi được rồi, tôi chỉ nói thể thôi, anh định dùng ánh mắt sắc như dao này dọa chết tôi đấy à?”

-“Biết điều một chút”_Khải Phong lạnh lùng đáp

- “Tôi biết rồi”_ Mai Mai nhăn mặt nhìn ra cửa sổ: Ác quỷ đúng là ác quỷ!

Xe ô tô dừng lại trước một cửa hàng bán đồ dạ hội cao cấp. Dù cũng là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc nhưng Tiểu Mai chưa có dịp đi dự những buổi tiệc lớn, nên đây là lần đầu tiên cô bước chân vào cửa hàng này.

- “đây là những mẫu váy dạ hội mới nhất năm nay, mời anh chị xem”_ Một nhân viên niềm nở giới thiệu

Tiểu Mai bỡ ngỡ nhìn những bộ váy lộng lẫy, sang trọng xung quanh, thực lòng không biết chọn cái nào. Trái ngược với cô, Khải Phong thừ thả khoanh tay ngồi xuống ghế: “Cô thích cái nào thì chọn đi”

- “Tôi...”

Thấy Tiểu Mai lúng túng, cô nhân viên nhanh nhẹn chọn những bộ váy đẹp nhất, lần lượt giới thiệu. Nhưng hình như càng nghe Mai Mai càng rối, cái nào cũng đẹp nên không thể chọn. Cô quay lại nhìn Khải Phong để “cầu cứu”.

Anh đặt tờ báo xuống: “Sao? Không chọn được à? Hay tôi mua hết cho cô nhé?”

-“Vớ vẩn! Cả đời tôi chắc cũng không mặc hết được chỗ váy này”

Khải Phong bật cười, lướt đôi mắt sắc sảo nhìn một lượt vào những bộ váy tinh tế rồi chọn một chiếc:” Thử cái này đi”

Tiểu Mai thở phào, gật đầu rồi cầm chiếc váy bước vào phòng thử đồ.

Vài phút sau, cô bước ra, mọi người có mặt đều tròn mắt nhìn. Nhân viên giúp Tiểu Mai thử đồ nói nhỏ với cô: “Chị mặc chiếc váy này thực sự rất đẹp đấy ạ”

Tiểu Mai có chút bối rối:” Vậy sao? Tôi rất ít khi mặc những bộ váy lộng lẫy như thế này, không biết có hợp không nữa”

-” Rất đẹp đấy ạ. Chị mau ra cho anh nhà xem đi”

Tiểu Mai gật đầu rồi đi ra ngoài phòng chờ

-“Khải Phong...”

Nghe thấy tiếng cô gọi, anh ngẩng đầu lên, thoáng chốc ngây người nhìn. Tiểu Mai mặc chiếc váy màu trắng được thiết kế hở vai và lưng, làm bằng vải lụa cao cấp có đính pha lê, tôn lên vóc dáng thanh mảnh. Mái tóc nâu dài ngang vai được xoa xuống, làn da trắng sứ với gò má ửng hồng, ở Tiểu Mai toát ra một vẻ đẹp hết sức dịu dàng, thuần khiết, thực sự làm rung động lòng người. Cô giống như tiên nữ bước ra từ truyện thần thoại vậy.

Thấy Khải Phong cứ nhìn mình, Mai Mai ngại ngùng cup mắt: “Sao thế? Hay để tôi thay bộ khác?”

- “Không cần!”_ Anh xua tay đứng dậy, dắt cô tới trước gương.

Tiểu Mai cũng khá ngạc nhiên khi nhìn thấy chính mình trong gương. Khải Phong đứng đằng sau, nhẹ vén lọn tóc xoã xuống trán cài qua tai giúp cô rồi thản nhiên nói: “Váy này rất hợp với cô đấy”

Như có dòng điện chạy qua, tim Tiểu Mai bỗng đập mạnh lạ thường, không chỉ vậy, cô còn cảm thấy một chút ấm áp.

Cô nhân viên thấy vậy liền bước tới:” Đứng đây ạ, chiếc váy này rất phù hợp với chị”

- “cô có thích không?”_Khải Phong hỏi.

Tiểu Mai gật đầu mỉm cười.

Thấy cô đồng ý, anh liền quay ra lãnh đạm đưa thẻ vàng cho nhân viên:“Tôi lấy chiếc này”

Nơi tổ chức tiệc là một khách sạn nằm giữa khu vực phồn hoa nhất thành phố. Phải có thẻ hội viên mới được ra vào nơi này, nhìn qua cũng đủ biết, người có địa vị mới được đặt chân tới.

8h tối, chiếc xe mercedes sang trọng dừng lại trước cổng khách sạn. Nhân viên nhanh chóng bước tới cung kính mở cửa xe. Khải Phong chỉnh đặc trong bộ vest trắng thơm bước xuống, đi sang cửa xe bên kia, tự mình mở ra, rồi đưa một tay cho Tiểu Mai. Cô hồi hộp hít một hơi thật sâu, nắm lấy tay anh bước ra ngoài. Khải Phong dắt tay cô lên khuỷu tay mình, tác phong vô cùng vững vàng. Cả 2 tiến vào đại sảnh xa hoa. Đúng như đã nói, bên trong toàn những người hoạt động trong giới kinh doanh, quyền chức cao quý. Không gian rộng lớn, choáng ngợp khiến Tiểu Mai có chút e dè. Cảm nhận được bàn tay nhỏ bé của cô đang nắm chặt lấy khuỷu tay mình, Khải Phong hơi nhếch miệng cười. Bình thường cứng đầu là thế nhưng đến đây lại như đứa trẻ nép vào anh.

- “Cứ bình tĩnh, có tôi ở đây mà”

Đôi mắt thâm trầm của Khải Phong cũng giúp Tiểu Mai cảm thấy an tâm hơn một chút, liền gật đầu, thả lỏng người. Dáng vẻ anh tuấn của Khải Phong cùng sự kiêu sa của cô ngay lập tức trở thành tâm điểm của sự chú ý khi bước vào.

Một quý ông bước tới tươi cười bắt tay Khải Phong: “Giám đốc Lưu đã tới rồi, nghe danh đã lâu bây giờ mới được gặp mặt, cậu đúng là tuổi trẻ tài cao, cảm ơn đã nỗ lực tới bữa tiệc của tôi”

Khải Phong nhếch môi cười: ” Những lời này của giám đốc Lý tôi không dám nhận”

Giám đốc Lý bật cười nhìn sang bên cạnh: - “Cô gái này là...?”

-“À xin giới thiệu với ông đây là vợ mới cưới của tôi-Trương Tiểu Mai”

-“Vậy sao? Chào cô Trương, quả là vợ của giám đốc, thực sự rất đẹp”

Tiểu Mai mỉm cười bắt tay vị giám đốc kia rồi cùng Khải Phong đi chào hỏi mọi người.

Lát sau, một bồi bàn đi tới nói nhỏ với Khải Phong điều gì đó, anh chỉ gật đầu rồi quay sang nói với Tiểu Mai:

-“Cô ra kia tìm chỗ ngồi chờ, tôi đi có việc một chút”

-“Ồ...anh đi đâu?”_Tiểu Mai lo lắng giữ lấy tay Khải Phong

Anh vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, trấn an:

-“Tôi chỉ đi một lát rồi sẽ quay lại”

Chẳng còn cách nào, Tiểu Mai đành buông tay anh ra, xịu mặt xuống nói nhỏ:“Đừng để tôi chờ lâu quá”

Khải Phong mỉm cười gật đầu rồi đi ra phía cửa. Cô đứng nhìn đến khi bóng lưng anh khuất hẳn mới đi tìm chỗ ngồi. Tiểu Mai cầm ly rượu vang, chọn 1 bàn nhỏ gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

-“Mai Mai!” _Giọng nói quen thuộc vang lên.

Tiểu Mai quay lại nhìn thì ra là Minh Vũ. Anh vô cùng khôi ngô trong bộ vest màu trắng lịch lãm

-“Ồ..sao cậu lại ở đây?” _Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên

-“Ba mình được mời đến dự bữa tiệc này, ông bảo mình đi theo để học hỏi, không ngờ lại gặp cậu ở đây”

Tiểu Mai mỉm cười: “Vây để lát nữa mình vào chào bác”

-“Thế sao cậu cũng ở đây?”

-“Mình đi cùng anh Phong..”

Câu nói của Tiểu Mai làm nụ cười của Minh Vũ nhất thời có phần gượng gạo:

-“Vây à...anh ta đâu? Sao lại để cậu ngồi một mình thế này?”

-“Khải Phong đi có việc, một lát sẽ quay lại”

Chợt một MC trên sân khấu nói:

-“Hôm nay tôi được biết vợ mới cưới của giám đốc tập đoàn Lưu thị cũng đến tham dự. Nghe nói chị chơi piano rất hay, liệu có thể lên biểu diễn tài nghệ một chút được không?”

Và tất nhiên MC đó không ai khác chính là Khánh Ly. Đền được chiếu sáng tới chỗ Tiểu Mai ngồi. Cô lúng túng thực sự không biết làm thế nào. Cô tập piano từ hồi cấp 2, lâu lắm rồi chưa động đến đàn, Khánh Ly rõ ràng đang làm khó cô mà.

Tiểu Mai đưa mắt nhìn xung quanh, càng ngày càng khẩn trương, trong lòng như muốn khóc:

Khải Phong, anh đâu rồi? Mau về giúp tôi đi

Thấy rõ sự lo lắng của Tiểu Mai, Minh Vũ nhẹ nắm tay cô an ủi: “Bình tĩnh, cứ coi như đây là buổi tập đàn, mình tin cậu làm được mà. Nào, mình đưa cậu lên sân khấu”

Nếu không phải được dắt lên, chắc Tiểu Mai nửa bước cũng không đi nổi. Cô cố thả lỏng nhưng vẫn thấy sợ, hai tay lúc này đã đổ mồ hôi lạnh. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô gái xinh đẹp trên sân khấu. Tiểu Mai hít một hơi thật sâu, ngồi xuống ghế da. Trước mặt là cây đàn piano lớn màu trắng được sơn sáng bóng. Cùng với ánh đèn lung linh trong bữa tiệc, sân khấu như một bức tranh tiên cảnh huyền ảo mà nhân vật chính là cô. Ngón tay thon dài nhẹ chạm vào phím đàn. Âm thanh rụt rè ban đầu dần trở nên du dương, êm ái. Thì ra Tiểu Mai cũng chưa quên hẳn những gì đã học. Ngón tay lướt trên phím đàn, phong thái tự tin càng làm cô đẹp rực rỡ.

Đúng lúc này Khải Phong từ ngoài bước vào, có một chút ngạc nhiên khi anh thấy cô đang ở trên sân khấu. Nhưng ngay sau đó, dường như bị hút hồn vào hình ảnh đẹp đẽ kia, anh cầm ly rượu vang, khoanh tay nhẹ tựa lưng vào tường, đáy mắt ánh lên một chút tự hào. Ngay sau khi màn biểu diễn của Tiểu Mai kết thúc, cả hội trường đều đồng loạt vỗ tay khen ngợi. Khoé môi Khải Phong hơi cong lên, định bước tới dắt cô xuống sân khấu. Nhưng đã có người nhanh hơn anh. Minh Vũ đi tới nắm tay Tiểu Mai đỡ cô xuống. Hai đầu lông mày hơi nheo lại, Khải Phong đặt ly rượu xuống bàn rồi bước tới

-“Xin chào”

Tiểu Mai giật mình quay lại, lập tức buông tay Minh Vũ, chạy tới chỗ anh, giọng như sắp khóc:

-“Anh đi đâu vậy hả? Sao lại bỏ tôi ở đây một mình? Vừa nãy tôi đã sợ..”

-“Xin lỗi” _Khải Phong bước tới gần hơn, vì anh rất cao nên cô phải ngẩng đầu mới có thể đối diện. Thấy tư thế này không được tự nhiên nên Tiểu Mai định lùi lại. Chợt anh giơ tay chạm nhẹ vào gò má cô _“Tôi hứa lần sau sẽ không để em lại một mình nữa, được chưa?”

Đôi mắt đẹp mở to nhìn anh, giọng nói ôn nhu này ngay lập tức khiến tim Tiểu Mai loạn nhịp...

Các tình yêu ơi au đã quay lại, chắc quên tôi rồi đúng ko? Xin lỗi các bạn vì đã “đem con bỏ chợ” như thế này nhưng thực sự là Sam có lí do nhé. Rất rất cảm ơn sự ủng hộ của các bạn. Vào đọc comment thấy mọi người tha thiết quá nên Sam quyết tâm viết tiếp Làm ơn đừng ghét tôi, 1 phần nhỏ cmt cấu gắt khó chịu hay đòi chap kiểu ra lệnh làm au hơi không vui nhé T.T (Truyện của mình cơ màaaa) Từ giờ au sẽ viết truyện lại. Au có một ý kiến nhỏ, hỏi xem có bạn nào muốn cùng mình viết “Chỉ là tôi nhớ em” ko? Tức là các bạn có ý tưởng hay, muốn diễn biến tiếp theo của Khải Phong và Mai Mai như thế nào thì cứ ib au nhé =))) Nếu có ý tưởng hay, au sẽ chọn để viết, và chap đấy sẽ được ghi “ý tưởng của bạn...”

Chỉ muốn nói vài lời vầy thôi yêu mọi người

17. Chap 17

-“Xin chào”_Minh Vũ bước tới chỗ 2 người

Tiểu Mai quay ra nhìn Minh Vũ rồi lại nhìn Khải Phong, bỗng chốc không biết nên làm gì mới phải.

-“Chào anh, tôi là Lưu Khải Phong, chồng của Mai Mai”_Khải Phong lịch thiệp bắt tay với Minh Vũ

-“Tôi là Đoàn Minh Vũ, bạn học chung cấp 3 với Tiểu Mai”

-“Tôi cũng đã nghe cô ấy kể nhiều về anh, hôm nay mới có cơ hội gặp mặt”_Vừa nói Khải Phong vừa nhẹ ôm lấy vai Tiểu Mai

Chợt Khánh Ly từ xa bước tới. Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy dạ hội dài bằng nhung đỏ. Phần cổ khoét rộng cùng lưng áo được thiết kế hở tôn lên vẻ đẹp nóng bỏng, trên cổ còn đeo 1 sợi dây chuyền pha lê sáng lấp lánh. Cô ta tiến lại đưa một ly rượu vang cho Tiểu Mai, cười giả lả:

- “Cô Trương hôm nay chơi đàn rất tốt, để tôi mời cô một ly”

Ly rượu này khi nãy đã bị cô ả cho thuốc xổ vào, nghĩ đến cảnh sau khi cho Tiểu Mai uống, Khánh Ly không kìm được mà nở nụ cười xảo trá:“Để xem cô còn tự đắc được bao lâu”

Tiểu Mai cắn môi, không hiểu Khánh Ly muốn gì nhưng vì lịch sự cô nghĩ mình nên nhận lấy. Chợt Khải Phong ngăn Mai Mai lại rồi nói với Khánh Ly: “Cô ấy không uống được rượu, lần nào uống cũng say. Để anh uống thay Tiểu Mai”

Khánh Ly tái mặt lùi lại. Không còn cách nào khác, cô ta đành thả rơi ly rượu xuống sàn rồi làm bộ sơ ý:

-“Ồi xin lỗi mọi người tôi trượt tay”_ Nói rồi cô ta ra hiệu cho phục vụ dọn dẹp mảnh thủy tinh, đồng thời lấy ly rượu khác đưa cho Khải Phong.

-“Hai người cứ tiếp tục, tôi xin phép ra ngoài kia chào hỏi mọi người”_ Trước khi bỏ đi, Khánh Ly không quên ném lại cho Tiểu Mai ánh nhìn sắc lạnh đầy khiêu khích.

-“Mai Mai, mình nói chuyện riêng với cậu một lát được không?”_Minh Vũ đứng bên cạnh từ nãy tới giờ lên tiếng.

Tiểu Mai khẽ sửng sốt, không tự chủ quay sang nhìn Khải Phong. Đáy mắt anh lạnh hơn một chút: “Tiểu Mai, bây giờ muộn rồi, sáng mai tôi có cuộc họp sớm, chúng ta về trước thôi”

Cô quay lại, liền nhìn thấy nụ cười dịu dàng quen thuộc trên khoé môi Minh Vũ:“Mình chỉ nói một chút thôi, sẽ không mất nhiều thời gian của cậu đâu”

Khải Phong không nói gì thêm, chỉ nhìn cô, mắt như phát ra tia lạnh lẽo. Anh đang chờ câu trả lời từ Tiểu Mai.

Hai người đàn ông này cố tình làm cô khó xử sao?

Tiểu Mai ngược nhìn sắc mặt hai người kia, khẽ cau mày: “Thật mệt mỏi!”

Đúng lúc này một người đàn ông bước tới chỗ Minh Vũ: “Thưa thiếu gia, ông chủ đang chờ cậu ở bên kia”
Minh Vũ gật đầu rồi nói với Mai Mai: “Thôi cậu cứ về trước cũng được, khi khác nói chuyện này sau. Bây giờ mình qua chỗ ba một lát”

Tiểu Mai thở phào, mỉm cười: “Ừ, khi khác gặp lại ^^”

10h tối...

Tiểu Mai bê cốc nước nhỏ tới phòng Khải Phong.

-“Sao tự nhiên lại sang đây? Nhớ tôi à?” _Khải Phong đặt quyển sách lên giá, vừa cười vừa nói

- “Nhớ nhớ cái con khỉ!” _ Tiểu Mai dấm dăng

-“Không biết con khỉ nào xui xẻo bị cô nhớ nữa”

-“Anh...! Thôi bỏ đi, tôi mang trà giải rượu cho anh đây. Uống xong thì nghỉ sớm đi, sáng mai anh có cuộc họp đấy”

Tiểu Mai xoay người định ra ngoài thì cổ tay lại bị Khải Phong giữ chặt lấy.

-“Nếu...nếu vừa nãy phải chọn giữa tôi và tên Minh Vũ kia thì cô chọn ai?”

Mai Mai tròn mắt nhìn Khải Phong, không hiểu sao anh lại hỏi như vậy. Căn phòng bỗng trở nên yên lặng, chỉ còn tiếng kim đồng hồ quay.

-“Đương nhiên là anh rồi...” _Giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng nhưng đủ khiến Khải Phong trút bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng.

-“Dù gì bây giờ anh cũng là chồng, tôi chắc chắn sẽ không làm điều gì để anh phải khó xử đâu” _Giải thích xong, Tiểu Mai muốn rút tay lại nhưng Khải Phong càng giữ chặt hơn.

Cô nhìn tay mình rồi ngược mắt nhìn anh: “Còn chuyện gì nữa s...”

Không để Tiểu Mai nói hết câu, Khải Phong dùng sức kéo cô sát về phía mình. Ánh mắt nam tính, hơi thở ấm áp lẫn chút hương rượu nhàn nhạt của anh làm tâm trí cô có phần hoảng loạn. Bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Mai căng thẳng nuốt nước bọt. Bây giờ cả 2 đứng gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cùng sự rắn chắc của vòm ngực anh. Khải Phong từ từ cúi xuống. Hai môi sắp chạm vào nhau, Tiểu Mai luống cuống nghiêng mặt sang một bên.

-“Anh nghỉ sớm đi” _cô đẩy Khải Phong ra rồi chạy nhanh về phòng

Cả đêm Tiểu Mai lăn lộn trên giường mãi không ngủ được, cô đặt tay lên lồng ngực mình, bắt giác mỉm cười: Trương Tiểu Mai, bình tĩnh một chút nào

Hôm sau, Tiểu Mai ngủ dậy thì Khải Phong đã đi làm. Sáng nay anh có một cuộc họp quan trọng bàn về dự án mới của công ty. Lưu thị hiện giờ ngày càng phát triển, điều đó cũng đồng nghĩa với việc Khải Phong sẽ bận rộn hơn trước.

Cô vào phòng bếp, thấy túi đồ ăn hôm qua mua ở siêu thị liền nhớ lại việc Khải Phong muốn cô làm cơm hộp. Thế là cả sáng hôm đấy, Tiểu Mai nghĩ ra đủ món, vừa tìm công thức trên mạng vừa tỉ mỉ chăm chú làm theo. Đến gần trưa cũng xong hết mọi việc, cô để hộp cơm vào túi rồi tới chỗ làm của Khải Phong.

Chiếc taxi dừng lại trước cổng toà nhà lớn nhất nhì trong thành phố. Mai Mai bước vào sảnh, tiến tới quầy lễ tân.

-“Chào chị, tôi có thể giúp gì được cho chị?” _Một nhân viên lịch sự hỏi

-“Tôi đến gặp giám đốc Lưu”

-“À giám đốc đang họp chắc cũng sắp xong rồi, chị qua bên kia ngồi đợi một lát”

Tiểu Mai ngồi chờ khoảng 5 phút thì cửa phòng họp mở. Trong đoàn người bước ra, Khải Phong nổi bật nhất với vóc người cường tráng. Anh mặc chiếc áo sơ mi xám, áo vest vắt trên khuỷu tay, vừa đi vừa dặn dò vài nhân viên đằng sau những công việc liên quan. Khải Phong rất chăm chú vào công việc, ánh mắt hoàn toàn không có một tia lơ đãng. Phong thái của anh luôn có một sự vững vàng nhất định, không hề tỏ vẻ, nhưng lại rất uy quyền. Tiểu Mai ngây ngốc đứng nhìn anh, không hiểu sao khẽ mỉm cười. Khải Phong thấy Mai Mai thì vô cùng ngạc nhiên: “Sao cô lại đến đây?”

Tiểu Mai giơ hộp cơm: “Hôm qua anh nói muốn tôi làm đồ ăn trưa mà”

Khải Phong nghĩ một lúc mới nhớ ra, hôm qua tại không biết nói gì nên anh mới bảo cô làm cơm, vậy mà hôm nay cũng làm thật. Anh bật cười đến gần xoa đầu cô vợ nhỏ: “Xin lỗi, tôi quên mất. Vào phòng làm việc đi”

Trong phòng giám đốc...

Khải Phong sắp xếp lại giấy tờ vừa họp vào tập tài liệu còn Tiểu Mai ra bàn tiếp khách ngồi mở hộp đồ ăn trưa.

-“Anh nhìn xem, hôm nay tôi đã làm rất nhiều món để mang đến cho anh đấy”_Tiểu Mai nói, giọng đầy tự hào.

Khải Phong ngồi xuống ghế đối diện, hai cánh tay chống lên đùi, bàn tay thon dài đan vào nhau, chăm chú nghe cô nói về mấy món ăn vừa làm.

- “A nào”_Bất chợt Mai Mai gấp một miếng cơm cuộn giơ lên trước miệng Khải Phong_ “Ăn thử đi”_Cô nhìn anh đầy hy vọng

-“Để tôi tự ăn được rồi”_Khải Phong định cầm đĩa thì Tiểu Mai rút tay lại, bĩu môi: “Thử một lần thôi mà”

Anh nhìn cô, thử dài rồi miễn cưỡng há miệng ra.

-“Cũng được đấy, cô thử đi”_ Khải Phong dùng đũa gấp một miếng cơm lên cho Mai Mai. Cô hơi ngạc nhiên nhìn anh nhưng rồi cũng mỉm cười gật đầu. Vừa định ăn thì Khải Phong cho miếng cơm vào miệng mình: “Tự gấp đi”

-“Này Lưu Khải Phong anh quá đáng thật đấy!!”_Mai Mai vừa giận vừa xấu hổ đến đỏ cả mặt

Khải Phong bật cười: “Cô đừng ăn cơm cuộn mà ăn nhiều cá vào cho bớt ngốc nghếch đi”

Hình như từ khi kết hôn tới giờ, đây là lần đầu tiên cả 2 cùng ngồi ăn vui như vậy...

Ăn xong, Tiểu Mai dọn đồ rồi nói với Khải Phong: “Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút được không? Gần đây có một quán cà phê mới mở đấy”

-“Tôi còn nhiều việc lắm, cô về trước đi”

Mai Mai cúi đầu nói nhỏ:

-“Bây giờ là giờ nghỉ trưa mà...Tôi muốn anh nghỉ ngơi một lát”

Mắt Khải Phong thoáng lúng túng, nhưng anh chỉ thử dài: “Cô không cần lo đâu, chiều nay tôi sẽ về sớm nghỉ ngơi”

Tiểu Mai mỉm cười để gạt bỏ u ám trong mắt rồi cầm hộp cơm đi đứng dậy: “Vậy tôi về đây”

-“Mai Mai!”_Cô ra gần đến cửa thì Khải Phong gọi với theo: “Ngoài hành lang có máy bán cà phê tự động đấy”

Tiểu Mai gật đầu, giơ tay chào tạm biệt anh rồi đi ra ngoài.

Trời đã về chiều. Khải Phong thu dọn tài liệu trên bàn, hôm nay anh sẽ về sớm hơn mọi ngày vì lời hứa với Tiểu Mai sáng nay. Chuẩn bị về thì điện thoại nội bộ vang lên, đầu dây bên kia là thư kí của anh: “Giám Đốc, có một người họ Mạc muốn nói chuyện với anh bảo có việc quan trọng”

Khải Phong hơi lưỡng lự rồi cũng ngồi xuống bàn làm việc: “Nói máy cho tôi”

-“Giám đốc Lưu”

-“Là tôi đây. Xin hỏi anh là ai?”

-“Tôi chỉ là một nhân vật tầm thường, có nói chắc giám đốc cũng không biết. Tôi gọi là muốn báo với anh một tin”

Khải Phong nhíu mày, linh tính mách bảo đây là điều chẳng lành: “tin gì anh mau nói đi”

Một điệu cười nhạt phát ra từ đầu dây bên kia: “Cũng không có gì quan trọng, tôi chỉ muốn báo với anh là vợ anh hiện giờ đang ở chỗ tôi, không hổ danh là vợ của giám đốc Lưu, rất xinh đẹp”_ Vừa nói hắt vờ nắm tóc Tiểu Mai giật mạnh ra phía sau khiến cô kêu lên vì đau đớn

Khải Phong ngay lập tức nhận ra giọng Mai Mai, anh nắm chặt tay, giọng nói lạnh đi:

-“Khốn khiếp! anh là ai?”

-“Nếu muốn biết tao là ai, hãy đến khu nhà hoang trên đường X. Khôn hồn thì đừng có dẫn theo cảnh sát, nếu không đến đây sẽ chỉ còn xác vợ mày thôi đấy!”

Nói xong hắt liền tắt máy

Cơn tức giận và sự bất an đồng thời trào dâng trong lòng Khải Phong, anh cầm chìa khoá xe rồi chạy ra khỏi phòng làm việc.

Khu nhà hoang...

Trời nhá nhem tối, khu nhà cũ nát nằm trong ngõ hẹp, xung quanh chỉ toàn cây cỏ dại, thứ duy nhất chiếu sáng là cái bóng đèn dây tóc nhỏ ở góc phòng. Tiểu Mai bị trói chặt hai chân hay tay, ngồi dưới đất vừa sợ hãi vừa mệt mỏi dựa lưng vào tường. Chợt có người đẩy cửa bước vào.

-“Khải Phong!”_Tiểu Mai gọi lớn

Nhìn thấy cô, anh định chạy đến thì một gã trung niên bước ra nắm cổ áo Tiểu Mai, giở súng vào đầu cô: “Đứng yên đây không tao bắn chết nó!”

Tiểu Mai sợ hãi nhắm chặt mắt.

Khải Phong nhìn gã trung niên trước mặt hình như đã từng gặp ở đâu nhưng nhất thời không nhận ra.

-“Anh muốn gì?”_ Khải Phong căng thẳng nhưng vẫn giữ giọng bình tĩnh

-“Tao chẳng muốn gì cả, tao chỉ đơn giản muốn mày ném trái mìn vị mất đi người thân”_Hắn nghiêng răng

-“Tôi và anh quen nhau?”_Khải Phong nheo mắt

-“Không quen! Nhưng chính vì Lưu thị của mày mà công ty của tao mới phá sản!! Vì Lưu Thị ngày càng lớn mạnh, công ty của tao không đấu lại nổi nên đã mất hết khách hàng, vợ tao cũng vì thế mà bỏ đi, chính mày đã hại tao tan cửa nát nhà, hôm nay tao đến đây liều chết với mày!!”_Gã đàn ông kia điên dại gào lên

Đứng trước kẻ mất hết lý trí, Khải Phong càng thêm lo lắng. Trên đường đến đây anh có gọi cảnh sát nhưng bảo họ đứng ở ngoài chờ. Đây là việc liên quan đến tính mạng của Tiểu Mai, không thể tùy tiện hành động.

-“Khoan đã, cứ coi như chuyện này là do tôi, vậy anh muốn làm gì tôi cũng được nhưng xin hãy thả cô ấy ra”_Khải Phong vừa nói vừa thật tự nhiên tiến lên phía trước

-“Đứng im đấy!”_Gã đàn ông kia gầm lên, hướng súng về phía Khải Phong.

-“Không được!”_ Tiểu Mai hoảng sợ hét lên ngăn cản nhưng anh vẫn kiên quyết bước đến:“Thả vợ tôi ra, anh có thể tùy ý xử lý tôi”

-“Khải Phong, không cần!”_Tiểu Mai bỗng oà lên khóc nức nở rồi ra sức lắc đầu:“Đừng tới đây!”_Cô hét lên cầu xin anh

-“Được, cái này là do mày chọn...”_Gã kia định bóp cò thì Tiểu Mai quay sang cắn mạnh vào tay hắn.

-“Aaa!!”_Hắn đau đớn la lên, hất Tiểu Mai ngã xuống đất. Ánh mắt loé lên sự hung dữ, gã chìa súng về phía cô:

-“Mày muốn chết trước đúng không? Vậy tao cho mày toại nguyện!!”

Nhân lúc này Khải Phong lao tới định cướp súng từ gã đàn ông kia.

-“Đoàngg~”_ Anh đẩy hắn sang 1 bên nhưng không kịp, tiếng súng chói tai vẫn vang lên. Nghe thấy tiếng súng, cảnh sát mặc thường phục nấp ở ngoài liền đập cửa xông vào, không chể gãi điên kia.

Khải Phong quay lại nhìn Tiểu Mai thì cô đã nằm trên vũng máu

“Không!!”_Anh gào lên một tiếng thê lương, chạy tới gắt gao ôm lấy cô.

-“Tiểu Mai, tôi đây rồi, đừng có ngủ”_Anh lay nhẹ

Tiểu Mai chỉ kịp nghe anh gọi tên mình rồi dần dần lịm đi.

Bờ vai rộng lớn của Khải Phong bắt đầu run lên:

-“Không, không, Mai Mai, đừng ngủ, mở mắt ra nhìn anh, đừng ngủ mà..”

Nói mãi nhưng vẫn không có lời đáp lại, Khải Phong ôm chặt Tiểu Mai để cô tựa vào lồng ngực mình, giọng nói rất chậm, mắt đã không còn trọng tâm:

“Mai Mai, mau tỉnh lại, em phải sống thật tốt chứ, em còn chưa làm mẹ, em còn chưa đi hết Bali, tỉnh dậy rồi chúng ta cùng đi có được không?...”

Cảm giác bất lực này làm anh rất khó chịu, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt, bây giờ anh chỉ cần cô tỉnh lại thôi. Khải Phong siết chặt vòng tay, bờ môi run rẩy: “Mai Mai, làm ơn mở mắt ra, anh xin em, mau tỉnh lại.. ” Giờ phút này Khải Phong đã nhận ra, người quan trọng nhất trong tim mình chính là cô - Trương Tiểu Mai.

Mọi người không cần nhắc au ngược nam chính đâu, về sau cái gì đến sẽ đến huhu sợ lúc đấy thê thảm quá lại trách au ý chứ =)))

18. Chap 18

Xe cấp cứu chạy thẳng đến bệnh viện gần nhất. Trên xe, y tá sơ cứu cho Tiểu Mai, Khải Phong ngồi bên cạnh nắm chặt lấy tay cô. Bàn tay to lớn ấm áp nắm lấy bàn tay bé nhỏ, Khải Phong lấy tay Mai Mai đặt lên má mình, tay còn lại run run chạm vào tóc cô. Viên đạn xuyên qua ổ bụng bên trái, chỗ bông y tế thấm máu ngày càng nhiều hơn. Lòng Khải Phong vô cùng xót xa, anh hận mình không thể gánh chịu nỗi đau này thay cô. “Cố lên, sắp tới nơi rồi”_Khải Phong siết chặt tay Tiểu Mai, nói khẽ

Hành lang bệnh viện dài thăm thẳm. Màu trắng toát bao phủ làm người ta cảm thấy bức bối. Khải Phong ngồi thụp trước cửa phòng phẫu thuật, gương mặt điển trai lộ rõ vẻ u uất vì lo lắng và bất lực. Trợ lý Lâm đứng bên cạnh thở dài ái ngại, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ. Bà Hạnh đang ở công ty nghe tin liền vội vàng tới bệnh viện.

-“Chuyện gì xảy ra thế này?”

-“Mai Mai bị tên đó bắn...đáng lẽ người bị bắn là con...nhưng cô ấy ngăn hấn lại...Tiểu Mai là đồ gốc...đáng lẽ con không nên bước đến... con nên bình tĩnh hơn...”_Khải Phong không ngừng đầu, giọng khàn khàn đánh mất sự trầm ổn thường ngày, lẩm bẩm tự trách mình

Bà Hạnh lại gần hơn mới nhận thấy giọt nước nhỏ trên khoé mắt anh. Sau cái chết của ông Lưu, bà chưa từng thấy con trai mình khóc..

Vài phút sau hành lang dội lại tiếng bước chân gấp gáp, bố mẹ Tiểu Mai tất tả chạy đến. Trợ lý Lâm phải ra kể sơ qua sự việc cho họ bởi Khải Phong vốn không còn tâm trí để nói chuyện nữa rồi. Cửa phòng cấp cứu mở ra, mọi người liền xúm lại.

-“Con gái tôi sao rồi??”

-“Tình hình không mấy khả quan, bệnh nhân mất quá nhiều máu, chúng tôi chưa nói trước được”

Nghe bác sĩ nói vậy bà Thanh chến choáng ngã ngồi xuống ghế.

Lưu Khải Phong ngẩng ra, một giây sau lao tới túm cổ áo bác sĩ, nét mặt đáng sợ:

-“Anh nói vậy là sao?? Vợ tôi có mệnh hệ gì tôi sẽ đốt luôn cái bệnh viện này của mấy người!!”

Bà Hạnh vội cản con trai lại rồi nói với bác sĩ: “Xin hãy cứu con dâu tôi, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề”

-“Gia đình cứ bình tĩnh, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, bây giờ tôi phải đi lấy máu truyền cho bệnh nhân”

Bác sĩ đi khỏi, hành lang bệnh viện lại chìm trong im lặng.

Suốt mấy tiếng sau, Khải Phong cứ đi đi lại lại trước cửa phòng phẫu thuật, gương mặt lo lắng thất thần khiến ai nhìn thấy cũng đau lòng.

Đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt, Tiểu Mai được các bác sĩ đẩy ra. Cô vẫn đang hôn mê. Mọi người hốt hải chạy tới, Khải Phong lại gần gọi tên nhưng cô vẫn nhắm nghiền 2 mắt.

Vị bác sĩ tháo khẩu trang, thở dài: “Cũng may là đưa đến bệnh viện kịp thời, chúng tôi đã làm phẫu thuật gấp viên đạn ra, hiện giờ bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch. Nhưng do thể trạng yếu lại trải qua sự sợ hãi nên có thể bệnh nhân sẽ hôn mê lâu hơn. Chúng tôi sẽ đưa cô ấy vào phòng chăm sóc đặc biệt”

Về mặt Khải Phong trở nên nặng nề, anh không nói gì, chỉ gật đầu đáp lại.

Sau khi nghe bác sĩ dặn dò, mọi người đi tới phòng bệnh của Tiểu Mai. Khải Phong không đến gần mà chỉ đứng từ xa nhìn lại. Tiểu Mai nằm lẳng lẽ trên giường bệnh, cô vẫn phải thở bằng máy, sắc mặt nhợt nhạt. Khải Phong nắm chặt tay lại, anh sợ tới gần sẽ không giữ được bình tĩnh. Mỗi hơi thở yếu ớt của cô đều làm lòng anh đau thắt. Đến tối, Khải Phong bảo trợ lý Lâm đưa mọi người về nghỉ ngơi rồi một mình ở lại bệnh viện. Anh ngồi trên chiếc ghế tựa cạnh giường bệnh, nhìn mu bàn tay đang truyền dịch của cô, thở dài thườn thượt. Khải Phong ân cần xoa nhẹ lên trán Tiểu Mai, thì thầm: “Đừng sợ, mọi chuyện sẽ qua hết thôi”. Suốt đêm anh ở bên cạnh cô không rời nửa bước rồi ngủ quên bên giường bệnh lúc nào không hay.

.....

Đã sang ngày thứ 2, Tiểu Mai vẫn chưa tỉnh lại nhưng sắc mặt cô có khá hơn nhiều. Hàng ngày có nhân viên y tế chăm sóc nhưng mọi người vẫn thay phiên nhau vào với cô. Nhất là Khải Phong, 2 ngày nay anh không tới công ty mà suốt ngày ở trong bệnh viện. Anh còn kêu trợ lý mang quần áo tới rồi hàng ngày ngồi canh chừng cô. Mỗi lần bác sĩ thay băng vết thương, Khải Phong đều căng thẳng. Vì khá nhiều y tá nên anh chỉ còn cách đứng ngoài nhón chân nhìn vào rồi luôn miệng nhắc họ cẩn thận. Cánh nhà báo xếp hàng trước cổng bệnh viện, mong chờ lấy được chút tin tức nhưng vẫn chưa gặp được Khải Phong. Sáng nay, lúc anh đi mua cà phê thì nghe được tin một y tá báo với bác sĩ bệnh nhân phòng 108 đã tỉnh. Chỉ kịp nghe đến đây, Khải Phong liền chạy một mạch về phòng. Đúng là cô tỉnh lại rồi! Bác sĩ vừa kiểm tra sơ bộ cho Tiểu Mai còn cô mở to đôi mắt trong veo nhìn mọi thứ xung quanh.

-“Tiểu Mai...”_Khải Phong mãi mới thốt lên lời, bước tới trước giường bệnh.

Cô chưa kịp đáp lời thì anh đã quát lớn: “Ai khiến cô làm như vậy hả??”

Các bác sĩ đều sững sốt

Mai Mai tỉnh dậy còn chưa định thần đã bị mắng, cất giọng yếu ớt:

-“Tôi...làm gì sai sao?”

Một giây sau Khải Phong bước tới ôm chặt thân hình bé nhỏ đang ngồi tựa trên giường bệnh, bờ vai rộng khẽ run lên, nhỏ giọng trách móc: ” Sao lại làm như vậy hả? Nhỡ cô xảy ra chuyện gì thì sao? Tôi đã rất sợ đây cô có biết không?”

Mai Mai ngơ ngẩn để anh ôm rồi nhẹ mím cười: “Tôi mà cũng làm giám đốc Lưu sợ sao?”

-“Đừng đùa nữa, tôi nói thật đấy”

Đọc xong nhớ cho au ngôi sao để au còn viết tiếp

19. Chap 19

Bác sĩ nhìn 2 người mỉm cười: “Thôi được rồi, để cho bệnh nhân nghỉ ngơi đã”

Khải Phong sức hiểu, liền buông Tiểu Mai ra: “Bây giờ cô thấy thế nào? Có khó chịu ở đâu không?”

Mai Mai nhẹ lắc đầu

-“Vậy nằm nghỉ đi, để tôi ra ngoài gọi điện báo cho mọi người”

....

Một lát sau bác sĩ vào thay băng vết mổ cho Tiểu Mai. Băng vết thương vừa mở, Khải Phong liền đưa tay che mắt cô lại

-“Đừng nhìn”

Anh không muốn để cô thấy vết mổ, lúc này ở bên ngoài còn liên tục hỏi bác sĩ làm cách nào nhanh lành vết thương.

....

Buổi tối Khải Phong thường ngồi cách giường của Tiểu Mai vài mét xem tài liệu trợ lí gửi đến, thỉnh thoảng lại nhàn rãi đọc sách.

-“Khải Phong, kể chuyện cho tôi nghe đi”_Mai Mai nằm trên giường bệnh gọi anh

-“Tôi không biết kể chuyện”

-“Hồi nhỏ đi học cô giáo không kể chuyện cho anh à? Nếu không thì anh bịa ra cũng được, kể đi mà, cứ nằm mãi ở đây tôi chán lắm”_Mai Mai năn nỉ

-“Nhưng tôi đang làm việc”_Khải Phong trả lời, mắt vẫn không rời khỏi tập tài liệu

Tiểu Mai xoay người nhìn ra cửa sổ: “Thế thì anh về nhà mà làm việc cho thuận tiện, cứ gọi chị Phương đến với tôi là được rồi, cần gì mất công vào đây”_Môi cô hơi cong lên mang chút dỗi hờn nhưng vô cùng đáng yêu

Nghe Mai Mai nói vậy, Khải Phong thở dài để tập tài liệu sang một bên, đi tới ngồi bên mép giường bệnh, giọng có chút bất đắc dĩ:

-“Được rồi, tôi chịu thua cô rồi đây, kể chuyện là được chứ gì”

Và thế là câu chuyện không rõ nội dung, nói về hoàng tử và mụ phù thủy đã được anh khổ sở nghĩ ra. Tiểu Mai chăm chú nghe Khải Phong kể, thỉnh thoảng lại bật cười khúc khích. Được một lúc cô bắt đầu buồn ngủ. Khải Phong chỉnh lại nhiệt độ điều hoà, kéo tấm chăn mỏng đắp ngang người Tiểu Mai. Anh ngồi xuống cạnh cô. Nhìn thật lâu, thật lâu...

Rốt cuộc không nhịn được liền hỏi: -“Tiểu Mai, cô thấy tôi là người như thế nào?”

Mai Mai vẫn nhắm mắt:

-“Lưu Khải Phong rất giỏi, chuyện gì tôi hỏi anh cũng trả lời được, thỉnh thoảng còn lo lắng cho tôi, hơi lạnh lùng nhưng không sao, rất có khí phách”

Khải Phong thở dài, bản thân để Tiểu Mai chịu nhiều áp lực như vậy mà cô vẫn nghĩ tốt cho anh.

-“Còn gì nữa không?” _Anh khẽ hỏi

Mai Mai suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

-“Tạm thời tôi chỉ nghĩ được như vậy”

-“Thế đẹp trai thì sao?”

Tiểu Mai bật cười:

-“À, à phải rồi, vô cùng đẹp trai”

Khải Phong cũng cười theo cô. Im lặng một chút, anh chợt gọi:

-“Này Tiểu Mai..”

- “Sao vậy?”

- “Tiểu Mai”

- “Um, tôi đang nghe đây”

- “Tiểu Mai”

-” Có chuyện gì thì anh nói luôn đi, đừng có gọi tên tôi mãi như thế” _Cô mở mắt ngược lên nhìn anh, trách móc

Khải Phong khẽ vuốt tóc Mai Mai:

-“Hôm đó tôi đã gọi tên cô rất nhiều, thực sự rất nhiều lần...Tôi sợ cô sẽ không bao giờ trả lời tôi nữa...”

Không khí bỗng trở nên yên lặng, Tiểu Mai đương nhiên hiểu được những gì anh nói. Cô mỉm cười: “Nhưng bây giờ thì tôi trả lời anh được rồi này”

-“Lúc đấy cô không sợ sao?”

Mai Mai lắc đầu:

“Tại có anh ở đấy rồi nên tôi không sợ”

Khải Phong nhìn cô chăm chú, mắt anh thoáng chút xúc động:

-“Từ nay về sau khi nào tôi gọi cô cũng phải trả lời như thế này đây”

Mai Mai ngoan ngoãn gật đầu, một lúc sau liền chìm vào giấc ngủ. Khải Phong lơ đãng nhớ tới quãng thời gian sống cùng cô, bản hợp đồng hôn nhân do chính anh đề ra còn 2 tháng nữa sẽ kết thúc, chẳng phải chia lìa đang ở ngay trước mắt? Nghĩ đến đây, anh bất giác nhíu mày...

Sáng hôm sau Tiểu Mai vừa mở mắt liền thấy ngay hình ảnh Khải Phong nằm bên mép giường, tay anh còn đang nắm lấy tay cô. “Sao lại ngủ như thế này?”

Mai Mai khẽ rút tay lại nhưng vẫn làm anh thức giấc

-“Dậy rồi sao?”_Khoé môi Khải Phong hiện lên ý cười dịu dàng

Giường bệnh phòng VIP không nhỏ nhưng chỉ dành cho một người, hai người nằm có chút không thoải mái. Hơn nữa, Khải Phong có vóc người cao lớn như vậy, chỉ nằm nghiêng chắc chắn rất mỏi. Nhìn anh khiến cô vừa thấy ấm áp, lại vừa có chút xót xa.

-“Anh cũng mau dậy đi, nằm như thế mãi lắm đấy”

Khải Phong vươn vai, gật đầu công nhận: “Haiz, đúng là rất mỏi, vậy cho tôi ôm cô một lát có được không?”_Vừa hỏi anh vừa vòng tay nhẹ ôm cô vào lòng.

Mai Mai thoáng cứng người: -“Này...anh làm gì thế? Tôi mới là bệnh nhân đấy nhé, mau dậy đi!”

-“Nói ít một chút, tôi đau đầu lắm. Chắc bị lây bệnh của cô rồi đấy”_Giọng vừa ngủ dậy của Khải Phong hết sức dịu dàng

-“Vớ vẩn, tôi chỉ bị thương, làm sao lây được chứ”_Cô nói, nhưng không đẩy anh ra nữa

Suốt hơn 1 tuần nằm viện, chỉ có gia đình và một vài người bạn thân thiết được vào thăm Tiểu Mai. Khải Phong buổi sáng tới công ty, tan làm đều nhanh chóng vào với cô. Vụ khởi kiện tên họ Mạc kia, anh đã giao cho trợ lý Lâm.

Chiều hôm nay bác sĩ thông báo Tiểu Mai được xuất viện.

Khải Phong cùng bố mẹ Mai Mai đến sớm giúp cô dọn dẹp đồ đạc.

Bà Thanh mở cửa bước vào:

-“Mai Mai, con dọn đồ xong chưa?”

-“Dạ xong rồi”_Cô gật đầu

-“Khải Phong bận rộn như vậy, hay là con về nhà mình vài hôm để mẹ tiện chăm sóc”_Bà Thanh xót xa nhìn con gái.

Tiểu Mai mỉm cười:“Không cần đâu mẹ, con khoẻ hẳn rồi mà, hơn nữa ở nhà còn có chị Phương giúp việc nữa”

Đưa Tiểu Mai ra xe, không đành lòng nhưng cuối cùng bà Thanh cũng đồng ý, quay sang nói với Khải Phong: “Vậy nhờ cậy con chăm sóc cho con bé”

-“Mẹ đừng lo, đây là trách nhiệm của con”

-“Đúng vậy, bố mẹ cứ yên tâm nhé”_Mai Mai giơ tay qua cửa sổ chào mọi người rồi cùng Khải Phong trở về nhà...

Bấm mã số mở cửa, Tiểu Mai nhanh chân bước vào rồi reo lên đầy thích thú:

-“aaaa! Cuối cùng cũng được về nhà rồi này!”

Khải Phong bê theo đồ đạc đi sau bật cười. Lúc nào cô cũng đáng yêu như thế. Chị Phương đã chuẩn bị rất nhiều món ngon để chào mừng cô chủ trở về, thậm chí còn cắm cả hoa trong phòng khách. Bỗng chuông điện thoại của Khải Phong vang lên. Anh bắt máy, chỉ trầm tĩnh nghe đầu dây bên kia nói, cuối cùng đáp lại ngắn gọn: “Được rồi”

Tiểu Mai để ý thấy anh cau mày liền hỏi: “Anh có việc ở công ty à?”

-“Không có gì”_Khải Phong cười rồi bê đồ vào phòng. Tiểu Mai chạy tới trước mặt anh chặn đường: “Rõ ràng có việc mà. Anh cứ đi đi, không cần lo cho tôi đâu”

Khải Phong thở dài: “Hôm nay có đối tác nước ngoài tới bàn chuyện kí hợp đồng”

- “Vậy anh mau đi giải quyết công việc đi” _ Cô cầm cặp tài liệu đưa cho anh

Khải Phong vừa sốt ruột vừa không nỡ đi:

- “Nhưng cô...”

- “Không cần lo cho tôi, tôi sẽ ở nhà chờ anh” _ Mai Mai mỉm cười tươi tắn

Khải Phong áy náy:

- “Tôi xin lỗi”

Cô hơi bất ngờ nhưng một giây sau liền nhoẻn miệng cười: “Vậy sau này anh phải đối xử tốt với tôi đấy”

- “Được” _ Khải Phong ôn nhu đáp lại rồi đột nhiên cúi xuống hôn nhẹ vào trán Tiểu Mai

Cô bị sự dịu dàng của anh làm cho xúc động, ngây người nhìn theo bóng lưng Khải Phong cho tới khi anh ra khỏi nhà...

Hơn 10h Khải Phong mới về tới nhà. Anh nghe thấy tiếng tv đang bật, bước vào phòng khách liền thấy Tiểu Mai nằm ngủ ngon lành trên ghế sofa, tay vẫn cầm điều khiển. Khải Phong để cặp tài liệu lên bàn, đắp áo vest của mình cho Mai Mai rồi vén tóc mai loà xoà trước trán cô sang bên. Tiểu Mai vừa chớp mắt một lúc, thấy động tĩnh liền thức giấc

“Anh về rồi à?” _ Cô không chịu ngồi dậy, lười biếng ôm áo vest của anh. Khải Phong ngồi xuống cạnh Mai Mai, gạt đầu thay cho câu trả lời.

- “Cô ăn gì chưa?”

Tiểu Mai lắc đầu

Khải Phong hơi nghiêm mặt trách:

- “Sao lại chưa ăn? Tôi đã dặn nhiều lần nếu tôi về muộn thì không cần chờ cơm mà?”

- “Ai mà biết là anh về muộn như vậy chứ?” _ Mai Mai bĩu môi

- “Lần sau dù tôi về sớm hay muộn thì đến bữa cũng phải ăn, mà buồn ngủ thì...”

- “Khải Phong tôi đói bụng rồi” _ Tiểu Mai ngắt lời, mở đôi mắt to tròn ngược lên nhìn anh, ra vẻ tội nghiệp.

Tất nhiên là phương thức này thành công, Khải Phong thở dài:

- “Vậy để tôi vào chuẩn bị đồ ăn”

Từ bây giờ cứ chap sau nhiều like bằng chap trước thì au đăng tiếp nhé =))))

20. Chap 20

Một tháng sau...

Hôm nay Khải Phong về muộn, anh vừa tắm xong, đi qua phòng Tiểu Mai, thấy đèn còn sáng liền gõ cửa: “Tiểu Mai, cô chưa ngủ sao?”

- “Tôi đang làm bài tập, anh ngủ trước đi” _ Cô trả lời vọng ra

Nhưng Khải Phong không về phòng mà cứ thế mở cửa bước vào.

Tiểu Mai đang ngồi loay hoay với đồng sách vở trên bàn, tóc buộc cao, gương mặt xinh đẹp còn đeo thêm cặp kính. Thấy cửa mở cô liền quay ra nhìn. Khải Phong vừa tắm xong, mái tóc đen vẫn còn ướt và hơi rối. Dù trên người chỉ là áo phông trơn cùng quần kaki mặc ở nhà, anh vẫn toát lên vẻ đẹp hết sức nam tính.

Khải Phong đến gần chỗ Tiểu Mai: “Cô bị cận sao?”

“Hả..à..um”_Mai Mai đang ngơ ngẩn, nghe anh hỏi có hơi giật mình: “Tôi bị cận nhẹ, bình thường hay đeo kính áp tròng nên chắc anh không biết”

-“Đang làm gì vậy?”

-Tôi viết tiểu luận, sáng mai phải nộp rồi mà chưa xong, tại tuần trước nghỉ nhiều quá nên không kịp làm :((”

-“Còn nhiều không?”

-“Tôi viết ra giấy xong rồi nhưng bây giờ còn phải đánh máy nữa”_Mai Mai mệt mỏi nằm bò ra bàn

-“Không nên thức khuya, nếu mệt thì cô đi ngủ đi, cùng lắm là thi lại thôi”

-“Không được! Tôi không muốn thi lại đâu”_Tiểu Mai lắc đầu_“Khải Phong, anh pha cho tôi một cốc cà phê được không?”_Cô kéo nhẹ vạt áo Khải Phong nhờ vả

Anh nhìn cô, gật đầu: “Ngồi chờ một lát”

5 phút sau, Khải Phong bước vào với cốc cà phê sữa nóng trên tay, định gọi Tiểu Mai nhưng cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

-“Gì thế này? Không phải vừa nãy còn quyết tâm lắm sao?”_Anh lắc đầu cười rồi cẩn thận bế Mai Mai lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau...

Tiểu Mai nghe thấy tiếng chuông báo thức liền nhăn mặt, trèm chăn lên kín đầu hy vọng ngủ thêm được vài phút nữa. Chợt chuông báo thức im bật, cô ngạc nhiên không hiểu vì sao cái điện thoại báo thức dai dẳng hàng ngày của mình hôm nay lại nhanh hết chuông thế. Thôi không sao, như vậy lại càng tốt, cô có thể nằm nán thêm mấy phút trên giường. Bỗng một giọng nói quen thuộc cất lên: “Ngủ thế chưa đủ sao?”

Mai Mai giật mình bỏ chăn ra, phát hiện Khải Phong đang đứng trong phòng liền hét lên:“Ôi giật cả mình, anh làm gì ở đây thế hả??”

-“Hôm qua cô ngủ luôn trên bàn mà không viết tiểu luận à?”

Tiểu Mai ngây ra mấy giây mới nhớ lại chuyện hôm qua, liền vò đầu: “Ồ sao tôi lại ngủ được cơ chứ T^T mà anh thấy tôi ngủ quên cũng không gọi sao?”

Khải Phong chậm rãi nhấp 1 ngụm caffee:

-“Cả đêm tôi đã đánh máy hết ra cho cô rồi đây này”

Nghe anh nói vậy, mắt Tiểu Mai loé lên vẻ ngạc nhiên: “Anh...anh làm hết rồi??”

Khải Phong không trả lời, xoay laptop về phía Tiểu Mai:“Xem đi”

Mai Mai bật dậy khỏi giường, chạy ra chỗ bàn làm việc:

“sao anh làm được cơ chứ?”

Về mặt kính ngạc của Tiểu Mai làm Khải Phong bật cười, anh giơ tay xoa đầu cô: “Không nhớ tôi là ai sao?”

Mai Mai lướt qua những trang văn bản kín chữ, gật gật đầu:

-“Nhớ, nhưng tài liệu dày như vậy sao có thể đánh máy hết trong một đêm?”

Khải Phong đi ra mở cửa sổ, thản nhiên nói:

-“Tôi gửi qua cho trợ lí Lâm làm cùng mà”

“=_=” thì ra là thế...Nhưng muộn rồi mà anh còn bắt anh ấy làm, tôi thấy hơi áy náy”

-“Trợ lí của tôi làm thêm việc ngoài công ty sẽ được nhận lương xứng đáng. Thế còn tôi? Tôi thức cả đêm để làm cho cô cũng không có ý nghĩa gì sao?”_ Khải Phong hậm hực

-“Có mà, tôi cũng rất cảm ơn anh”_Tiểu Mai cười trừ

-“Không cho cảm ơn suông đâu”

-“Được rồi, chiều nay tôi sẽ nấu một bữa thật ngon nhé :)) Bây giờ mau ra ngoài đi, tôi phải thay quần áo để đi học nữa”_Vừa nói cô vừa đẩy Khải Phong ra cửa

-“Bữa ăn thôi à? Không phải ngày nào cũng nấu rồi sao?”_Anh cố chặn cửa nán lại

-“Thế anh muốn tôi phải làm gì đây?”_Tiểu Mai thở dài

Khải Phong suy nghĩ vài giây:

-“Tối nay không ăn cơm ở nhà nhé, nhớ thay quần áo trước, tan làm tôi sẽ về đón cô”

Nói xong anh xoa đầu Mai Mai rồi đóng cửa phòng đi ra ngoài

Buổi tối, Khải Phong lái xe đưa Tiểu Mai tới một trung tâm thương mại lớn. Vào đến đại sảnh, anh đưa một tay ra ý muốn bảo cô nắm lấy. Tiểu Mai hơi e dè nhưng cuối cùng vẫn đặt tay mình vào tay anh. Cô lú lú đi theo sau, bỗng cảm thấy có chút ngại ngùng.

-“Chúng ta đi đâu vậy?”_Mai Mai hỏi

Khải Phong không trả lời, cuối cùng dắt cô đến trước cửa rạp chiếu phim. Tiểu Mai ngơ ngác nhìn anh. Không phải là chưa từng đến đây mà là chưa từng nghĩ anh sẽ dắt cô đến đây. Khải Phong nhìn lên bảng điện tử lớn giới thiệu phim rồi quay sang nói với Tiểu Mai: “Đừng đây chờ tôi vào mua vé”.

Mai Mai gật đầu rồi ngoan ngoãn ra ghế ngồi. Cũng lâu rồi cô chưa đi xem phim, dạo này có rất nhiều phim tình cảm lãng mạn được chiếu ngoài rạp, không biết anh chọn phim gì nữa. Một lát sau Khải Phong quay trở lại với vé xem phim cùng một túi bỏng ngô lớn và 2 cốc coca trên tay. Tiểu Mai đón lấy túi bỏng và 1 cốc coca, đồng thời nhìn vào cặp vé trên tay Khải Phong: “Anh chọn phim gì thế?”

-“Ngôi nhà ma ám”_Khải Phong thản nhiên trả lời

-“Sao cơ?? Anh chọn phim kinh dị đây àaa??”_Tiểu Mai trợn to mắt

-“Có gì mà cô hoảng hốt thế? Tôi thấy nhiều đôi cũng xem phim này mà. Hơn nữa đây là xuất chiếu gần nhất nên tôi lấy luôn. Đi vào thôi”_Nói xong anh liền kéo tay cô đi

Đèn tắt, cả phòng chỉ còn lại ánh sáng từ màn hình chiếu phim. Tiểu Mai bắt đầu cảm thấy căng thẳng, liên tục ăn bỏng ngô, không bù cho Khải Phong ở bên cạnh đang rất hứng thú. Từ ngày lên làm giám đốc, anh chưa từng có thời gian rảnh rỗi để đi chơi như thế này.

Suốt buổi chiếu, Tiểu Mai sợ hãi ngồi tẹt hân xuống ghế, hai tay lúc nào cũng chắn trước mặt. Một đoạn nhạc rừng rợn vang lên khiến cô giật mình theo phản xạ nắm lấy tay Khải Phong. Anh quay sang nhìn, thấy Tiểu Mai ngồi sát xuống ghế liền bật cười kéo cô ngồi thẳng dậy.

-“Cô sợ thật sao? Hay mình ra ngoài nhé?”

Mai Mai xua tay:

-“Thôi không cần, dù gì cũng được hơn một nửa phim rồi, ra ngoài bây giờ lại làm ảnh hưởng đến mọi người”

Cuối cùng phim cũng hết. Đèn trong rạp bật sáng, mọi người lần lượt ra về, lúc này Tiểu Mai mới để ý thấy tay Khải Phong toàn những vết “cấu xé” do cô gây ra trong quá trình hoảng loạn. Vậy mà lúc xem phim, anh chẳng hề kêu ca nửa lời.

-“Anh...có đau không?”_Tiểu Mai lí nhí

- “Tất nhiên là có rồi”

-“Tôi xin lỗi nhé...Mà cũng tại anh chọn phim này ý”_Mai Mai xì mặt

Khải Phong bật cười xoa đầu cô:“Được rồi là tại tôi. Mấy vết xước nhỏ này không thành vấn đề, bây giờ chúng ta đi ăn nhé”

Sau đó, cả 2 dùng bữa tối tại một nhà hàng cao cấp trong trung tâm thương mại.

“Khải Phong, anh đã cảm thấy đỡ ghét tôi phần nào chưa?”_Tiểu Mai khẽ hỏi

Khải Phong hơi nhúm mày:“Cô nói linh tinh gì thế”

-“Anh có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở lễ cưới không? Tôi đã rất sợ. Vì ánh mắt anh không giống mọi người, rất lạnh lùng, lúc đấy tôi thực sự không hiểu mình đã làm gì sai mà lại khiến anh chán ghét như vậy”

Tim Khải Phong khẽ nhói. Anh làm thế chỉ vì muốn cô đừng dành tình cảm cho mình, không ngờ việc này lại khiến Tiểu Mai tổn thương đến vậy.

-“Còn cả hợp đồng hôn nhân của chúng ta nữa, anh không muốn cho tôi cơ hội nên đáng ra tôi chỉ cần sống như lúc chưa kết hôn là được. Nhưng thời gian qua đã có rất nhiều chuyện xảy ra. Không hiểu sao, khi tôi tuyệt vọng nhất đều nghĩ: ”Khải Phong sẽ tới ngay thôi, không có việc gì là anh ấy không làm được” Thực sự lần nào cũng đều nghĩ tới anh...”

Khải Phong yên lặng nghe tâm sự nhỏ bé của cô. Những lời này, không ngờ lại khiến anh đau lòng đến vậy.

Khải Phong khẽ thở dài:

-“Mai Mai, không phải vì tôi ghét cô đâu. Còn về hợp đồng hôn nhân...”

-“Đừng nói!”_Tiểu Mai vội bịt tai lại_“Đợi khi nào đủ 5 tháng rồi chúng ta nói đến việc này được không? Bây giờ tôi chưa muốn nghe. Mà cũng ăn xong rồi, mình đi về thôi”_Tiểu Mai cầm túi xách đứng lên. Không phải là cô không muốn nghe mà là vì cô chưa sẵn sàng. Nếu những lời anh sắp nói không như cô mong đợi thì tim sẽ rất đau...

Về tới nhà, Tiểu Mai liền ngồi xuống ghế sofa. Khải Phong vào bếp uống nước, tiện thể mang một cốc ra cho cô.

Anh ngồi xuống cạnh Tiểu Mai. Một tay Khải Phong đặt lên thành ghế phía sau, tay còn lại đưa cốc nước cho cô. Tư thế thân mật này làm Tiểu Mai có hơi mất tự nhiên. Cô ngồi lúi ra xa muốn né tránh ánh mắt của anh, nhưng lại bị Khải Phong nắm cổ tay giữ lại: “Ngồi im đây, tôi không làm gì cô đâu, trừ khi cô đồng ý”_Anh cố tình cúi sát vào cô, nói nhỏ

Tim Tiểu Mai đập dồn dập, cô cầm cốc nước uống một hơi rồi vùng dậy: “Uống xong rồi, tôi đi ngủ đây!”

Bỗng Khải Phong cũng đứng dậy. Anh nâng cầm cô lên rồi đặt xuống môi Mai Mai một nụ hôn nhẹ nhàng. Động tác vô cùng nhanh gọn khiến cô không kịp phản ứng. Hai tiếng “Tiểu Mai..” định nói ra của anh cũng theo đó bị nuốt vào miệng hai người. Nụ hôn rất nhẹ nhanh chóng kết thúc. Mai Mai tròn mắt kinh ngạc nhìn Khải Phong, cặp môi hồng đỏ ra không khép lại được. Anh hơi hắng giọng, lấy cốc nước từ tay cô rồi nói:“Ngủ ngon”

Nhớ cmt và vote cho au nhé

21. Chap 21

2 tháng sau...

Hôm nay Khải Phong đi làm về sớm, không hiểu sao lại muốn đưa Tiểu Mai đi ăn tối ở ngoài. Cả 2 vừa bước vào nhà hàng liền chạm mặt Khánh Ly cũng ăn tối ở đó cùng một người bạn.

Vừa nhìn thấy Khải Phong, Khánh Ly liền chạy tới bám lấy cánh tay anh hỏi han: “Khải Phong, lâu rồi không gặp. Dạo này anh thế nào rồi?”

Tiểu Mai không nói lời nào nhưng đáy mắt hiện lên một tia không vui. Khải Phong gỡ tay Khánh Ly ra, gật đầu: “Vẫn ổn”

Cô ả bị cự tuyệt nhưng vẫn ngoan cố: “Sao dạo này anh không tới thăm em? Bị con nhỏ này quyến rũ rồi sao?” _Vừa nói Khánh Ly vừa hất mặt sang Mai Mai, nhìn cô với ánh mắt thù địch. Tiểu Mai nắm chặt tay đến nỗi trắng bệch, cánh môi khẽ mím lại. Khải Phong nhú mày: “Em nên giữ tự trọng đi”

Khánh Ly vẫn chưa chịu thôi: “Em nói không đúng à? Hai người làm gì có tình cảm? Cô ta dụ dỗ anh cũng nhanh thật đấy”

-“Đủ rồi” _Khải Phong gần giọng

-“Cái gì mà đủ? Bố mẹ cô ta chẳng phải đã bán con gái mình vào nhà họ Lưu sao? đúng là thêm tiền đến phát điên rồi!”

Khánh Ly nói thực sự khó nghe, đến Khải Phong còn cảm thấy chói tai: “Im miệng cho tôi!” _Anh quát mắt, lạnh lùng quát làm Khánh Ly giật mình im bặt.

Nhà hàng không đông khách nhưng anh nói to như vậy đã thu hút sự chú ý của người xung quanh. Họ bắt đầu nhìn ra chỗ 3 người, bàn tán to nhỏ. Tiểu Mai hít một hơi thật sâu, xoay người chạy ra khỏi nhà hàng, cô không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa. Khải Phong định đuổi theo cô thì lại bị Khánh Ly giữ chặt tay: “Khải Phong, nghĩ lại đi..”

Chưa để cô ta nói hết câu, anh đã hất tay rồi vội vã chạy ra ngoài tìm Tiểu Mai.

Khánh Ly khẽ nhếch miệng cười nhạt, nụ cười chứa đầy thù hận. “Để tôi phải mất mặt trước nhiều người như vậy sao? Lưu Khải Phong, anh nhất định sẽ hối hận!” _Ánh mắt cô ta loé lên một tia tàn nhẫn

Mai Mai đi nhanh trên phố, đầu óc ngày càng tỉnh táo nhưng trước mặt ngày càng mơ hồ. Nước mắt không kìm được, từng giọt từng giọt ra sức chảy ra ngoài khiến viền mắt cô đau nhói. Tiểu Mai đi chậm lại, cuối cùng ngồi xổm xuống ôm mặt khóc nức nở.

“Đừng khóc” _Âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, liền đó Tiểu Mai cảm thấy mình bị ôm vào một lồng ngực rộng lớn. Nước mắt cô nhanh chóng làm ướt đầm ngực áo Khải Phong.

-“Anh...anh có nghĩ tôi là loại người như Khánh Ly nói không?” _Tiểu Mai vừa khóc vừa hỏi

-“Không có” _Khải Phong giơ tay lau nước mắt cho cô

Tiểu Mai mở to mắt nhìn anh, sực sực: “có thật không?”

Khải Phong thở dài gật đầu: “Thật sự không nghĩ như vậy. Đừng khóc, người đi đường nhìn thấy lại tưởng tôi làm gì cô” _Anh đỡ Tiểu Mai đứng dậy: “Bây giờ chúng ta quay lại nhà hàng lấy xe rồi tôi đưa cô đi ăn ở nơi khác”

Mai Mai vội lắc đầu: “Tôi không muốn quay lại đó. Hay anh cứ đi lấy xe, tôi sẽ ngồi đây chờ”

-“Không được!” _Khải Phong dứt khoát phản đối “Tôi sẽ không để cô ở đây một mình đâu. Không muốn quay lại thì cứ để xe ở đó, tôi sẽ bảo người đến lấy sau, chúng ta đi taxi. Bây giờ cô muốn ăn gì?”

Tiểu Mai suy nghĩ một lát, ngược lên nhìn anh: “Tôi biết một cửa hàng tiện lợi gần đây, chúng ta đi bộ đến đó...ăn mì gói được không?”

Khải Phong hơi nheo mắt: “...Mì gói sao?”

Mai Mai dè dặt gặt đầu, thấy Khải Phong như vậy, liền nói thêm: “Nếu anh không thích thì chúng ta đi ăn cái khác cũng được”

Khải Phong cười rồi nắm lấy tay Tiểu Mai:

-“Đi, cô thích ăn gì chúng ta sẽ đi ăn cái đó”

Mai Mai thấy anh cười, tâm trạng cũng tốt hơn. Bàn tay nhỏ bé của cô được anh nắm chặt, cảm giác vô cùng an toàn. Trong lòng Tiểu Mai bỗng loé lên một tia rung động, cứ thế bước theo anh qua từng con phố...

Sau khi ăn xong mì, Khải Phong còn nán lại cửa hàng tiện lợi, bảo Tiểu Mai ra ngoài trước. Lát sau anh chạy ra, trên tay còn cầm một que kem.

-“Cô ăn đi”

Tiểu Mai lắc đầu. Anh nghĩ mãi chẳng biết làm gì để bù đắp cho cô, nên đành mua kem, vậy mà bây giờ cô lại từ chối làm Khải Phong có hơi lúng túng.

-“Cô có ăn không? Không ăn là tôi vứt đi đấy”

-“Được rồi vậy đưa đây tôi ăn”_Tiểu Mai cầm lấy cây kem, cắn một miếng.

Khải Phong mỉm cười hài lòng, vén tóc mai sang bên cho cô rồi nắm tay Tiểu Mai đi về nhà.

Đường về không quá xa nhưng Mai Mai đi bộ từ này đến giờ nên cảm thấy hơi mỏi, quay sang nói với Khải Phong:

-“Chúng ta nghỉ một lát được không?”

-“Cô mỏi sao?”

Mai Mai gặt đầu

-“Vậy để tôi công cô”_Khải Phong đề nghị

Mai Mai xua tay:

-“Không cần đâu, tôi nghỉ một lát là lại đi tiếp được thôi”

Anh bỏ ngoài tai lời Tiểu Mai nói, thả tay cô ra rồi ngồi xổm xuống:

-“Mau lên đi”

-“Không, tôi bảo không cần mà...”_Mai Mai nhất định không leo lên lưng anh.

Khải Phong cau mày, đột nhiên đứng dậy bế xốc cô lên vai.

Tiểu Mai giật mình, hoảng hốt bám vào vai anh:

-“Thả tôi xuống!”

-“Không”_Khải Phong vẫn thản nhiên bước lên phía trước_“Bây giờ cô thích như thế này hay là công, mau chọn đi”

Tiểu Mai đỏ khốc đỏ cười, biết không thay đổi được đành hét lên:-“Thôi được rồi tôi chọn công!”

Đến lúc này Khải Phong mới thả cô xuống.

Được anh công, ban đầu Tiểu Mai thấy hơi gượng gạo nhưng lúc sau quen dần lại cảm thấy vô cùng kiên định và ấm áp. Cô nhẹ cúi người tựa vào lưng anh.

Cảm nhận được Mai Mai đang thả lỏng, Khải Phong đi nhanh hơn, ánh mắt tràn ngập dịu dàng...

Về đến nhà, Khải Phong định về phòng thì Tiểu Mai nắm lấy gấu áo anh:

-“Khải Phong, chúng ta nói chuyện một lát được không?”

Cả 2 ra phòng khách ngồi, không khí bỗng trở nên căng thẳng.

-“Ngày mai là tròn 5 tháng chúng ta kết hôn”_Mai Mai mở lời

Khải Phong hơi cau mày, nghe đến đây, anh phần nào hiểu được điều cô sắp nói

-“Thực sự bố mẹ tôi không phải vì tiền nên mới gả tôi cho anh đâu. Hồi đó công ty gia đình tôi gặp khó khăn, muốn nhờ Lưu thị giúp đỡ cho một dự án, đợi đến khi dự án thành công sẽ trả đủ vốn cho Lưu Thị. Còn chuyện tôi phải kết hôn với anh là mẹ chồng đưa ra điều kiện. Lúc đấy thực sự không còn cách nào...chỉ Lưu thị mới giúp được gia đình tôi...”

-“Tôi hiểu”_Khải Phong cắt ngang lời cô

Chợt Mai Mai đẩy 2 tờ giấy trên bàn về phía anh:

-” Đây là bản hợp đồng và...đơn li dị tôi đã viết sẵn. Tôi sẽ về tự giải thích chuyện này với bố mẹ, anh không cần lo đâu”_Cô cúi đầu, rầu rĩ nói một mạch, đến lúc ngừng lên liền bắt gặp hơi lạnh trong mắt Khải Phong.

Đối diện nhau không nói lời nào, Tiểu Mai nghĩ anh đã đồng ý rồi, đành đứng lên:

-“Tôi chỉ muốn nói vậy thôi. Tôi về phòng thu dọn hành lí đây”

-“Khoan đã!”_Khải Phong đột nhiên đứng bật dậy

Anh cầm 2 tờ giấy đi đến trước mặt Tiểu Mai: “Cái này... do tôi đặt ra nên tôi cũng có quyền huỷ nó đi”_Vừa nói anh vừa xé 2 tờ giấy trên tay.

Tiểu Mai trợn mắt kinh ngạc, vươn tay định giằng lại: “Anh làm gì thế hả???”

Thuận đà, Khải Phong kéo cô vào lòng:

-“Mai Mai...không cần li hôn nữa”

Cô tựa đầu vào lồng ngực anh, ngậy ra một lúc thì nước mắt tủi thân rơi xuống:

-“Không cần li hôn?...Anh xem tôi là gì?...Sao lại trêu đùa với tình cảm của tôi?...Có biết tôi đã lấy hết can đảm mới dám nói ra những lời đó không?...”_Cô vừa khóc vừa nói, cố gắng đẩy Khải Phong ra. Anh thấy vậy càng siết chặt cánh tay mình, giọng nói dịu dàng có chút dỗ dành: “Đừng khóc, là anh sai. Xin lỗi, nhưng anh yêu em mất rồi...từ nay sẽ không có hợp đồng gì nữa, cũng không li hôn, em vẫn là vợ anh, vợ hợp pháp của Lưu Khải Phong”

Giọng anh giống như gió đêm dịu nhẹ nhưng lại khiến Tiểu Mai chấn động mạnh mẽ. Khải Phong hơi cúi đầu, kề sát vào tai cô, nhắc lại: “Tiểu Mai, anh yêu em”

Mai Mai ngược đôi mắt vẫn còn đầm lệ:

-“Anh...anh nói thật?”

Khải Phong cúi đầu, hôn lên cánh môi cô, khẳng định lại rõ ràng: “Anh nói thật...Tiểu Mai, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em”

Những lời yêu thương này là lần đầu tiên cô được nghe anh nói.

Nụ hôn triền miên, dịu dàng làm Tiểu Mai tan chảy, cô từ từ đáp lại nụ hôn của anh, trái tim bất an cuối cùng cũng buông xuống.

Khải Phong ôm cô chặt hơn, hơi thở hai người hoà lại làm một. Sự sống tràn về trong cơ thể làm đôi môi anh tham lam chiếm lấy môi cô. Chợt Khải Phong nắm lấy thắt lưng, đem cô bế ngang lên. Cảm giác chới với khi đột nhiên bị bế khiến Tiểu Mai vội vàng vòng tay qua sau cổ anh. Khải Phong sải bước tới phòng ngủ, đặt cô xuống giường, cả người nhanh chóng phủ lên người cô...

Một luồng sáng chiếu vào từ khe hở rèm cửa sổ, lông mi Tiểu Mai khẽ rung, Vừa mở mắt ra cô đã thấy Khải Phong nằm bên cạnh, một tay còn ôm ngang eo mình. Nghĩ đến chuyện tối hôm qua, mặt cô lập tức đỏ lên. Tiểu Mai muốn đứng dậy nhưng hình như Khải Phong đang ngủ rất ngon nên cô không dám lộn xộn. Nhưng nếu cứ nằm như vậy vào buổi sáng thì có hơi...mất tự nhiên. Mai Mai cố với tay lấy chiếc áo gần đó, thầm nghĩ mặc vào thì anh tỉnh dậy cô cũng bớt lúng túng. Nhưng Khải Phong ôm chặt quá, Tiểu Mai với mãi vẫn không tới. Cô nhích người, cố với lấy cái áo.

-“Em làm gì thế?”_Chợt giọng nói ngái ngủ của người bên cạnh vang lên làm Tiểu Mai giật bắn mình, trái tim đập loạn lên, ngay cả nói cũng lắp bắp:

-“Anh...dậy rồi sao?”_Tiểu Mai không dám nhìn Khải Phong. Đôi mắt anh quá sức nồng cháy, dù không thấy cô cũng cảm nhận được độ nóng. Khải Phong khẽ cười nhìn dáng vẻ thẹn thùng của Tiểu Mai. Anh kéo Mai Mai sát vào người mình, nhẹ hôn lên tóc cô: “Em dậy sớm thế, nằm ngủ thêm một lát đi”

Tiểu Mai chống tay trước ngực Khải Phong, mặt đỏ bừng lên:

-“Không...không được , anh còn phải đi làm đấy”

Chap sau hết hường rồi, lại ngược nhé bà con =))) Truyện vẫn chưa hết đâu nên mọi người cứ từ từ. Au biết mọi người sốt ruột, để mọi người chờ au cũng thương lắm nhưng muốn có truyện chất lượng thì chịu khó tí nhé

Nhớ vote+cmt nha

22. Chap 22

Xin lỗi mọi người 2 hôm bị lỗi mạng ko thể viết nổi hôm nay mới up được :((

Sáng nay Minh Vũ đang chuẩn bị vào lớp thì nghe thấy có người gọi tên mình. -“Cô gọi tôi?”_Minh Vũ quay lại nhìn thì thấy một cô gái ăn mặc sành điệu, mái tóc xoăn dài màu nâu sáng đang đi về phía mình

-“Đúng vậy. Tôi có chuyện muốn nói với anh”_Cô gái kia tiến đến trước mặt anh

-“Chúng ta quen nhau sao?”

-“Không quen, nhưng tôi nghĩ anh muốn biết chuyện về...Trương Tiểu Mai”

Minh Vũ hơi nheo mắt:“Cô biết Tiểu Mai?”

Cô ta nhếch môi, nét mặt xuất hiện chút âm trầm:

-“Đúng vậy, tôi còn biết rất rõ là đằng khác”

Tiểu Mai đang đi ngoài hành lang lớp học thì bị một bàn tay kéo mạnh lại.

Cô giật mình suýt chút nữa hét lên cũng may kịp định thần lại:

-“Minh Vũ?”

-“Minh có chuyện này cần hỏi cậu”

Tiểu Mai gật đầu:“Cậu nói đi”

-” cậu và Khải Phong chỉ là kết hôn trên danh nghĩa thôi phải không?”

Tiểu Mai sững sờ nhìn Minh Vũ, phút chốc không nói được gì.

-“Trả lời mình đi, có phải giữa 2 người có hợp đồng hôn nhân đúng không?”_Anh nắm lấy vai cô

-“...Ai nói cho cậu biết việc này?”_Tiểu Mai nghi ngờ hỏi lại

Minh Vũ gật đầu thở dài:

“Cậu nói vậy thì chắc là đúng rồi. Li hôn với Khải Phong đi, mình sẽ chăm sóc cho cậu”

-Vũ Vũ, cậu nói gì thế?”

“Tiểu Mai, tình cảm là thứ con người không thể kiểm soát được. Dù đang thích hay đang yêu một ai đó, dù là dấu điểm hay đang hoàng thì trái tim vẫn sẽ loạn nhịp, tâm trí cũng sẽ rối loạn khi thấy người đó tay trong tay với người khác. Mình đã rất đau lòng khi nghe tin cậu kết hôn. Bây giờ lại biết giữa hai người chỉ là hôn nhân trên danh nghĩa, mình không thể đứng nhìn cậu không hạnh phúc, li hôn với Khải Phong đi, cho mình một cơ hội có được không?”

Minh Vũ nắm lấy tay cô.

Tiểu Mai vừa kinh ngạc vừa khó xử, vội vàng rút tay lại:

-“Minh Vũ, mình không li hôn với anh Phong! Trước đây, đúng là giữa mình và anh ấy có một hợp đồng hôn nhân nhưng bây giờ mọi chuyện khác rồi. Mình và anh ấy yêu nhau thật lòng...chúng mình sẽ không li hôn”

-“Cậu...cậu nói gì?”_Minh Vũ cảm thấy trái tim như bị ném xuống đáy vực thẳm

-“Minh Vũ à, xin lỗi cậu, mình rất yêu Khải Phong, tình cảm này mình không thể đón nhận, thực sự xin lỗi cậu”_Nói xong Tiểu Mai liền xoay người đi vào lớp

Khải Phong cảm thấy hôm nay sau khi đi học về Tiểu Mai có vẻ bất thường, cứ ngồi ngơ ngẩn chẳng biết làm sao:

“Mai Mai, em có chuyện gì à?”_Anh sát lại gần cô

Tiểu Mai bị ngắt mạch suy nghĩ, quay sang lắc đầu:“Không có”

-“Trên trán em rõ ràng viết chữ ”có” mà”

Tiểu Mai cười nắm lấy tay anh:“Cũng không phải chuyện quan trọng. Là sáng nay em có gặp Minh Vũ, không hiểu sao cậu ấy lại biết chuyện chúng ta có hợp đồng hôn nhân. Em thực sự không nói cho ai biết mà”

Mặt Khải Phong hơi tối lại, anh biết chắc chắn người nói ra chuyện này là Khánh Ly

-“Cậu ta còn nói gì nữa không?”_Anh hỏi

-“Minh Vũ nói...nếu em ly hôn, hãy cho cậu ấy một cơ hội, còn nói cậu ấy thích em”_Tiểu Mai dứt lời liền cảm thấy tay Khải Phong siết chặt tay mình hơn

-“Nhưng em chỉ coi cậu ấy là bạn thôi!”_Cô vội vàng thanh minh

-“Cậu ta thích em nhiều như vậy mà em không có chút tình cảm nào sao?”_Không biết cô có nghe nhầm không nhưng hình như Khải Phong hơi nghiêng rằng khi hỏi câu này.

-“Thực ra trước đây bị bạn bè gán ghép cũng có một chút tình cảm nhưng...”_Tiểu Mai chưa kịp nói dứt câu đã bị Khải Phong đè ra giường bịt kín môi, một chữ cũng không nói nổi.

Trương Tiểu Mai dám nói có tình cảm với người đàn ông khác trước mặt anh sao? Ngay cả sau lưng anh cũng đừng hòng nói vậy! Hôm nay phải dạy cho cô một bài học mới được

Tiểu Mai bị anh hôn đến không kịp thở, vất vả lắm mới quay mặt sang bên cạnh kêu lớn: “Em không thích cậu ta! Không thíchhh”

“Muộn rồi! Không thích cũng không tha!”

Lúc đầu vốn chỉ định trừng phạt nhưng vừa động vào liền không muốn buông ra nữa. Tay anh men theo vạt áo của cô, luồn vào bên trong. Tiểu Mai càng dẩy dựa càng khiêu khích Khải Phong, nụ hôn cứ thế thêm mãnh liệt...

Sáng hôm sau Khải Phong tỉnh dậy nhìn sang bên cạnh thấy Tiểu Mai vẫn đang ngủ. Anh cẩn thận đắp lại chăn cho cô rồi đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Tối qua nghe cô kể chuyện, lúc đầu anh có giận thật. Nhưng nghĩ kĩ lại thì Tiểu Mai cũng chẳng có bao nhiêu tình cảm với Minh Vũ, nếu không làm sao dám nói như vậy trước mặt anh. Dù gì bây giờ cô cũng là vợ anh rồi, mỗi ngày có thể nhìn thấy nụ cười của cô, mỗi tối có thể ôm cô đi ngủ, chắc chắn là hơn tên Minh Vũ kia. Nghĩ đến đây anh chợt mỉm cười, thay quần áo xong liền đi tới giường hôn nhẹ lên má cô, thì thầm:

- “Ở nhà ngoan nhé, anh đi làm đây”

“Khải Phong từ từ đã...” _ Tiểu Mai còn ngái ngủ mơ màng ngồi dậy gọi Khải Phong _ “Anh nhớ về sớm nhé”

- “Sao tự nhiên lại nói vậy?”

- “Dì Phương về quê rồi, em ở nhà một mình buồn lắm ” _ Tiểu Mai bĩu môi

Khải Phong ôm cô vào lòng cưng chiều:

- “Vậy chúng ta sinh bảo bối cho em đỡ buồn đi”

Tiểu Mai đỏ mặt nép vào ngực anh:

- “Em phải tốt nghiệp rồi tìm việc làm đã...”

- “Không cần tìm việc, cả đời anh sẽ nuôi mẹ con em” _ Khải Phong nói rồi hôn nhẹ lên tóc cô

Tiểu Mai ngước mắt lên nhìn anh, lòng tràn ngập cảm kích.

Nhìn bộ dạng người phụ nữ trong lòng, Khải Phong không kiềm chế được xoay người đè cô xuống giường.

- “Này anh...anh định làm gì?” _ Tiểu Mai mở to mắt chống tay trước ngực anh.

- “Tại em gọi anh lại mà, cái này là em tự chuốc lấy” _ Khải Phong vừa tháo caravat vừa nở nụ cười xấu xa.

- “Đừng mà, bây giờ là buổi sáng đấy! Anh mau đi làm đi!” _ Tiểu Mai đỏ khốc đỏ cười muốn thoát ra.

Khải Phong vùi đầu vào cổ cô, giọng đầy mập mờ:

- “Không muốn, anh khó chịu lắm, đi làm muộn một chút cũng được”

Anh cắn nhẹ vào tai cô làm Tiểu Mai đỏ bừng mặt...

Sáng sớm đã bận rộn...

Mãi gần trưa Tiểu Mai mới dậy nấu, cô nấu tạm vài món đơn giản ăn cho qua bữa rồi lên mạng tìm công thức nấu ăn, đến chiều tự mình đi siêu thị mua đồ làm bữa tối. Hôm nay cô làm sườn xào chua ngọt vì đây là món Khải Phong thích nhất. Dì Phương về quê chắc mấy hôm nữa mới lên, một mình Mai Mai ở nhà phải làm hết mọi việc nhưng cô vẫn lo liệu được.

Khải Phong đang xem báo cáo thì có tiếng gõ cửa.

- “Vào đi”

- “Giám đốc, tối nay trung tâm thương mại A tổ chức tiệc khai trương, muốn mời anh tới tham dự”

Khải Phong hơi cau mày:

“Hôm nay sao?”

Buổi sáng anh có hứa với Tiểu Mai là tối nay sẽ về sớm ăn cơm cùng cô, vậy mà bây giờ lại...

Suy nghĩ một lát, Khải Phong gật đầu: “Được rồi, tối nay để tôi tới đó một chút rồi về, cậu không cần đi cùng”

Tại bữa tiệc...

Khải Phong vừa bước vào, mọi người đã ngay lập tức nhận ra vì anh là giám đốc tập đoàn Lưu thị rất có tiếng trong giới kinh doanh. Hơn nữa anh lại có ngoại hình tuấn tú, tác phong vững vàng nên thu hút sự chú ý của nhiều người. Mọi người cứ thế lần lượt ra mời rượu Khải Phong.

Hôm nay anh chỉ uống chút rượu xã giao nhưng lại cảm thấy nhanh mệt mỏi. Khải Phong rất biết tiết chế trong những bữa tiệc kiểu này vậy mà không hiểu sao bây giờ lại hơi chóng mặt.

– “Anh có cần giúp gì không?” _ Một người phục vụ bước tới chỗ Khải Phong. Anh định trả lời nhưng sau đó liền mất đi ý thức.

Trên chiếc xe BMW đen...

– “Tới khách sạn S” _ Khánh Ly nói với người tài xế.

5 ngày trước Khánh Ly phát hiện mình có thai với tình một đêm ở quán bar. Cô ta vốn định bỏ cái thai nhưng không ngờ lại nghĩ ra được âm mưu nham hiểm này.

Giám đốc trung tâm thương mại A là anh trai kết nghĩa của Khánh Ly, cô ta tìm mọi cách để nhờ anh mình mời bằng được Khải Phong tới dự tiệc khai trương sau đó sai nhân viên cho thêm thuốc vào rượu của anh nên chỉ uống một chút đã không còn tỉnh táo.

Khánh Ly quay sang nhìn Khải Phong rồi xoa tay lên bụng mình:

– “Con à, bố của con nhất định phải là giám đốc tập đoàn Lưu thị”

Nấu cơm xong đã gần 6h, Tiểu Mai tự nhủ chắc Khải Phong cũng sắp về tới nhà rồi, cô tháo tạp giề rồi ra phòng khách ngồi chờ anh.

Chờ mãi đến hơn 8h vẫn không thấy Khải Phong về, Tiểu Mai sốt ruột lấy điện thoại gọi nhưng anh không nghe máy. Cô nghĩ một lát rồi thử gọi cho trợ lý Lâm:

– “Anh Lâm, anh có biết Khải Phong đang ở đâu không?”

– “À tối nay có tiệc khai trương trung tâm thương mại A. Giám đốc bảo tôi về trước, chỉ có một mình anh ấy đi thôi”

– “Vậy ạ... Cảm ơn anh”

Khải Phong tỉnh dậy thấy đầu óc choáng váng. Anh cau mày nhìn xung quanh chợt nhận ra đây không phải nhà mình.

– “...khách sạn sao?” _ Anh day trán cố nhớ lại những gì đã xảy ra tối qua nhưng không hiểu. Anh chỉ uống vài li rượu, sao bây giờ lại ở đây?

Khải Phong đi ra lấy quần áo thì nhìn thấy một tờ giấy nhỏ để trên bàn:

”Em về trước đây. Em sẽ giữ bí mật về đêm nay. Yêu anh

– Khánh Ly –”

– “Chắc chắn mọi chuyện hôm nay đều do cô ta dựng lên. Đề tiện!” _ Khải Phong nghiêng răng vò nát tờ giấy vứt xuống sàn rồi nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

gần 2h sáng...

Tiểu Mai chờ Khải Phong tới nổi ngủ quên luôn ở phòng khách, vì cả tối không ăn gì nên nửa đêm tỉnh ngủ, đánh vào bếp lấy đồ ăn. Đang ngồi ngơ ngẩn ở bàn nghịch chiếc muỗng thì Tiểu Mai làm rơi. Cô cúi xuống nhặt chợt có tiếng mở cửa. Ánh mắt hiện lên một tia mừng rỡ, Tiểu Mai vội vàng định đi ra nên không cẩn thận cốc đầu vào thành bàn. Cô kêu á lên vì đau, Khải Phong ở ngoài ngay lập tức chạy vào:

-“Tiểu Mai! Có chuyện gì thế?”

-“À, em bị cốc đầu thôi...”_Cô còn đang định hỏi anh tại sao lại về muộn như vậy thì Khải Phong bước tới ôm đầu Tiểu Mai tựa vào ngực mình, tay nhẹ xoa lên tóc cô:

-“Sao em bất cẩn thế, vốn đã không thông minh, đừng như vậy nữa nhỡ ngốc thêm thì sao?”

-“Đáng ghét! Ai ngốc chứ”_Tiểu Mai đánh nhẹ Khải Phong

Anh để mặc cô đánh mình, vẫn ôm chặt lấy.

-“À đúng rồi, sao bây giờ anh mới về? Gọi điện thoại cũng không nghe, rốt cuộc là đã ở đâu?”_Mai Mai buồn bã trách móc

Khải Phong nén tiếng thở dài:

-“Anh có việc đột xuất nên phải quay lại công ty giải quyết nốt”

-“Việc gì mà giải quyết đến tận giờ này?”

-“Anh...lỡ ngủ quên. Mai Mai, anh xin lỗi sẽ không có lần thứ 2 đâu”

Được rồi, coi như em tạm tin. Hôm nay em đã làm rất nhiều món anh thích, chờ cũng rất lâu nữa”_Tiểu Mai xịu mặt

Khải Phong xót xa vuốt nhẹ tóc cô:

“Em vất vả rồi, hay để sáng mai anh sẽ ăn hết những món em nấu có được không?”

Mai Mai nhoen miệng cười: “Anh nhớ giữ lời đấy”

2 tuần sau...

Hôm nay Khải Phong về sớm hơn mọi ngày. Định nhấn mã mở cửa thì chợt nhận ra cửa không khoá. Trong lòng có chút lo lắng, anh vội đi vào nhà:

-“Tiểu Mai, em lại quên khoá cửa kìa”

-“Anh về rồi sao?”

-“Sao cô lại tới đây?”_Khải Phong kinh ngạc nhìn Khánh Ly từ phòng khách nhà mình bước ra.

-“Vợ tôi đâu? Tiểu Mai! Tiểu Mai!”_Anh vừa chạy vào nhà vừa gọi

“Cô ta ra ngoài rồi, chỉ có dì Phương ở nhà thôi. Tại em gọi điện thoại anh không nghe nên em mới phải tới đây”

_Khánh Ly thông thả ngồi xuống ghế

-“Tôi không có chuyện gì để nói, cô về đi”_Anh xoay người định đi vào thì Khánh Ly đứng dậy:

-“Em có thai rồi!”

Khải Phong sững người, giống như bị trúng đạn, một tiếng nổ vang lên trong đầu:

-“Đừng lôi chuyện này ra để đùa”

-“Em không đùa. Cái thai được 2 tuần rồi. Anh không tin có thể xem sổ khám sức khỏe”_Khánh Ly lấy trong túi ra một quyển sổ nhỏ giơ lên.

Khải Phong nắm lấy cổ tay Khánh Ly, nghiêng răng gần từng chữ: “Đi ra ngoài rồi tính. Tôi cảnh cáo cô không được nói chuyện này với Tiểu Mai”

Khánh Ly đột nhiên cười thành tiếng:

-“Haha! Bây giờ thì cô tin lời tôi nói chưa?”

Anh cau mày không hiểu Khánh Ly đang nói gì, giây sau lơ mơ nhận ra thì cửa phòng ngủ từ từ mở. Tiểu Mai đang đứng phía sau, đầu hơi cúi xuống.

“...tại sao?”_cô cảm thấy thế giới của mình như sụp đổ hoàn toàn, mất bỗng nhòa đi.

Khải Phong bước tới trước mặt Tiểu Mai, sợ hãi trong lòng dần dâng lên. Anh đột nhiên ôm chầm lấy cô, giữ chặt như thể buông ra cô sẽ biến mất.

-“Tiểu Mai, không phải như vậy!”

Làm sao bây giờ? Hiện tại phải giải thích cho cô, nhưng anh chẳng biết bắt đầu như thế nào. Tiểu Mai để mặc Khải Phong ôm mình, thậm chí 2 cánh tay cảm thấy hơi đau cũng không hề phản ứng.

Sự lạnh lùng của cô như hàng nghìn mũi tên đâm vào tim anh, bây giờ Khải Phong cảm thất rất tuyệt vọng!

-“Chuyện này anh không cố ý, tất cả là do cô ta sắp xếp, Tiểu Mai em phải tin anh, phải tin anh!”_Khải Phong gần như gào lên

Tiểu Mai vẫn không nói gì, gắng sức thoát ra khỏi vòng tay của anh.

Khánh Ly đứng sang một bên nhếch miệng cười, tay áp nhẹ lên bụng:

-“Tiểu Mai, cô nên biết điều một chút, dù sao bây giờ tôi cũng đã có thai...”

-“Cô im miệng cho tôi!”_Khải Phong tức giận gầm lên

Khánh Ly có chút giật mình nhưng vẫn cứng giọng:

-“Dù sao bây giờ anh cũng chỉ còn một lựa chọn duy nhất là em thôi. Nếu để người ngoài biết giám đốc Lưu thị đã kết hôn nhưng lại có con riêng với tình cũ thì hẳn sẽ tổn không ít giấy mực của cánh báo chí đấy”

Khải Phong hừ lạnh, con người sầm lại:

-“Đúng thế, tôi là giám đốc của Lưu thị, cô thông minh như vậy chắc cũng hiểu được tôi có thể làm gì. Khánh Ly, tôi nói cho cô biết, Tiểu Mai là vợ tôi, cả đời này là người vợ duy nhất của tôi, tôi sẽ không li hôn với cô ấy!”

-“Được, vậy anh cứ thử xem danh tiếng của ai sẽ tổn hại nhiều hơn”_ Khánh Ly nhìn Khải Phong với ánh mắt đầy phức tạp

-“Đủ rồi!”_Tiểu Mai cuối cùng cũng lên tiếng. Cô cúi gằm mặt, che dấu 2 hàng nước mắt đã sớm chảy dài, toàn thân có chút run rẩy nhưng lời nói lại vô cùng rõ ràng:“Là tại tôi, ngay từ đầu tôi đã sai rồi, toàn bộ đều là lỗi của tôi”

Dứt lời, Tiểu Mai xoay người chạy ra khỏi nhà.

Nhớ vote để có truyện đọc tiếp nha chap sau ngược hơn nhiều

23. Chap 23

Sau vài giây sững sờ, Khải Phong gấp gấp đuổi theo nhưng Tiểu Mai đã đóng cửa thang máy.

-“Tiểu Mai!”_Anh đập mạnh vào cửa, vò đầu rồi chạy ra hướng cầu thang bộ.

Tất nhiên với 15 tầng nhà dù có điên cuồng chạy xuống Khải Phong vẫn không đuổi kịp Tiểu Mai, ra đến cổng thì xe taxi của cô đã đi được một đoạn khá xa rồi.

Khải Phong nhìn theo chiếc xe, thở hắt một hơi rồi lấy điện thoại gọi cho trợ lý:

-“Mau tìm Tiểu Mai về đây cho tôi”

-“Chị dâu đi đâu thế ạ?”

-“Cậu nghĩ tôi biết mà còn bảo cậu đi tìm sao!!?”_Khải Phong bực bội nói lớn vào điện thoại

Trợ lý Lâm bị một phen đứng tim, vội vâng dạ rồi tắt máy. Chưa lần nào anh thấy giám đốc của mình tức giận như thế này. Bình thường chẳng ai dám làm Khải Phong khó chịu, lần này chắc có chuyện lớn rồi.

Tiểu Mai ngồi trên taxi khóc như mưa. Lúc sau người tài xế hỏi cô muốn đi đâu, Mai Mai mới bình tĩnh lại, lau nước mắt:

-“Đến đường Q ạ”

Cô lấy điện thoại, phân vân một lúc rồi quyết định gọi cho mẹ.

-“Alo”

-“Mẹ à?”

-“Mai Mai hả con? Mẹ đây. Dạo này 2 đứa thế nào rồi?”

Tiểu Mai ngây người, đột nhiên không biết trả lời thế nào

-“Dạ...vẫn bình thường ạ”

-” thế là tốt rồi, dạo này mẹ không qua thăm hai đứa được vì bệnh viêm phổi của bố lại tái phát”_Bà Thanh thở dài

-“Sao mẹ không báo cho con?!”_Tiểu Mai lo lắng

-“Không sao, bệnh tuổi già mà. Có bác sĩ tới khám nên con không cần quá lo..Mà con gọi mẹ có chuyện gì thế?”

-“À...con chỉ muốn hỏi thăm mọi người. Để mấy hôm nữa con qua nhà mẹ nhé”

-“Ừ, 2 vợ chồng hôm nào sang đây ăn với bố mẹ bữa cơm”

-“...Vâng. Con có việc rồi, con tắt máy trước đây”_Tiểu Mai cắt điện thoại, thở dài. Bây giờ nên sang nhà Khả Vân thì hơn

Cuối cùng Tiểu Mai cũng đứng trước cửa nhà Khả Vân. Bấm chuông một lúc thì có người ra mở cửa.

-“Mai Mai? Sao cậu đến mà không gọi mình?”_Khả Vân mừng rỡ khi nhìn thấy Tiểu Mai nhưng giây sau liền cảm thấy sắc mặt cô không được tốt, chắc hẳn có chuyện gì đó không ổn. Hai mắt Tiểu Mai đỏ hoe:

-“Cho mình ở nhờ vài hôm đi”

Tiểu Mai vào phòng khách, ngồi bó gối trên ghế sofa, còn Khả Vân ngồi bên cạnh sốt ruột liên tục hỏi han.

-“Hay là...Khải Phong làm chuyện gì có lỗi với cậu?”_Khả Vân sau một hồi suy đoán chợt nói ra câu này.

Mắt Tiểu Mai nhoè đi, cô không muốn khóc nhưng nước mắt vẫn cứ chảy giàn giụa.

Khả Vân phát hoảng vội ôm lấy Tiểu Mai an ủi. Rốt cuộc chuyện gì đã làm cho bạn cô suy sụp như thế này.

Mãi một lúc sau Tiểu Mai mới bình tĩnh lại kể cho Khả Vân nghe mọi chuyện.

-“Sao Khải Phong dám làm thế với cậu chứ?”_Khả Vân bức xúc đứng dậy_” Còn Khánh Ly, cô ta là cái quái gì mà dám tranh vợ cướp chồng của người khác? Thật không biết xấu hổ! Tiểu Mai, cậu không cần phải sợ, cứ làm lớn chuyện xem ai hơn ai!”

Tiểu Mai mệt mỏi tựa đầu vào ghế:

-“Cô ta đã có thai...Sớm muộn gì mình cũng ly hôn thôi. Nhưng bây giờ đừng để lộ chuyện này ra ngoài, nếu báo chí biết sẽ không hay đâu, bệnh viêm phổi của bố mình còn đang tái phát...”

Khả Vân thở dài:“Được rồi, vậy cậu cứ ở tạm đây, dù sao bố mẹ mình cũng đang đi du lịch”

Khải Phong lái xe chạy dọc các con phố. Suốt buổi chiều anh tìm đến những nơi Tiểu Mai thường tới nhưng đều không thấy cô.

Một tay anh lái xe, tay kia không ngừng bấm điện thoại, ánh mắt tập trung nhìn ra ngoài cửa sổ hi vọng thấy được bóng dáng quen thuộc. Việc tìm kiếm này làm anh sắp mất bình tĩnh rồi.

Sáng hôm sau...

Minh Vũ không thấy Tiểu Mai đi học, định ra hỏi Khả Vân thì thấy cô đang nghe điện thoại.

-“Uh được rồi để tan học mình đi mua ít đồ dùng cá nhân cho cậu. À này Mai Mai, cậu nhớ phải mạnh mẽ lên đây”

Khả Vân tắt máy, vừa quay sang thì thấy Minh Vũ đang đứng ngay bên cạnh.

-“ôi mẹ ơi giật cả mình! Cậu định làm gì thế hả?”_Khả Vân nhăn nhó

-“Tiểu Mai gặp chuyện gì à?”_Minh Vũ lo lắng hỏi

-“Ừ...à không có...không có gì”_Khả Vân lắp bắp muốn chạy vào lớp nhưng lại bị anh giữ lại.

-“Nói cho mình biết đi mà”_Minh Vũ nài nỉ

-“Không được!”_Khả Vân kiên quyết

-“Cậu mà không nói, mình sẽ tới nhà Tiểu Mai hỏi đây!”

-“Cậu điên à?”_Khả Vân trừng mắt

Sau một hồi giằng co cuối cùng cô đành phải nói sơ qua mọi chuyện cho Minh Vũ.

Tiểu Mai đang ở nhà Khả Vân, nghe thấy tiếng mở cửa liền đi ra.

-“Cậu về rồi à?”

-“Ừ, mình có mua đồ cho cậu đây”

Khả Vân xách túi đồ vừa mua ở siêu thị bước vào nhà, theo sau còn có một người nữa.

“Minh...Minh Vũ? Sao cậu lại tới đây?”_Tiểu Mai kinh ngạc

“Mình mới là người muốn hỏi cậu”_Minh Vũ đi tới trước mặt Tiểu Mai, ánh mắt xốt xa:

-“Không phải cậu nói 2 người yêu nhau thật lòng sao? Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Tiểu Mai cắn môi quay sang nhìn Khả Vân:

-“Mình bảo cậu đừng nói cho ai biết rồi mà”

-“Tại cậu ta dai như đĩa nhất quyết bắt mình kể đây chứ!”_Khả Vân ầm ức

Mai Mai thở dài nói với Minh Vũ: “Chuyện này không liên quan đến cậu, cậu về đi, mình tự lo được”

-“Nhưng mình không thể đứng nhìn cậu chịu đựng như vậy được!!”_Anh nắm lấy tay cô

Tiểu Mai cúi đầu, mi mắt run run

“Để mình giúp cậu, như một người bạn thôi có được không?”_Minh Vũ nhìn cô đầy mong chờ.

Cuối cùng, sau khi cả 3 nói chuyện cũng đưa ra quyết định: Vì bố mẹ Khả Vân đi du lịch sắp về, hơn nữa nếu ở nhà bạn bè chắc chắn Khải Phong sẽ tìm thấy nên Minh Vũ đã cho Tiểu Mai mượn một căn nhà nhỏ vùng ngoại ô của gia đình cậu ấy để ở.

Tiểu Mai chỉ muốn ở tạm một thời gian, khi tìm được việc làm và giải quyết xong thủ tục li hôn sẽ quay về nói với bố mẹ.

Suốt gần một tuần Tiểu Mai bỏ đi, Khải Phong không làm được gì, cả ngày chỉ đi tìm cô, tối lại tới quán bar uống rượu. Anh không muốn về nhà, mỗi lần về đều cảm thấy trống trải, lạnh lẽo. Nếu không có cô, đây đâu phải là nhà của anh nữa.

Trong phòng vip của quán bar X...

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa dài, áo sơ mi đen tùy tiện tháo mấy cúc cổ, liên tục uống rượu hết li này đến li khác. Một lát sau có thêm 2 người nữa bước vào.

-“Anh Phong, đã có thông tin rồi”

Họ lấy từ trong cặp tài liệu một xấp ảnh để lên bàn:

-“Chị dâu chưa về nhà, hiện giờ chị ấy đang ở trong một khu chung cư nhỏ gần thành phố C. Hình như vẫn chưa ai biết, hàng ngày chỉ có người này đến thôi”_Người theo dõi đưa cho Khải Phong một bức ảnh.

Anh nhận lấy bức ảnh, sắc mặt liền thay đổi. Đây không phải là tên Minh Vũ kia sao? Đến hàng ngày ư?

“Rắc!”_Âm thanh bén nhọn do thủy tinh vỡ vang lên

-“Giám đốc, tay anh...”_Trợ lý Lâm kinh sợ nhìn ly rượu vỡ nát trên tay Khải Phong. Máu chảy thành giọt qua từng kẽ tay rơi xuống sàn nhưng anh không có ý định buông, ra sức siết chặt khiến những mảnh vỡ cứ thế đâm sâu vào da thịt. Trợ lý Lâm vội gọi nhân viên mang bông băng tới còn Khải Phong vẫn ngồi lặng thình trên ghế, chẳng để ý chút nào tới vết thương, chỉ chăm chăm nhìn vào mấy bức ảnh trên bàn.

Cuối cùng anh cũng buông tay, dòng máu đỏ thẫm cùng những mảnh thủy tinh thi nhau rơi xuống nền đất. Khải Phong cầm bông gạc, nhếch miệng cười quay sang nói với trợ lý: “Đi về thôi”

Tiểu Mai đang ngồi trong phòng đọc sách thì trời đổ mưa lớn. Căn nhà Minh Vũ cho cô ở nhờ không quá lớn nhưng đối với một người thì thực sự rất rộng. Mai Mai đặt sách lên bàn, đi ra đóng lại cửa sổ. Cô không thích mưa, từ nhỏ đã sợ sấm sét. Khải Phong cũng biết điều này nên khi trời mưa đều ra đóng cửa rồi ôm cô ngủ. Mỗi lần nằm trong lòng anh, Tiểu Mai đều cảm thấy rất an toàn và ấm áp. Hôm nay cũng là một ngày mưa mà cô chỉ có một mình. Tiểu Mai hít một hơi thật sâu, ngăn không cho nước mắt chảy ra.

Sao lại nhớ đến nữa rồi

Tại khu chung cư...

Trợ lý Lâm dìu Khải Phong vào ghế sofa trong phòng khách, bây giờ đã gần 12h đêm rồi.

Khải Phong ngửa đầu trên ghế, ánh đèn hắt sáng nét mặt ngà ngà say của anh.

-“Cậu về đi”_Khải Phong nói

-“Giám đốc...”_Trợ lý Lâm thấy anh say rượu, sợ có chuyện không hay.

-“Tôi không sao”_ Giọng Khải Phong mệt mỏi, lấy tay day day trán rồi ra hiệu cho trợ lý của mình đi về.

Trợ lý Lâm không biết khuyên thế nào đành thuận theo.

Khải Phong ngồi tựa trên ghế sofa hồi lâu cuối cùng chệnh choáng đứng dậy. Anh đẩy cửa bước vào phòng ngủ, ngã người xuống giường.

Chợt có thứ khiến Khải Phong vô thức nhíu mày. Ga trải giường, vỏ chăn đều có hương thơm dịu nhẹ của Tiểu Mai. Một nỗi bi thương bỗng ập đến, tâm trí anh bây giờ toàn là bóng hình cô. Khải Phong cau mày, nhắm chặt hai mắt, đầu óc choáng váng vì rượu, cõi lòng lại đau đớn vô cùng. Bỗng anh cảm nhận một bàn tay mềm mại đặt nhẹ lên trán mình.

“Tiểu Mai...em về rồi sao?”_Khải Phong vô cùng kích động.

Cô nhìn anh cười nhẹ, giọng nói dịu dàng:“Em về rồi”

Yết hầu Khải Phong chuyển động, trái tim như được sưởi ấm, đầu cũng không còn đau nữa, gượng gượng ngồi dậy.

Anh mỉm cười, vừa vươn tay định ôm cô vào lòng thì nhận ra trước mặt chỉ là không khí.

-“Mai Mai!”_Khải Phong gấp gáp gọi tên cô, xoay người nhìn bốn phía nhưng xung quanh đều trống không. Là ảo giác, anh uống quá nhiều rượu rồi. Cảm giác mất mát ủa đến, trái tim bỗng đau nhói làm Khải Phong lão đảo ngã xuống sàn gỗ. Chân mày anh cau lại, hai tay ôm lấy lồng ngực phập phồng, giọng nói xót xa: “Tiểu Mai đừng đi mà...”

Vết thương ở lòng bàn tay Khải Phong do chỉ băng bó sơ qua nên đã bắt đầu rỉ máu.

Sáng hôm sau...

Khải Phong tỉnh dậy cảm thấy đầu đau như búa bổ, thậm chí cả đêm nằm dưới sàn nhà mà anh cũng không nhận ra.

Sau khi đi tắm mới tỉnh táo lại, Khải Phong lấy điện thoại gọi cho trợ lý Lâm hỏi địa chỉ chỗ ở của Tiểu Mai rồi nhanh chóng ra khỏi nhà.

Anh mất gần một tiếng để đi từ trung tâm thành phố ra tới vùng ngoại ô. Không biết là vì sắp được nhìn thấy Mai Mai hay tại khung cảnh nơi đây yên bình mà Khải Phong lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn. Cuối cùng cũng tới nơi.

Anh dừng xe dưới một bóng cây. Cửa căn nhà nhỏ vẫn đóng, Khải Phong xuống xe, do dự một lát cuối cùng vẫn không dám đi tới bấm chuông. Nếu Tiểu Mai thấy anh sẽ không vui thì sao? nhờ cô ấy biết anh tìm ra địa chỉ này sẽ dời đi nơi khác thì sao? Khải Phong thở dài dựa vào cửa xe. Không vào cũng được, bây giờ anh chỉ có một mong muốn mãnh liệt là được nhìn thấy cô thôi.

5 phút, 10 phút, 20 phút... Ngoài việc đi qua đi lại đá mấy hòn sỏi dưới đất, Khải Phong chẳng biết làm gì hơn.

Hơn 40 phút trôi qua, cảm giác chờ mong đang dần thay thế bằng nỗi thất vọng. Anh chán nản nhìn đồng hồ rồi bước vào xe. Giây phút đang định khởi động thì rèm cửa căn nhà kia được mở. Tự nhiên tim anh cảm thấy căng thẳng đến kì lạ.

Sau lớp kính cửa sổ là gương mặt xinh xắn mà anh ngày đêm mong nhớ.

Đúng là Tiểu Mai rồi!

Vừa hết hi vọng cuối cùng lại nhìn thấy. Một tuần trôi qua mà Khải Phong cảm giác như dài cả thế kỉ, cuối cùng cô cũng xuất hiện trước mặt anh.

“Tiểu Mai, cho anh một chút thời gian, anh sẽ đưa em về”_Khải Phong chăm chú nhìn gương mặt đằng xa, ánh mắt lộ rõ sự yêu thương. Mãi cho tới khi có tin nhắn thông báo sắp đến giờ họp, anh mới nhận ra mình nhìn cô được một lúc lâu rồi

“Anh đi làm đây”_Khải Phong vô thức chạm vào cửa kính xe.

Nhưng tự nhiên Tiểu Mai lại đi vào nhà trong làm anh không cách nào nhìn thấy cô nữa. Khải Phong như đứa trẻ bị lấy mất kẹo, nhảy dựng lên:“Này Trương Tiểu Mai sao em lại đi vào?!”

Gương mặt anh lộ rõ vẻ thống khổ:

“...Em không dặn anh đi cẩn thận mà đã vào rồi à? Ai dạy em cái kiểu vô tâm như vậy đấy, hôm nay anh còn chưa ăn sáng đã tới đây tìm em, anh thành ra như vậy mà em không đau lòng chút nào sao?”

(Ôi tôi viết ra mà tôi còn thấy đau lòng đây anh Phong oiii T^T)

Khải Phong đứng nán lại thêm chút nữa nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu, đành thở dài:“Được rồi anh sẽ về, Tiểu Mai, em tàn nhẫn thật đấy”

24. Chap 24

Đề nghị không mang truyện của tôi lên diễn đàn hay bất kì đâu nhaaa. Cũng không muốn hay edit nên đừng mất công hỏi au :(Truyện viết ở wattpad để phục vụ bà con ở đây thui hihi yêu mọi người, đọc xong vote cho au với nhé

Khải Phong trở về công ty. Sau cuộc họp, anh ngồi trong phòng làm việc trầm ngâm suy nghĩ một lát, cuối cùng gọi trợ lý Lâm tới:

“tôi muốn mở một quán cafe. Chọn người quản lí nào tốt rồi báo lên gặp tôi”

Trợ lý Lâm hơi bất ngờ. Điều hành cả một tập đoàn lớn đã rất vất vả, sao giám đốc còn muốn mở thêm một quán cafe.

-“Sao đột nhiên anh lại...”

-“Mở một quán cà phê ở ngoại ô càng gần chỗ Tiểu Mai càng tốt, giá nào cũng phải tìm được. Trong vòng 1 ngày thôi, cậu đi thu xếp luôn đi”

Trợ lý Lâm nghe đến đây phần nào đoán ra, gật đầu: “Vâng, thưa giám đốc”

Quả là làm việc lâu năm với Khải Phong, chỉ đến ngày hôm sau anh Lâm đã thoả thuận chuyển nhượng được một quán cafe cách chỗ ở của Tiểu Mai mấy trăm mét.

Sau khi giao công việc cho người quản lí quán, Khải Phong mỉm cười dựa lưng vào ghế trong phòng làm việc, tâm trạng thoải mái hơn hẳn.

Chợt có tiếng gõ cửa..

-Vào đi

Người mở cửa bước vào chính là Khánh Ly

-“Cô tới đây làm gì?”_Khải Phong cau mày

Khánh Ly đặt túi xách lên bàn rồi ngồi xuống ghế đối diện:“Hai người chưa li hôn sao? Bây giờ em mới là người có con với anh, con nhỏ đó còn muốn níu kéo cái gì? Đúng là ngu dốt”

-“Cô câm miệng!”_Khải Phong giận dữ đập tay xuống bàn_“Tôi sẽ không li hôn với Tiểu Mai nên cô đừng hi vọng!”

-“Vậy đứa bé thì sao? Anh định chối bỏ trách nhiệm à?”

Khải Phong nhếch miệng cười:“Cô nghĩ bước chân vào nhà họ Lưu dễ thế ư?...Hơn nữa đứa bé là con tôi hay không còn chưa biết”

-“Anh...”_Khánh Ly nghiêng rằng_“Em sẽ không từ bỏ đâu”

Nói rồi cô ta đi ra ngoài, không quên đập mạnh cửa

Chiều hôm nay, Tiểu Mai quyết định đi tìm việc làm thêm. Tiền tiết kiệm đang ngày càng ít, Khải Phong có đưa cho cô một chiếc thẻ ATM nhưng bây giờ cô không thể tiêu, lại càng không thể chìa tay xin bố mẹ.

Đang đi xem thử quanh nơi mình ở, Mai Mai chợt trông thấy một quán cà phê có ghi biển cần tuyển người khá lớn, không chần chừ liền bước vào.

-“Chào chị!”_Tiểu Mai cúi đầu chào người quản lý_“Em muốn đến nộp đơn xin việc”

Chị Thư - quản lý quán cà phê cầm hồ sơ lật giở qua:“Cô vẫn chưa tốt nghiệp đại học à?”

-“Vâng, 2 tháng nữa em mới tốt nghiệp ạ”

Chị Thư đặt tập hồ sơ xuống bàn:

-“Quán đang thiếu nhân viên, cô có thể bắt đầu công việc từ hôm nay”

Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên, cô không ngờ xin việc lại dễ như vậy:

-“em được vào làm luôn sao?”

-“Đúng thế”

Mai Mai thấy hơi lạ nhưng vẫn rất vui vì tìm được việc làm thêm ngay gần nhà.

Mà xem ra có người còn vui hơn cô, vì toàn bộ kế hoạch của anh đều đúng theo dự kiến

Tiểu Mai không hiểu sao mình là nhân viên mới nhưng lại được giao việc tính tiền tại quầy thu ngân. Thậm chí lúc vắng khách, cô ra lau bàn cũng bị mấy chị làm cùng dành mắt.

Mọi người thật tốt với mình_Mai Mai tự nhủ rồi quay về chỗ mà không biết là tất cả nhân viên ở đây, ai bắt cô làm việc nhiều đều bị trừ lương

Sáng nay Khải Phong được thông báo Tiểu Mai đã đến làm việc, trong lòng vô cùng vui mừng, vừa hết giờ làm liền nhanh chóng xuống lấy xe.

Sau một chặng đường dài, chiếc Lamborghini đen nhánh cũng tới nơi. Nhưng anh không đi vào mà chỉ đứng từ xa rồi lấy điện thoại gọi cho người quản lý...

Tiểu Mai đang thanh toán cho khách thì chị Thư gọi:

-“Mai Mai!”

-“Dạ?”

-“Từ giờ cô ra kia đứng mở cửa cho khách nhé. Ai ra hay vào thì mở cửa”

-“Ồ anh Trung đang làm mà chị”

-“Nhưng bây giờ tôi muốn cô làm, mau ra ngoài đi”

Tiểu Mai cũng không nói gì thêm, nghe lời đi ra.

Vừa nhìn thấy cô, ánh mắt Khải Phong liền đong đầy yêu thương. Lúc này anh rất muốn chạy tới mở cánh cửa kia kéo cô về nhà với mình, trở lại cuộc sống như trước nhưng cuối cùng cũng chỉ biết thở dài, tay siết lấy vô lăng. Nếu hành động bỗng bột như vậy, cô sẽ càng giận mất...

Anh cứ đỗ xe ở đó, chờ tới khi Tiểu Mai hết ca làm việc mới đi về

Từ hôm ấy, mỗi ngày Khải Phong đều tới đây, sau đó dừng xe bên kia đường dõi theo Tiểu Mai. Anh nhìn cô chăm chú vào công việc, trò chuyện với mọi người,...Rồi lúc đó lại tự hỏi, không biết cô có ăn uống đầy đủ không, có biết tự chăm sóc cho mình không, chắc chắn ở một mình sẽ rất cô đơn, không biết cô có buồn không...Hoá ra mỗi ngày bận tâm trong đầu anh cũng chỉ như vậy. Có hôm Khải Phong còn ghé qua cửa hàng tiện lợi mua một loạt đồ ăn Tiểu Mai thích mang đến quán cà phê cho mọi người rồi nhờ họ đưa túi riêng cho cô. Mỗi khi nghĩ đến việc Tiểu Mai phải ở một thân một mình ở ngoại ô như vậy, anh đều cảm thấy rất đau lòng.

Sang đến ngày thứ 3.

Cũng như mấy hôm trước, hết giờ làm Khải Phong liền tới quán cà phê. Nhưng hôm nay đang ngồi nhìn Tiểu Mai làm thì có một chiếc ô tô khác đi tới, đỗ trước xe anh. Khải Phong nheo mắt nhìn người bước ra khỏi xe, giật mình nhận ra chính là Minh Vũ!

Anh ta mở cửa xe, tự tin bước vào. Tiểu Mai nhìn thấy Minh Vũ có hơi ngạc nhiên nhưng giây sau liền nhẹ mỉm cười. Không biết họ nói chuyện gì nhưng có vẻ rất vui. Bên trong nói chuyện nhiều bao nhiêu thì bên ngoài xe ô tô ư ảm bấy nhiêu.

Vừa trông thấy người đàn ông khác mà cô đã vui vẻ thế ư?

Không chỉ nói chuyện, hết ca làm việc Mai Mai còn lên xe của Minh Vũ. Khải Phong lái xe đi theo sau mới biết là 2 người họ tới siêu thị.

Lửa giận trong mắt anh ngày một nhiều, liền lấy điện thoại gọi cho chị Thư: “Hôm nay tăng ca làm việc của Tiểu Mai lên cho tôi!”

Tiểu Mai vừa được Minh Vũ thông báo cô xếp loại giỏi trong kì thi cuối liền cảm thấy rất vui. Anh muốn mời cô đi ăn một bữa để chúc mừng nhưng Tiểu Mai từ chối, thuyết phục mãi cô mới đồng ý cùng anh đi siêu thị mua chút đồ thì chị quản lí lại gọi về tăng ca vì hôm nay đông khách.

Minh Vũ định bảo Tiểu Mai xin nghỉ nhưng cô chỉ cười rồi bảo:

–“Thôi cậu đưa mình về chỗ làm đi, cuối tháng có lương, mình nhất định sẽ đãi cậu một bữa tử tế”

Hết giờ làm, Tiểu Mai đi bộ về nhà. Hơn 8h nhưng không khí ở ngoại ô đã rất yên tĩnh, hầu như không có tạp âm, chỉ nghe rõ tiếng ve kêu râm ran.

Cuối cùng cũng về đến nhà. Tiểu Mai định lấy chìa khoá thì nhận ra có một chiếc xe đỗ trước cửa nhà mình.

Tim cô bỗng đập mạnh một nhịp.

Cạnh chiếc xe không ai khác chính là Khải Phong. Anh mặc một chiếc áo sơ mi tối màu, tay áo được xắn lên, đứng tựa lưng vào xe, dù sắc mặt không vui nhưng thần thái lãnh đạm, lạnh lùng kia lại vô cùng mê hoặc.

Tiểu Mai ngẩng người nhìn. Hình như anh gầy đi rồi.

Nghe thấy tiếng bước chân, Khải Phong quay đầu lại, ngay lập tức bắt gặp đôi mắt trong vắt mang theo tia kinh ngạc trên gương mặt cô.

Tiểu Mai bị anh trông thấy, hốt hoảng muốn xoay người bỏ đi nhưng 2 chân như dính chặt trên mặt đất, vô thức cất giọng yếu ớt: “Sao anh lại ở đây?”

Khải Phong bước tới gần, ánh mắt nóng nhìn người con gái trước mặt.

Tiểu Mai không muốn bị anh nhìn chăm chăm như vậy, liền tiếp tục hỏi:

– “Mau trả lời đi, anh sai người theo dõi tôi phải không?”

– “Sao em lại trốn anh?” _Khải Phong cất giọng khàn khàn

Mai Mai kinh ngạc ngược lên liền trông thấy ánh mắt đau buồn của anh

“Tiểu Mai..” _Khải Phong vươn tay chạm nhẹ lên gò má cô, giọng nói trầm thấp: “Anh nhớ em...”

Đúng vậy, mỗi ngày chỉ đứng từ xa nhìn khiến Khải Phong nhớ hơi ấm của cô đến phát điên lên được! Hôm nay lại thấy cô đi siêu thị cùng Minh Vũ, anh không chịu nổi nữa.

Lời nói dịu dàng của Khải Phong làm lòng Tiểu Mai dậy sóng, trái tim giống như bị thắt chặt.

Không thể tiếp tục rung động được, cô tự nhắc bản thân, lấy hết can đảm lùi lại tránh né.

Bàn tay Khải Phong đang chạm lên má Tiểu Mai bỗng vô lực giữa không trung. Cảm giác hụt hẫng ủa tới : Cô ghét anh đến thế ư?

Mắt Khải Phong giống như được phủ một tầng sương mù: “Mai Mai...tại sao...?”

– “Anh còn hỏi tôi tại sao?...Khải Phong, Khánh Ly đang mang thai con của anh, mau về chăm sóc cho cô ta đi, đừng đến tìm tôi” _Giọng nói Tiểu Mai hơi run nhưng đầy lạnh lùng

– “Em đừng như thế mà...” _Sắc mặt Khải Phong lộ rõ vẻ thống khổ

– “Rõ ràng 2 người còn tình cảm nên mới gặp lại nhau! Nếu trước đó anh kí vào đơn ly hôn, anh và Khánh Ly có thể quay lại với nhau mà, tại sao vừa muốn có cô ta lại vừa muốn có cả tôi?! Tôi cũng chỉ là một người vợ bình thường, làm sao có thể chịu được khi người phụ nữ khác đến nhà rồi nói cô ta đang có thai với chồng mình? Khải Phong, nếu còn tình cảm, anh hãy về chăm sóc cho Khánh Ly, tôi có thể tự lo được cho bản thân” _Mắt Tiểu Mai đỏ hoe

– “Anh không có! Mọi chuyện không phải như em nghĩ đâu!!” _Khải Phong cau mày rít lên.

– “Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe” _Tiểu Mai lắc đầu rồi đi vào nhà, Khải Phong vẫn nhìn nhin đuổi theo.

Cô định đóng cửa nhưng anh đã nhanh tay ghì chặt lấy, ánh mắt đầy bi thương: “Tiểu Mai...”

– “Anh đi đi nếu không tôi báo cảnh sát đấy!” _Cô hét lớn

Khải Phong không những không buông mà còn dùng sức đẩy hẳn cánh cửa ra, vươn tay còn lại nắm cánh tay Mai Mai, thách thức: “Được! Vậy em báo cảnh sát đi!”

Tiểu Mai lúc này mới để ý tới những vết thương ở bàn tay anh. Viên mắt cô nhoè đi, trong lòng muốn hỏi anh tại sao lại để bị thương như vậy. Tim cô rất đau, nhưng cuối cùng chỉ im lặng, nước mắt tí tách rơi.

Khải Phong thoáng bối rối, nghĩ rằng Tiểu Mai khóc là vì mình lớn tiếng, liền buông tay cô ra.

“Đừng khóc..” _Khải Phong lúng túng lau nước mắt cho cô_ “Anh sẽ đi, em đừng khóc nữa”

Nói rồi anh lùi ra ngoài, Mai Mai không do dự đóng cửa. Cánh cửa khép lại, cô cũng rời khỏi tầm mắt.

– “Có chuyện gì nhớ gọi cho anh” _Đợi một lúc không có tiếng trả lời, Khải Phong bất lực thở dài_ “Anh về đây”

Nghe thấy tiếng bước chân rời đi, Tiểu Mai hé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng hắt bóng lên dáng vóc cao lớn, trong màn đêm trông lại càng cô đơn. Cô đứng nhìn cho tới khi chiếc xe đi khuất hẳn mới dựa lưng vào tường, ngồi sụp xuống sàn nhà.

Hai hàng nước mắt chảy dài, một giọt vô tình rơi xuống chiếc nhẫn cưới trên ngón tay...

Ngược thế này đủ chưa hay là thích ngược nữa thì cho ý kiến nào mọi người ơi

25. Chap 25

Suốt tuần nay, Khải Phong cứ vui mình vào công việc, thậm chí có hôm cả đêm không chợp mắt. Anh không muốn nghỉ vì mỗi lần rảnh rỗi, trong đầu chỉ toàn nhớ đến cô.

Đêm nay Khải Phong có cuộc hẹn xã giao nhưng anh lại uống rượu say tí bĩ. Bình thường ở mấy cuộc gặp như thế này, anh luôn biết tiết chế vậy mà hôm nay lại uống nhiều như vậy.

Đến lúc về, nghĩ thế nào Khải Phong lại nói với trợ lí muốn tới chỗ Tiểu Mai. Trời bắt đầu đổ mưa, chiếc xe cứ thế lao vút đi, rời xa trung tâm thành phố.

Tới nơi, Khải Phong bảo trợ lí gọi taxi về, để xe ở đây cho anh rồi một mình đi vào nhà Tiểu Mai. Khải Phong đứng lặng người trong màn đêm, cơn gió thổi bay tóc trên trán anh. Đèn trong nhà không sáng, cô vẫn chưa về. Mưa mỗi lúc càng thêm nặng hạt...

Hết giờ làm, Tiểu Mai đang định về thì trời đổ mưa lớn, cô quên mang ô nên đành ngồi lại quán cà phê chờ mưa ngớt rồi về. Mãi đến gần 10h, Tiểu Mai mới về đến nhà.

Thấy bóng người ngồi ở bậc thềm trước cửa, Mai Mai thoáng nghệt thở. Gương mặt Khải Phong lộ rõ vẻ mệt mỏi, áo và tóc đều bị mưa hắt vào. Anh đã một mình ngồi đây chờ cô suốt 2 tiếng!

Tiểu Mai nắm chặt tay, bước đến gần đã ngửi được mùi rượu trên áo Khải Phong:

“Sao giờ này anh còn tới đây?”

Vừa thấy cô, mắt anh liền ánh lên tia vui mừng, cổ chống tay đứng dậy:

-“...Tiện đường...tiện đường ghé qua thăm em”

Khải Phong say thật rồi, nửa đêm mưa gió như vậy đi ra ngoài ô rồi nói tiện đường? Nghĩ cô sẽ tin sao?

“Anh say rồi, để tôi gọi taxi đưa anh về” _ Tiểu Mai mở túi định lấy điện thoại liền bị anh giữ chặt tay:

-“Tiểu Mai, em sống có tốt không?”

Như có luồng điện chạy qua người, Tiểu Mai run run, nín thở gật đầu: “Rất tốt”

Khải Phong khẽ cười: “Vậy là được rồi. Anh về đây”

Nhưng vừa đi được một bước, anh liền lảo đảo, mất thăng bằng ngã vào người cô. Tiểu Mai hốt hoảng gắng sức đỡ Khải Phong, lúc này mới cảm nhận được nhiệt độ trên người anh rất nóng. Khải Phong cao 1m8 còn Tiểu Mai chỉ cao 1m6, khó khăn lắm cô mới dìu được anh vào nhà. Đỡ Khải Phong nằm xuống giường, lúc này anh đã mê man không nghe thấy cô nói gì nữa.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Mai nhìn thấy anh bị bệnh nên nhất thời có chút luống cuống. Một lúc sau trấn tĩnh lại, cô vội đi lấy khăn ướt đắp lên trán anh. Vai áo sơ mi của Khải Phong bị nước mưa làm cho ướt hết nên Tiểu Mai đành bất đắc dĩ cởi ra. Cũng may lần trước cô có đi mua mấy viên thuốc hạ sốt đề phòng, chưa phải dùng bây giờ đã có người dùng hộ. Cho Khải Phong uống thuốc xong xuôi, cô lại đi là áo cho anh.

Lát sau quay lại sờ trán Khải Phong kiểm tra, hình như đã bớt sốt. Tiểu Mai chạm lên má anh, nhẹ cất giọng xót xa: “Sao anh lại không chăm sóc cho bản thân thế hả?”

Tiểu Mai thở dài thườn thượt vừa định đứng dậy thì Khải Phong nhú mày giữ lấy tay cô. Mai Mai kinh ngạc nhìn anh. Mắt Khải Phong vẫn nhắm nghiền, cất giọng vô lực: “Đừng đi, đừng bỏ anh..”

Lòng Tiểu Mai thất lại, nước mắt bỗng chốc rơi xuống. Cô siết lấy bàn tay nóng hổi của anh:

–“Em sẽ ở đây mà”

Tiểu Mai ngồi xuống cạnh Khải Phong rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Nửa đêm, anh lơ mơ tỉnh dậy, đầu óc vô cùng hỗn độn. Tỉnh táo hơn liền nhận ra đây không phải nhà mình, bên cạnh còn có Tiểu Mai.

Anh vươn tay chạm lên tóc cô. Chắc do cảm nhận được, Mai Mai cũng ngồi dậy. Vừa thấy Khải Phong, cô liền mừng rỡ: “Anh tỉnh rồi sao?”

Khải Phong im lặng không trả lời, mặc kệ câu hỏi của cô

–“...anh còn đau đầu không?”_Tiểu Mai sốt ruột cúi xuống nhìn vào mắt anh

Dường như chỉ chờ lúc này, Khải Phong không nói không rằng kéo cả người cô xuống. Tiểu Mai nằm sấp lên ngực anh, 2 bờ môi ngay lập tức chạm vào nhau. Cô như mất đi ý thức, não bộ chưa kịp hiểu chuyện, thụ động đáp lại nụ hôn. Giây sau nhận ra, liền hốt hoảng muốn ngồi dậy, lúc này Khải Phong mới nghiêng người, nhẹ nhàng thả Mai Mai nằm xuống giường cạnh mình, rồi vòng tay ôm cô.

Tiểu Mai cau mày dấy dụa muốn thoát: “Buông tôi ra”

Khải Phong nhắm mắt, cúi xuống hôn nhẹ lên cổ cô, giọng nói khàn khàn trong đêm tối rất có sức quyến rũ: “Anh không muốn gây khó dễ cho em nên đừng lộn xộn nữa”

Sáng hôm sau...

Tiểu Mai ngủ đủ giấc liền vươn vai. Cô từ từ mở mắt, ngay lập tức cảm nhận được sau lưng còn có một cơ thể ấm áp dán sát vào. Mai Mai cắn môi, nghĩ lại chuyện hôm qua liền tự gõ vào đầu mình. Rõ ràng đã hạ quyết tâm từ bỏ vậy mà vẫn mềm lòng. Nghĩ đến đây liền bực bội vùng dậy, kéo tấm chăn ra khỏi người Khải Phong:

“Lưu Khải Phong mau xuống giường cho tôi”

Anh đang ngủ ngon lại bị đánh thức bất mãn cau mày, cất giọng lầm bầm: “Mai Mai mới sáng sớm em làm cái gì thế?”

–“Tôi bảo anh thức dậy đi về nhà cho tôi!”_Cô hét lớn

“Trương Tiểu Mai đừng ầm ĩ nữa! anh đang mệt em không thấy sao?”_Khải Phong ngoan cổ vùi đầu xuống gối

Tiểu Mai ra sức rút luôn chiếc gối của anh:

–“Vậy thì càng phải về nhanh lên. Nếu ở đây giám đốc Lưu có mệnh hệ gì, tôi không chịu nổi trách nhiệm đâu”

Khải Phong khổ sở không thể nằm tiếp được nên đành ngồi dậy, ngược nhìn cô:

–“Em định chịu trách nhiệm với anh sao?”

–“Anh...”_Tiểu Mai nghiêng răng_“Không nói nhiều, sáng rồi anh mau về đi”_Vừa nói cô vừa lôi tay anh đứng dậy

“Không muốn!”_Khải Phong rút tay lại, đột nhiên nằm xuống giường ôm đầu rên rỉ: “Mai Mai mau cứu anh, anh đau đầu quá, không đi nổi nữa”

Mặt Tiểu Mai lập tức trở nên hoang mang nhưng cũng may kịp nhận ra: “Đừng giả bộ nữa, tối qua rõ ràng anh kéo tôi mạnh như vậy, lại còn...lại còn...”_Nói đến đây cô bỗng trở nên ấp úng.

Khải Phong liếc nhìn Tiểu Mai, ánh mắt mờ ám: “Lại còn hôn em đúng không? Cũng may là anh chỉ hôn thôi đấy..”

Mai Mai ngượng đến đỏ cả mặt:

“Đừng có dùng ánh mắt đấy nhìn tôi. Anh có thấy dạo này da mặt mình dày lắm không?”

Khải Phong gật đầu:

-“Có chứ! Anh cũng không ngờ vì em mà da mặt anh dày như thế đấy”

Nghe đến đây Tiểu Mai hoàn toàn bất lực, ngồi xuống thở dài:

-“Rốt cuộc anh muốn cái gì?”

-“Đồ ngốc”__ Khải Phong mỉm cười ghì đầu cô, nhẹ nhàng hôn lên trán: “Anh chỉ muốn ở bên em thôi”

Thiết nghĩ ngược quá cũng đau tim lắm nên au xen vào mấy đoạn Khải Phong dễ thương một tí để mai sau ông ý bị ngược còn có người thương Yên tâm vẫn còn hường mà cũng chưa hết ngược đâu hehe Nhớ vote cả chap cũ cho au đó nhaa

26. Chap 26

“Đừng nói linh tinh nữa, anh mau mặc áo vào đi”_Tiểu Mai đẩy Khải Phong ra rồi đứng dậy

-“Mai Mai, anh đói bụng lắm, cho anh ăn đi rồi anh sẽ về”

-“Anh đang mặc cả với tôi đấy à?”

-“Đâu có, anh đang đề nghị mà”

Tiểu Mai không thèm tranh cãi nữa, xắn tay áo đi vào bếp làm bữa sáng.

Khải Phong đánh răng rửa mặt xong liền đi ra:

-“Em làm gì thế?”

Mai Mai không trả lời, bưng nồi cháo vừa nấu xong để lên bàn. Anh vừa ốm dậy nên cô muốn nấu món gì thanh đạm một chút. Khải Phong chống tay vào thành bàn, chăm chú nhìn cô

-“Anh ăn nhanh lên còn về”_Tiểu Mai ngồi xuống ghế múc cháo ra bát rồi ăn phần của mình.

“Sao lúc nào cũng muốn đuổi anh đi thế?”

Không như Tiểu Mai nghĩ, ăn sáng xong, Khải Phong chỉ hôn nhẹ lên trán cô chào tạm biệt rồi ra xe đi về. Rõ ràng miệng thì bắt anh về mà bây giờ anh đi rồi lại cảm thấy không đành lòng. Tiểu Mai tự cười bản thân mình trẻ con, mà không nhận ra rằng thực sự, mình đã yêu anh quá sâu sắc...

7h30, Tiểu Mai đi bộ tới chỗ làm thêm. Vừa đẩy cửa bước vào, cô liền giật mình vì thấy Khải Phong đang đứng ngay cạnh người quản lí.

-“Anh...Sao anh lại ở đây? @@”

Khác hẳn với biểu cảm của Tiểu Mai, Khải Phong bình tĩnh bước tới mỉm cười:

-“Anh đến làm thêm”

“Anh điên rồi à? Anh là giám đốc, sao phải đi làm thêm?”

“Còn em thì sao? Là vợ giám đốc, đến đây làm thêm làm gì?”

Miệng lưỡi của người đàn ông này xem ra càng ngày càng lợi hại rồi.

Một chị nhân viên đi ra vừa vắn nhìn thấy 2 người đang nói chuyện liền hỏi:

“Tiểu Mai, hai người quen nhau sao?”

Mai Mai nhìn người đàn ông trước mặt, lắc đầu, giọng điệu chắc chắn: “Không, em chẳng biết anh ta là ai”

Mặt Khải Phong đang vui lập tức tối lại. Trương Tiểu Mai dám nói thế sao?

–“Này cô, tối qua chúng ta còn ngủ cùng nhau mà hôm nay cô đã nói không quen tôi à?”

Tiểu Mai trợn mắt nhìn anh, rồi vội quay sang giải thích với chị nhân viên: “Ồ không phải như chị nghĩ đâu, tại anh ấy là chồng em...”_Nói đến đây cô mới nhận ra mình mắc bẫy, cắn môi lườm Khải Phong: “Nhưng cũng sắp li hôn rồi”

Anh vẫn giữ nụ cười nhả nhặn, bước tới ôm sát Tiểu Mai: “Xin chào, tôi là chồng của Mai Mai. Vợ tôi đang giận dỗi chút chuyện nên nói như vậy thôi”

–“ồ vậy sao? Thế mà tôi cứ tưởng Tiểu Mai còn độc thân, không ngờ đã kết hôn rồi”_chị nhân viên cười nói

Khải Phong gật đầu đáp lại rồi quay sang phía người quản lý:

–“Hình như vừa nghe nói có nhân viên xin nghỉ phép hôm nay. Vậy tôi có thể thay thế một hôm được không?”

Chị Thư ngay lập tức hiểu được ý của Khải Phong:

–“À được được, anh có thể làm thay một hôm”

–“Ồ...sao chị lại cho anh ấy làm?”_Tiểu Mai khó hiểu liền thắc mắc

Chị Thư chép miệng: “Thôi cô mau đi làm việc của mình đi”

Mai Mai ầm ức liếc nhìn Khải Phong còn anh chỉ nhún vai lắc đầu tỏ ra vô tội.

Lát sau Khải Phong bước ra, trên người đã mặc đồng phục nhân viên với áo sơ mi cộc tay đen, quần jean và chiếc tạp dề đỏ. Dù là đồng phục nhưng khi anh mặc lại toát lên phong thái hết sức riêng biệt. Thật hiếm khi thấy Khải Phong như vậy. Tiểu Mai nheo mắt, cố che đi chút tia rung động.

–“Chồng em quả thật rất phong độ! Hai người đẹp đôi thật đấy”_Mấy chị nhân viên giơ ngón cái lên thán phục

Tiểu Mai cười trừ, đưa mắt nhìn về phía anh. Hôm nay không hiểu sao lại có nhiều người tới uống cà phê như thế. Đa phần là khách nữ, thậm chí có mấy cô gái còn lấy điện thoại lên chụp Khải Phong. Còn cả anh nữa, có nhất thiết là đi đến đâu cũng tươi cười, cường điệu hoá lên thế không? Tiểu Mai bỗng cảm thấy trong lòng có chút buồn bực

Mai Mai đang rửa cốc trong phòng bếp thì Khải Phong bước vào. Cô lườm anh một cái rồi định bỏ ra ngoài thì bị Khải Phong chặn lại:

–“Em khó chịu cái gì?”

–“Tôi đâu có khó chịu!”_Tiểu Mai cau mày

–“Rõ ràng là có”_Vừa nói anh vừa đi tới dồn cô vào góc phòng bếp. Vành tai Tiểu Mai bắt đầu đỏ lên, xoay người sang trái định bỏ chạy thì Khải Phong chống tay lên tường, ngăn cản hành động của cô.

Mai Mai trợn mắt:

–“Này!..đây là chỗ làm việc đấy”

–“Anh biết đây là chỗ làm việc mà~”

Khải Phong cười trù nhìn nét mặt bối rối của cô:

“Cùng anh tới siêu thị mua sắm đi”

-“Hôm trước tôi có đi rồi”

__Tiểu Mai lắc đầu từ chối

-“Đi với tên Minh Vũ kia chứ gì?” __ Anh bực bội ngồi xuống ghế

-“Sao anh biết?”

-“À...anh đoán thế thôi. Mặc kệ em đi rồi hay chưa, hôm nay nhất định phải đi cùng anh!”

Vừa hết giờ làm, Tiểu Mai liền bị Khải Phong kéo lên xe đưa tới siêu thị.

Buổi chiều có không ít người đến mua sắm.

Khải Phong chọn rất nhiều đồ ăn, hầu như đến gian hàng nào anh cũng lấy vài món để vào xe đẩy.

-“Anh lấy ít thôi, một mình tôi không cần nhiều như thế đâu” __Tiểu Mai nhắc nhở

Khải Phong nhéo nhẹ má cô:

-“Vậy em nấu cho cả anh ăn là được”

-“Anh thích thì tự mang về nhà bảo dì Phương nấu ý”

Khải Phong không để ý lời Mai nói, lấy một miếng bánh ăn thử đưa lên miệng cô.

-“Anh làm gì thế?” __Tiểu Mai ngơ ngác

-“Há miệng nào”

Thấy mấy người xung quanh đang nhìn, cô bất đắc dĩ ăn miếng bánh anh đút

Khải Phong mỉm cười hài lòng:

-“Cho em ăn để em không cầu nhàu nữa”

.....

Đang thanh toán thì chuông điện thoại của Khải Phong vang lên. Anh hơi nhíu mày, cuối cùng vẫn bắt máy. Đầu dây bên kia là giọng nói khẩn trương của trợ lý Lâm:

-“Giám đốc, không xong rồi, Khánh Ly đang làm loạn ở đại sảnh công ty nói muốn gặp chủ tịch, anh mau về đi”

Khải Phong nhìn Tiểu Mai rồi đi ra xa một chút, cố gắng không nói to nhưng giọng đầy khó chịu:

-“Gọi bảo vệ lôi cô ta ra ngoài. Bao nhiêu người mà không ngăn được à?”

Nhìn thấy biểu cảm của anh, Tiểu Mai cũng nhận ra được anh đang nói về chuyện gì. Lát sau Khải Phong đi vào, mỉm cười xách mấy túi đồ, định nắm tay cô thì Tiểu Mai lùi lại.

-“Em sao thế?”

-“Anh về giải quyết chuyện ở nhà đi, tôi tự lo được cho mình rồi”

Khải Phong nhíu mày không vui:

“Dù sao anh cũng phải đưa em về nhà đã”

Khải Phong lái ô tô đưa Tiểu Mai về nhà. Gần đến nơi, ánh mắt anh đảo ra ngoài cửa xe liền dừng lại. Trước cửa nhà cô, chính là Minh Vũ.

Minh Vũ vô tình nhìn sang đường cũng nhận ra Tiểu Mai đang ngồi trong chiếc xe kia, chân mày anh nhúu lại.

Mai Mai vừa xuống xe cũng vô cùng kinh ngạc. Khải Phong không vui vẻ gì nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh ôm vai Tiểu Mai đi tới trước mặt Minh Vũ:

–“Cậu tới đây làm gì?”

Khải Phong vừa nói hết câu, Minh Vũ đang kìm nén cơn giận đã vung nắm đấm khiến anh mất thăng bằng ngã xuống đất. Minh Vũ vẫn chưa dừng lại, nắm lấy cổ áo Khải Phong:

“Anh là tên khốn! Tại sao lại ích kỉ như vậy? Sao lại đối xử với cô ấy như vậy?!”

Vừa nói vừa liên tiếp giáng nắm đấm khiến khoé miệng Khải Phong rớm máu.

Tiểu Mai bị dọa đến choáng váng, chạy tới kéo Minh Vũ ra:“Đừng đánh, đừng đánh nữa!”

Khải Phong không ngờ mình bị đánh, lửa giận trong lòng phút chốc bùng cháy. Anh chống tay đứng dậy kéo Tiểu Mai ra một bên, lao tới đánh trả Minh Vũ.

Mai Mai sợ hãi nhìn cảnh náo loạn trước mặt:

–“Dừng lại! Tôi nói dừng lại mà!!”

Đến khi Tiểu Mai sắp khóc, Khải Phong mới buông mạnh Minh Vũ ra, đứng dậy lau vết máu trên khoé môi:“Chết tiệt!”

Minh Vũ cũng đứng lên, nhìn chằm chằm Khải Phong.

–“Hai người là côn đồ đấy à?”_Mai Mai bước tới hét lớn

–“Tiểu Mai, cậu nói muốn ly hôn, sao bây giờ lại đi cùng anh ta?...Cậu đổi ý rồi sao?”_Minh Vũ nhìn cô với ánh mắt buồn bã mang chút trách móc.

“Không phải”_Mai Mai lắc đầu_“Mình không biết tại sao Khải Phong lại tìm ra chỗ này...”

–“Ai nói sẽ ly hôn?!”_Khải Phong gắt lên, tiến tới nắm lấy cổ tay cô:“Đi theo anh”

Tiểu Mai chưa kịp phản ứng, cánh tay còn lại đã bị Minh Vũ giữ lấy:“Sao cô ấy phải đi với anh?”

Khải Phong ghen một bụng tức giận, nghiêng rằng:“Cậu là cái thá gì mà dám xen vào chuyện của vợ chồng tôi? Buông tay ra không thì đừng có trách!”

Minh Vũ không có ý nhượng bộ:

–“Anh định làm gì? lại muốn đánh nhau tiếp à?”

–“Đủ rồi!”_Tiểu Mai mệt mỏi rút tay lại:“Khải Phong, anh về đi”

Đôi mắt sắc bén của Khải Phong trở nên u ám, anh kéo toàn thân cô đối diện với mình, giọng nói vì đau lòng mà trở nên run run:“Không được...em là vợ anh”

Mai Mai hít một hơi thật sâu, ngón tay thon dài găm chặt vào lòng bàn tay, mãi lâu sau mới cất giọng khê khàng nhưng nhuần đầy giá lạnh:

–“Buông tha cho tôi đi”

Khải Phong mím môi, quai hàm cứng ngắc, lồng ngực anh phập phồng cố gắng điều chỉnh nỗi đau trong lòng, trên trán còn nổi rõ gân xanh. Một ít trống chờ cuối cùng cũng bị cô tàn nhẫn hoá thành tuyệt vọng rồi.

Tiểu Mai chọn tên Minh Vũ kia chứ không đi theo anh thì anh việc gì phải hạ mình cầu xin cô?!

Khải Phong cười nhạt, ánh mắt ngày càng tăm tối:

–“Được...tôi sẽ kí đơn ly hôn, sau này cũng không tới tìm cô nữa. Cái này là do cô chọn, đừng hối hận”

Dứt lời, Khải Phong liền xoay người bỏ đi. Ẩn sâu trong dáng vẻ bất cần kia, trái tim dường như đã vỡ ra thành trăm mảnh.

Chiếc xe rời khỏi tầm mắt từ lâu mà Tiểu Mai vẫn đứng đó. Cuối cùng không kìm được, cô lấy tay đè chặt ngực, nước mắt tí tách rơi.

Tiểu Mai biết nếu cô quay lại, Khải Phong sẽ phải chọn lựa giữa cô và con của Khánh Ly.

Mà cô không muốn anh phải khó xử, một chút cũng không muốn. Thà tự mình từ bỏ trước...

Minh Vũ xót xa bước tới chạm nhẹ lên vai cô.

Tiểu Mai vội lấy tay lau nước mắt:

-“Xin lỗi cậu, ngày mai mình sẽ chuyển về nhà bố mẹ. Dù sao cũng không thể giấu họ mãi được, chuyện này nên kết thúc càng sớm càng tốt”

Minh Vũ thở dài nhìn Tiểu Mai:

-“Ừ...Bây giờ vào nhà đi đã”

Tiểu Mai đun lại nồi cháo ăn tạm nhưng vừa xúc được một miếng liền cảm thấy cổ họng đắng ngắt.

Ưm...cô che miệng chạy vào nhà vệ sinh. Tiểu Mai nôn khan dữ dội tới chảy nước mắt, bàn tay nhỏ nắm chặt vào thành bồn cầu. Minh Vũ cũng hốt hoảng chạy tới vỗ lưng cho cô. Mãi đến khi nôn hết ra, Tiểu Mai mới cảm thấy thoải mái. Minh Vũ đưa cho cô cốc nước:

-“Không sao chứ? Hay để mình đưa cậu đi bệnh viện kiểm tra”

Mai Mai uống một ngụm nước, lắc đầu:

-“Không cần đâu, tại mình hơi mệt, nghỉ một lát sẽ đỡ”

Thực ra dạo gần đây Tiểu Mai rất dễ chóng mặt, bụng thỉnh thoảng lại cảm thấy tức tức. Cô nghĩ chắc do mình ăn uống không điều độ, nhưng mấy tuần nay đều như vậy rồi.

-“Cậu đừng chủ quan, thỉnh thoảng cũng nên kiểm tra sức khỏe toàn diện. Để sáng mai mình tới đưa cậu đi”

Vote cho au nhé

27. Đôi Lời Tác Giả

Bây giờ có một số bạn kêu là sao lại bắt vote truyện thì mới viết. Xin thưa là lúc nào mình cũng viết chứ không phải có sẵn truyện để chờ các bạn vote mình mới đăng nhé. Viết thế này rất tốn công sức, mình còn phải nghĩ nữa chứ Ai thử viết truyện thì sẽ hiểu cảm giác của mình :(((Các bạn chỉ cần ngồi đọc mà đến vote cho au động lực cũng tiết kiệm à? Nhắc lại là ai chờ được thì chờ, không chờ được thì đừng đọc. Đừng có nhắn tin hay cmt khó chịu như mình đi làm thuê cho các bạn nữa, mình rep ib của mấy bạn mà không nghĩ nổi truyện nữa rồi đây :(Cả mấy bạn mang truyện của mình lên blog hay trang web của mấy bạn nữa nhé, mình mất rất nhiều tâm huyết để viết truyện mà mấy bạn ung dung lấy đi như của chùa không thèm xin phép thế? Nhắc nhở nhẹ nhàng là xoá hộ mình, không thì mấy bạn làm tác giả luôn đi mình đỡ phải nghĩ.

Dạo này mình stress vì mấy bạn quá đi

28. Chap 1: Chắp Nhận Kết Hôn

[Vui lòng không edit hoặc copy a]

- “Mai Mai, coi như mẹ xin con hãy giúp cha, giúp nhà họ Trương giữ lại gia sản này ” __ Bà Thanh ghen ngào nắm lấy tay con gái

- “Con muốn giúp gia đình ta nhưng có nhất thiết phải dùng cách này không mẹ? Sao mẹ nỡ gả con cho một người mà con chưa hề quen biết...”

- Con cứ từ từ suy nghĩ, ngày mai hãy trả lời cũng được, mẹ về phòng trước đây

Cô gái bất lực ngồi thụp xuống ghế, đập nhẹ vào cái đầu đang rối như tơ vò của mình: “Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy chứ??!!”

Cô là Trương Tiểu Mai - con gái duy nhất của thương gia Trương Hàn, năm nay vừa tròn 20 tuổi. Thời gian gần đây, công ty của cha cô đang rơi vào tình trạng khủng hoảng, thiếu vốn trầm trọng. Khi ông Hàn nảy ý muốn vay vốn, chỉ có phu nhân Nhã Hạnh - chủ tịch tập đoàn Lưu thị đồng ý nhưng điều kiện lại là...con gái ông.

- Nếu ngài Trương đây muốn vay vốn, thì hãy gả con gái của mình cho con trai cả của tôi

- Nhưng...con bé mới 20 tuổi, vả lại...nếu không nhầm...cậu cả nhà họ Lưu đã từng đính hôn...”

- “Vậy thì sao? Chỉ là đính hôn, hơn nữa đã bị hủy bỏ. Ngài nghĩ nó không xứng với con gái mình?”

__ phu nhân Nhã Hạnh vẫn không thay đổi sắc mặt, nhưng giọng có chút tức giận

- Tôi không có ý đó...

“Dù sao cũng do ngài quyết định thôi. Tôi xin phép đi trước”

Sáng sớm, Tiểu Mai vừa ra ngoài đã nghe thấy tiếng ho từ phòng cha mình. Cô hé cửa đi vào thì hốt hoảng khi thấy ông Hàn đang ho ra máu vào chiếc khăn tay.

- “Cha...!” __ Mai Mai vội vàng chạy tới, hai mắt đỏ hoe: “Sao...sao...cha lại ho ra nhiều máu thế này...”

Ông Hàn mệt mỏi dựa vào tường: “Ta không sao, chỉ cần uống thuốc sẽ đỡ. Con mau đi học đi”

Tiểu Mai im lặng nhìn cha rồi đột ngột lên tiếng: “Con có chuyện muốn nói”

Ông Hàn ngồi thẳng dậy, nhìn con gái, ôn tồn:

- Được. Con nói đi

Mai Mai nắm lấy gấu áo mình, lắp bắp:

- Chỉ cần...con kết hôn là công ty sẽ được cứu đúng không cha?

- Là mẹ con nói với con phải không? ta đã bảo bà ấy rồi mà...Kết hôn là chuyện đại sự cả đời, không thể ép buộc, con không cần phải làm vậy.

- “Đâu có ai ép buộc, là con tự nguyện mà, cha cho con kết hôn có được không?”

Ông Hàn thở dài:

- Cái con bé ngốc này, sao có thể ăn nói hồ đồ như vậy. Mau đi học đi

Tiểu Mai vừa khóc vừa lắc đầu: “Không, con đã suy nghĩ kỹ rồi...”

Ông Hàn chau mày, day day trán, đau xót nói : “Trương Hàn ta cả đời lặn lội trên thương trường, rốt cục đã làm sai điều gì...tại sao ông trời lại bắt đứa con gái duy nhất của ta phải chịu khổ thế này ?”

Tiểu Mai cắn chặt môi, ngăn không để nước mắt rơi:

- “Cha đừng lo...mọi chuyện sẽ ổn thôi”

Ngày trọng đại cuối cùng cũng đến.

Lễ cưới tổ chức trong khách sạn 5 sao, mọi thứ đều được trang hoàng để đạt tới độ hoàn hảo nhất. Khách mời chỉ toàn tầng lớp thượng lưu, tất cả đều mặc trang phục màu trắng sang trọng.

Tiểu Mai ngồi trong phòng trang điểm, tâm trạng vô cùng lo lắng.

Sau khi đeo khăn voan lên mái tóc nâu xoăn nhẹ cho Mai Mai, nhân viên trang điểm tròn mắt thán phục:

- Woa, chị thực sự rất đẹp đấy!

Tiểu Mai khẽ mỉm cười:

- Cảm ơn

Đúng lúc này bà Thanh đi vào. Tiểu Mai ngạc nhiên nhìn ra cửa:

- Mẹ...

Bà nhẹ vuốt tóc Mai Mai:

- Vậy là hôm nay người ta mang con gái của mẹ đi rồi

- Mẹ này, con đi lấy chồng chứ có phải đi hủn đầu...

- Tiểu Mai, mẹ xin lỗi, vì gia đình mà con phải kết hôn sớm, bỏ lỡ bao dự định cho tương lai phía trước...

Mai Mai ôm chầm lấy mẹ, mỉm cười nhưng đáy mắt vẫn không giấu được tia buồn bã:

- Mẹ yên tâm, con không sao, thực sự không sao mà...

Khán phòng lung linh dưới ánh đèn pha lê huyền ảo. Ông Hàn xúc động nắm tay con gái chậm rãi tiến vào lễ đường trong tiếng nhạc du dương. Tiểu Mai nắm chặt lấy tay cha mà không biết nước mắt đã rơi từ lúc nào. Ông Hàn khẽ thở dài rồi đặt tay con gái vào tay chú rể:

“Mong con chăm sóc con bé hộ ta”

Khải Phong đón lấy tay cô dâu, khóe môi kiêu hãnh cong lên, cúi nhẹ đầu.

- Lưu Khải Phong, anh có nguyện ở bên chị Trương Tiểu Mai lúc hạnh phúc cũng như đau buồn, khi giàu cũng như khi nghèo, lúc mạnh khỏe cũng như ốm đau không?

- Tôi đồng ý_ Khải Phong lạnh lùng đáp lại, thậm chí còn không nhìn sang cô dâu

- Vậy còn chị Trương Tiểu Mai, chị có nguyện ở bên anh Lưu Khải Phong lúc hạnh phúc cũng như đau buồn, khi giàu cũng như khi nghèo, lúc mạnh khỏe cũng như ốm đau không?

Mọi người đều im lặng chờ đợi câu trả lời của Tiểu Mai. Cô cúi gằm nhìn vào bó hoa cưới trên tay mình rồi lên nhìn xuống chỗ bố mẹ. Mai Mai hít một hơi thật sâu tự trấn an bản thân rồi nói : “Tôi đồng ý”

Tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên sau câu nói của cô.

Vị chủ hôn mỉm cười: “Cầu chúc cho hai người mãi mãi hạnh phúc. ”Khải Phong, bây giờ anh có thể hôn cô dâu của mình”

Nghe đến đây, mặt Tiểu Mai tối sầm xuống, đầu óc trở nên trống rỗng, hoàn toàn không biết nên làm gì. Vô tình ngược lên, chạm vào ánh mắt sâu thẳm hút hồn của người đối diện, Mai Mai lại vội cúi đầu xuống. Đang mơ hồ suy nghĩ thì tay cô bị kéo lại. Trương Tiểu Mai kinh ngạc, còn chưa định hình được chuyện gì đang diễn ra thì môi Khải Phong đã áp sát xuống môi cô.

Cả lễ đường như vỡ òa, chỉ có một mình Tiểu Mai là hai tai ù đi, không nghe thấy gì, hoàn toàn không nghe thấy gì hết. Tim cô sắp rơi ra ngoài rồi.

Sau khi lễ cưới kết thúc, phu nhân Nhã Hạnh đi tới nói với Khải Phong: Con mau đưa Tiểu Mai về nhà đi, ngày mai hai đứa còn đi nghỉ tuần trăng mật nữa đấy. Mọi chuyện ở đây để mẹ lo

- Con biết rồi_ Phong đáp lại rồi đi thẳng

Trương Tiểu Mai đang ngồi nghỉ trong phòng của cô dâu. Từ nãy đến giờ cứ phải “lết” từ bàn này sang bàn khác với ông chồng mặt lạnh như tảng băng khiến chân cô như muốn rời ra khỏi cơ thể. Mai Mai cau mày cúi xuống xoa nhẹ vào cổ chân tê cứng của mình, thềm oán hận đôi giày cao gót.

Chợt tiếng gõ cửa vang lên. Tiểu Mai vội vàng đi guốc lại rồi nói vọng ra: “Mời vào”

Khải Phong mở cửa bước tới chỗ Mai Mai đang ngồi: “Đi về thôi”

Tiểu Mai gật đầu, nhanh chóng đứng lên. Nhưng vừa bước được vài bước thì cái chân lại đau nhức khiến cô chẳng thể đi nổi. Khải Phong không thấy cô đi theo, liền quay lại. Anh nhíu mày nhìn xuống đôi chân đang sưng lên của Mai Mai.

- “Bỏ guốc của em ra đi”_ Phong lạnh lùng nói

- “Hả?...À không cần đâu, tôi đi được mà” _ Tiểu Mai xua tay

- “Bỏ nó ra đi”_ Khải Phong nói lại, giọng như ra lệnh

Chần chừ một lúc, Mai Mai mới tháo guốc ra. Khải Phong cúi xuống cầm đôi guốc lên: “Chịu khó đi bộ ra xe, tôi không thể công khi em đang mặc váy cưới”

Chuẩn bị tới đại sảnh, Phong chợt nhớ ra điều gì đó đột nhiên đứng lại. Tiểu Mai đang leo đèo đi đằng sau, thấy vậy liền hỏi:

- Sao lại dừng thế?

- Mau khoác vào tay tôi đi

Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên, vẫn không hiểu gì. Thấy cô chưa làm theo, Khải Phong hơi cau mày: “Ngoài kia có rất nhiều khách mời, đừng để tôi nói lại lần nữa”

Nghe đến đây, Tiểu Mai thở dài bước lên, gượng gạo khoác tay Khải Phong.

Tuy đi ra bằng cửa phụ nhưng cả hai vẫn không tránh được ống kính phóng viên. Cánh nhà báo tới đây không chỉ vì hôm nay là ngày cưới của tổng giám đốc tập đoàn Lưu Thị lớn nhất Đông Nam Á mà còn vì sự xuất hiện của Khánh Ly. Cô là diễn viên trẻ tài năng, tuy mới 24 tuổi nhưng đã có 12 năm theo nghiệp diễn xuất. Khải Phong và Khánh Ly từng là một cặp đôi trai tài gái sắc khiến nhiều người ngưỡng mộ, luôn được tung hô trên báo chí. Chỉ 3 tháng trước họ vừa làm lễ đính hôn, vậy mà hôm nay, Lưu Khải Phong lại đang làm đám cưới với một cô gái khác. Đương nhiên chuyện này sẽ trở thành đề tài nóng cho phóng viên viết bài.

- “Anh Lưu Khải Phong, tại sao anh lại quyết định chia tay diễn viên Khánh Ly?”

- “Có người nói mẹ anh không chấp nhận một người con dâu làm trong ngành giải trí phải không?”

- “Anh hay chị Ly là người đã nói lời chia tay?”

- “Anh và vợ quen nhau từ khi nào?”

Dù đã có vệ sĩ bảo vệ nhưng những câu hỏi cứ dồn dập đến với Khải Phong

- “Cô Trương Tiểu Mai đã quyến rũ anh để chia rẽ mối tình của 2 người phải không?”

- “Đúng vậy! Chị là kẻ cướp chồng người khác!!”_ Một vài fan của Khánh Ly đứng bên ngoài la lớn.

Nghe đến đây, Mai Mai đứng khựng lại, trong lòng cảm thấy vô cùng ảm ức.

- “Không hề có chuyện đó! Tôi chia tay Khánh Ly trước rồi mới quen cô ấy! Từ giờ, nếu ai còn nhắc đến chuyện này thì đừng trách tôi không nói trước”

Thấy Khải Phong đột ngột gắt lên, đám người cũng tự động giãn ra. Tiền tài và thể lực của Lưu thị đủ để khiến những người có ý định chống đối phải im lặng.

Phong nắm chặt tay Tiểu Mai khó khăn vượt qua đám người, đi ra bãi đỗ xe. Trương Tiểu Mai thoáng đỏ mặt nhưng vẫn thầm cảm ơn anh đã đứng về phía cô.

Vào đến bãi đỗ xe, không còn ai nhìn thấy 2 người, Khải Phong liền buông tay Mai Mai. Lúc này, nhìn anh như đang đeo một chiếc mặt nạ vô cảm, ánh mắt không còn dịu dàng như 1 giây trước đó, thực sự rất khác.

“Vừa rồi những người phóng viên đã nói gì khiến anh tức giận?” _ Mai tự hỏi thầm

- Đứng đây chờ tôi

Khải Phong nói rồi đi ra lấy xe. Phong lái xe ra chỗ Tiểu Mai đứng chờ. Cô vừa mở cửa định bước lên thì giọng nói lạnh lùng truyền tới:

- “Ngồi ra ghế sau đi”

[20 vote Sam đăng tiếp nha]

29. Chap 2: Chẳng Phải Rất Coi Thường

- Tôi bảo cô ngồi ra ghế sau!

Không chỉ ánh mắt mà cả cách xưng hô của anh ta, tất cả đều thay đổi. Tiểu Mai ngẩn người vài giây rồi cũng ngoan ngoãn ngồi ra phía sau.

Cả 2 đang trên đường tới căn hộ cao cấp của Khải Phong, cũng là nơi hai vợ chồng ở.

Căn nhà được thiết kế với gam màu chủ đạo là xám và trắng vô cùng tinh tế, sang trọng

Về đến nhà nhưng không khí vẫn căng thẳng, Tiểu Mai đành lên tiếng: “Này anh, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Sao anh cứ...”

Khải Phong mở tủ lạnh lấy bình nước rót ra cốc, cất giọng nói: - “Thay đồ xong thì ra phòng khách, tôi có chuyện muốn nói với cô”

...

Tắm xong Mai Mai bước ra, khắp người tỏa hương thơm dịu nhẹ. Cô cầm khăn bông lau những giọt nước long lanh vẫn còn đọng lại trên gương mặt thanh tú rồi đi ra phòng khách. Không hiểu sao khi vừa nhìn thấy Khải Phong, Tiểu Mai lại cảm thấy...sợ.

Cô hít một hơi thật sâu lấy lại dũng khí, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Phong: “Có chuyện gì anh nói đi”

- Cô biết chuyện giữa tôi và Khánh Ly chứ?

Tiểu Mai hơi ngạc nhiên. Chuyện giữa anh và Khánh Ly thì có ai là không biết.

- Tôi... cũng biết một chút

Um. _ Phong uống một ngụm cafe rồi tiếp tục nói _ “Biết thì tốt, tôi cũng nói luôn, đối với tôi, không ai có thể thay thế cô ấy. Chắc cô cũng biết, tôi cưới cô chỉ để mẹ tôi hài lòng, còn cô cưới tôi là để có tiền cứu vớt công ty của gia đình cô. Bây giờ thì cha cô nhận được tiền rồi, cô đã hoàn thành nhiệm vụ. Vì vậy 5 tháng sau, khi mọi chuyện ổn định, mẹ tôi về Pháp, chúng ta sẽ ly hôn. Từ giờ tôi sẽ ngủ ở phòng làm việc”

Mặc dù vẫn biết chỉ là hôn nhân sắp đặt, nhưng ngay sau khi cưới đã phải nghe những lời này, khiến Tiểu Mai ngẩn ra mất mấy giây

- “Làm như vậy...anh không thấy quá đáng sao? Tôi đã làm gì sai mà đến một cơ hội cũng không thể có?”
- “Cô đã sai kể từ khi đồng ý kết hôn với tôi”

Giọng nói bình tĩnh mà vô cùng sắc bén, anh chỉ liếc nhìn cô một cái rồi rời đi.

Vào trong phòng, Tiểu Mai mới dám khóc. Khải Phong nói như vậy chẳng phải rất coi thường cô sao? Nước mắt tủi thân cứ thế tràn xuống.

- “Anh ta nghĩ mình là ai? Tưởng có tiền thì muốn làm gì cũng được chắc??”

Khóc mệt, Mai Mai ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Cộc cộc cộc...

- “Mẹ cho con ngủ thêm chút nữa đi” _ Tiểu Mai nhăn nhó trằm chằm lên đầu

Cộc cộc cộc... _ Tiếng gõ lại tiếp tục vang lên

Con ra ngay đây... _ Cô vươn tay định tắt chiếc chuông báo thức ở đầu giường nhưng sờ mãi chẳng thấy đâu. Như có một dòng điện chạy dọc qua sống lưng, Mai Mai ngồi bật dậy và hoảng hốt nhận ra mình đã kết hôn từ hôm qua.

Cô dụi mắt đi ra khỏi giường mở cửa. Lại gặp cái gương mặt lạnh lùng cổ hữu đấy, Tiểu Mai thở dài: “Sáng sớm anh đã gọi tôi làm gì?”

Khải Phong cau mày: “Sao giờ này cô mới dậy?”

Trương Tiểu Mai liếc nhìn đồng hồ: “Mới 6h30. Hôm nay tôi không phải học, nếu bận thì anh cứ đi đi nhé”

- “Ừ, hôm nay cô không phải đi học. Nhưng cô biết tại sao mình được nghỉ không?”

|||Hốt hoảng tập 2. Hôm nay chính là ngày đi nghỉ tuần trăng mật của cô mà. Sao lại quên được chứ.

“Tôi...tôi...Xin lỗi! Tôi vào chuẩn bị luôn đây” _ Tiểu Mai luống cuống định chạy vào phòng thay đồ nhưng lại bị Phong chặn lại:

- Không cần nữa!...tôi hủy rồi

Mai Mai quay lại nhìn anh, nụ cười trên môi cứng ngắc:

- Anh hủy rồi...?

- “Đúng vậy” _ Phong gật đầu _ “Không có tình cảm thì cũng không nên gượng ép. Nếu có ai hỏi thì cô cứ bảo công việc của tôi quá bận. Hiểu chưa?”

- “Tôi hiểu rồi” _ Cô nói, giọng nhẹ tênh

“Vậy tôi đi làm đây” _ Phong vừa nói vừa đi ra phía cửa

Tiểu Mai ủ rũ gật gật đầu rồi quay về phòng.

- “Không đi thì thôi. Ai cần chứ!”

Dù nói như vậy nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút hụt hẫng. Mai Mai úp mặt xuống gối than vãn:

- “Anh ta còn nhắc ra làm gì. Sao không để mình quên luôn cho rồi”

Chợt chiếc điện thoại bên cạnh đổ chuông.

- “Alo” _ Đầu vẫn cắm xuống gối, chẳng cần nhìn tên người gọi, cô đã bắt máy
- “Mai Mai, mẹ đây”

Tiểu Mai nghe thấy vậy liền ngồi thẳng lên, tròn mắt:

- “Ồ mẹ....Mẹ gọi con có chuyện gì không?”

- “Hai đứa đã ra sân bay chưa?”
- “Dạ? À...rồi ạ” _ Giọng cô hơi nhỏ lại
- “Vậy thì được rồi, mẹ chỉ hỏi thể thôi. Tiểu Mai, dù gì cũng phải đối xử tốt với chồng con đấy.”
- “Vâng, con biết rồi”
- “Hai đứa đi vui vẻ nhá. Mẹ tắt máy đây.”

Trương Tiểu Mai bỏ điện thoại xuống rồi thở dài: Mẹ à, con xin lỗi

Phu nhân Nhã Hạnh đang ngồi uống trà trong phòng khách. Bà vừa đọc báo, vừa hỏi người trợ lý đứng bên cạnh:

- Giám đốc đã đi chưa?
 - Phu nhân...anh ấy...đã hủy chuyến đi nghỉ rồi ạ
- Bà Hạnh đặt cốc trà xuống bàn, cau mày:
- Tại sao lại hủy?
 - Giám đốc nói còn nhiều việc ở công ty cần giải quyết nên không đi được
 - Sao giờ này anh mới nói với tôi? Mau gọi điện bảo 2 đứa tới đây!
 - Vâng, thưa phu nhân

Phòng tổng giám đốc...

- “Được rồi, vậy anh bảo với bà ấy là trưa nay tôi sẽ tới” _ Khải Phong tắt máy rồi tiếp tục công việc của mình.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa.

- Mời vào

Cửa phòng được mở ra, là Khánh Ly

- Anh Phong..._ Cô bước vào, bày ra bộ mặt thương cảm rồi ôm lấy Khải Phong.
- Ly...em làm gì ở đây? _ Khải Phong vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy cô
- Em rất nhớ anh

Phong gỡ tay Khánh Ly ra khỏi cổ mình rồi nói:

- “Nhưng anh đã dặn em là phải đợi anh rồi mà. Bây giờ anh đã kết hôn, chúng ta không thể lúc nào cũng gặp nhau được.”
- Suốt 2 tháng qua em đã cố gắng không đến tìm anh rồi. Em không thể chờ thêm được nữa. Tối nay em muốn đi ăn cùng anh có được không?”
- “Khánh Ly...”

Cô giơ ngón tay trở ra hiệu im lặng: “Đừng giải thích, anh chỉ cần trả lời có hoặc không”

Khải Phong thở dài: “Được rồi, tối anh sẽ tới đón em”

Khánh Ly mỉm cười: “Um. Vậy em sẽ chờ anh”

Nói rồi cô cầm túi sách đi ra ngoài

Trương Tiểu Mai đang ngồi xem TV thì điện thoại reo.

Là một dây số lạ nhưng cô cũng không chần chừ mà bắt máy.

- Alo

- Cô đang ở nhà hay ở đâu?

Giọng nói truyền tới từ đầu dây bên kia làm cô suýt nữa đánh rơi điện thoại. Thì ra là Khải Phong

-“Tôi đang ở nhà”

- “Thế thì chuẩn bị đi, xong việc tôi sẽ về đón cô qua nhà mẹ tôi”

- “Mẹ tôi”? Mẹ anh không phải mẹ tôi chắc?

- “Sao cũng được, 15’ nữa tôi về đến nhà đấy”

Nghĩ đến việc lại phải ngồi xuống ghế sau trong cái xe có bầu không khí nặng nề đến ngột thở ấy, Mai Mai vội xua tay:

- “Thôi anh về đón tôi làm gì cho mất công, cứ đi thẳng tới nhà mẹ, tôi sẽ bảo chú Lâm đưa đi. Vậy nhé. Bye bye”

Không để cho đối phương có cơ hội từ chối, cô vội dập máy, thở phào rồi đi về phòng thay đồ.

Xe của chú Lâm cuối cùng cũng tới trước cổng biệt thự Lưu thị.

Vừa xuống xe, Mai Mai đã thấy Khải Phong. Anh đang đứng tựa lưng vào xe, thỉnh thoảng lại giơ tay lên nhìn đồng hồ.

- “Này anh Lưu, sao giữa trưa anh lại đứng đây?” _ Tiểu Mai vui vẻ nói đùa

Nhìn thấy bộ mặt nghiêm túc của Khải Phong, cô lập tức thu lại nụ cười.

- Sao lúc này tôi chưa nói xong mà cô đã dập máy hả? Cô có biết tôi đứng đây chờ cô bao lâu rồi không?

- Thì anh có thể vào trước mà

Thấy Khải Phong trừng mắt nhìn mình, Mai Mai đành nhỏ nhẹ:

- “Thôi được rồi. Cứ coi như tôi chưa nói gì vậy. Xin lỗi anh.”

Lúc này mặt Phong cũng hơi giãn ra, nghĩ lại cũng không cần thiết phải lớn tiếng, đành xuống giọng:

-“Mau vào đi”

Mấy người giúp việc đang bận rộn lau dọn đồ đạc trong nhà.

Nhìn thấy Khải Phong và Tiểu Mai, tất cả bọn họ đều cúi gập người chào

- “Chào mọi người” _ Mai Mai cũng thân thiện giơ tay chào lại làm mấy người giúp việc cứ ngơ ngác nhìn nhau.

Khải Phong thấy cô vẫn đứng chào hỏi mấy người giúp việc liền quay lại kéo cô đi:

- Không cần thiết phải làm thế

Tiểu Mai ngược lên nhìn anh, nhăn mũi:

- Tại sao chứ? Tôi chỉ muốn chào họ

- Trong nhà này có biết bao nhiêu giúp việc, cô định chào hết từng ấy người hả?

- Thì cứ tiện ở đâu chào ở đó thôi

Khải Phong cũng chịu thua với cô vợ cứng đầu, đành nói:

- Thôi chào hay không thì tùy cô, bây giờ nhanh đi vào đi.

30. Chap 3: Làm Gì Sai?

Cả hai cùng đi vào phòng khách. Bà Hạnh đã ngồi chờ sẵn ở đó.

Tiểu Mai nhìn sang Khải Phong. Hình như quan hệ giữa anh và mẹ không được tốt, nhìn thấy bà, mặt anh đã lạnh đi mấy phần.

- “Con chào mẹ”_ Mai Mai lễ phép cúi chào

Phu nhân Nhã Hạnh gật đầu rồi nói với cô:

- “Tiểu Mai, con ngồi đây đợi mẹ một lát, mẹ có chuyện riêng muốn nói với chồng con”

Nói rồi bà và Khải Phong đi vào thư phòng.

- “Ngồi xuống đi”

Khải Phong ngồi xuống ghế:

- “Mẹ gọi con vào đây làm gì?”

- Hôm nay là ngày nghỉ tuần trăng mật của 2 đứa cơ mà. Sao lại không đi?

- Ở công ty còn rất nhiều việc, con không có thời gian

- Công ty này có mỗi mình con làm việc chắc. Ngày mai con đi đặt lại vé máy bay ngay cho mẹ

- “Kết hôn theo ý mẹ còn chưa đủ sao? Con không muốn đi!”

Bà Hạnh vẫn nghiêm nghị:

- “Mẹ không muốn để người khác nói ra nói vào về chuyện này đâu. Nhất định phải đi”

- Mẹ đừng ép con!

- Tại sao con không muốn đi? Vì con nhỏ Khánh Ly đó sao?

Nghe tới đây Khải Phong đứng vụt dậy hét lớn:

- “Mẹ đừng lôi cô ấy vào chuyện này!!”

- Con tự quyết định đi...

Phong đi ra phía cửa, cố tình không nghe những gì bà Hạnh nói

- “Sự nghiệp của cô ta có đứng vững được hay không là tùy ở con đấy!”

Tất nhiên ai cũng biết, với quyền lực của phu nhân Lưu thị, chỉ cần muốn là có thể đẩy một diễn viên nổi tiếng xuống vực thẳm của sự nghiệp.

Khải Phong đứng khựng lại vài giây rồi cũng bỏ ra ngoài, không quên đóng sầm cửa.

Tiểu Mai đang ngồi ở phòng khách, thấy anh đi ra, vẻ mặt đầy tức giận, liền đứng dậy:

- Khải Phong...

Anh nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng nhú lại có chút khó chịu khiến Mai Mai hoang mang lùi ra phía sau. Khải Phong không giải thích mà cứ thế đi ra cổng chính.

Trương Tiểu Mai ngơ ngác nhìn theo bóng lưng anh, quay sang hỏi người giúp việc đứng gần đó: “Này chị, em đã làm sai gì sao?”

Chị giúp việc cười trừ, không biết trả lời thế nào. Đúng lúc này, phu nhân Nhã Hạnh đi ra:

- Tiểu Mai, mau qua đây

Cô liền đi tới chỗ bà Hạnh:

- Mẹ có chuyện gì muốn nói với con ạ?

- “Cảm ơn con đã đồng ý kết hôn với Khải Phong. Lấy nó chắc phải chịu nhiều áp lực rồi” _ Bà nắm lấy tay Mai Mai

Tiểu Mai lắc đầu:

- Con không sao đâu ạ

- Nếu nó làm gì không phải với con thì cứ nói cho mẹ biết, mẹ sẽ xử lý nó

Mai mỉm cười:

- Cảm ơn mẹ

- Mà con về chuẩn bị hành lý đi nhé, ngày mai 2 đứa sẽ đi nghỉ tuần trăng mật đấy

Tiểu Mai tròn xoe mắt ngạc nhiên:

Dạ?...Ồ nhưng mà...

Bà Hạnh xoa tay:

- “Không nhưng nhị gì hết, ngày mai chắc chắn sẽ đi đấy. Đừng để ý đến những lời thằng Phong nói, chỉ cần con không bỏ cuộc thì mọi chuyện sẽ đâu vào đấy cả thôi ”

7 pm

Tiểu Mai đang cùng người giúp việc chuẩn bị bữa tối thì Khải Phong bước vào.

- Anh đi làm về rồi à?

- “Um” _ Phong gật đầu rồi đi vào phòng làm việc.

15’...20’...1 tiếng trôi qua...

- Cô chủ, cô có ăn luôn không? _ chị Phương hỏi

Tiểu Mai ngược nhìn đồng hồ, thở dài:

-“Để em đợi anh ấy một lát nữa chị ạ”

Vì chỉ làm việc và dọn dẹp theo giờ cố định nên chị Phương xin phép về trước. Tiểu Mai mỉm cười gật đầu: “Chị về cẩn thận”

....

Khải Phong ngồi trong phòng làm việc lấy điện thoại gọi cho Khánh Ly:

- Alo

- Ly, hôm nay anh không thể đến gặp em được...

- Sao lại thế?...Anh nói sẽ đến mà!

- “Ngày mai anh phải đi nghỉ tuần trăng mật. Nếu không đi, mẹ anh sẽ không để yên cho em đâu. Hôm khác anh sẽ mời em ăn tối. Tạm biệt”

- “Alo...Alo! Lưu Khải Phong!” _ Khánh Ly nắm chặt hai tay, nghiến răng:

- Tuần trăng mật sao? Anh nghĩ tôi sẽ để yên cho anh và cô ta ở cùng nhau sao?

Sắp xếp xong công việc cũng đã gần 9h, Khải Phong vươn vai đi ra ngoài thì thấy Mai Mai đã ngủ quên trên ghế từ lúc nào.

- “Trương Tiểu Mai” __ Anh lay nhẹ vai cô

Tiểu Mai dụi dụi mắt rồi ngồi thẳng dậy: “Anh gọi tôi à?”

- Cô ăn tối chưa mà đã ngủ?

Mai Mai lắc đầu

- Vậy vào ăn đi

Suốt bữa ăn, cả 2 đều không nói gì. Thỉnh thoảng Tiểu Mai lại lên nhìn Phong. Anh vẫn đang chậm rãi gấp thức ăn.

- Khải Phong...vậy chúng ta có đi nghỉ tuần trăng mật không?

Thấy anh đột nhiên dừng đũa, cô vội nói thêm:

- “Nếu không đi cũng được. Tôi sẽ bảo với mẹ giúp anh”

- “Ngày mai chúng ta sẽ đi” __ Khải Phong thản nhiên nói

- Hả?... __ Mai Mai tưởng mình nghe nhầm liền hỏi lại

- “Ngày mai tôi và cô sẽ đi nghỉ tuần trăng mật, lát nữa về phòng chuẩn bị đi, sáng mai đừng dậy muộn đấy. Tôi ăn xong rồi” __ Anh vừa nói vừa đứng dậy đi về phòng.

Sáng nay Tiểu Mai dậy rất sớm nhưng đứng mãi trước tủ quần áo mà vẫn không biết mặc gì.

Nghĩ một lúc, cô quay sang hỏi chị giúp việc:

- Nhiều váy quá, em chẳng biết mặc cái nào. Chị chọn cho em một cái đi

- Cô chủ à, Tôi đâu biết chọn

- Chị cứ lấy đại 1 cái cũng được

...

10 phút sau, Mai Mai từ phòng thử đồ bước ra. Cô mặc một chiếc váy voan xòe màu trắng thanh khiết. Tiểu Mai nhìn mình trước gương một lúc:

- Hình như cổ váy này...khoét hơi sâu thì phải

Đang định chọn bộ khác thì cô nghe thấy tiếng gọi của Khải Phong:

- Tiểu Mai! đến giờ rồi, Cô chuẩn bị xong chưa?

- Tôi ra ngay đây!

Tại phòng chờ vip của sân bay...

Khải Phong đang ngồi đọc tạp chí còn Tiểu Mai thì cứ ngó nghiêng xung quanh.

- “Này anh, chúng ta đi nghỉ ở đâu vậy?” __ Cô quay sang hỏi Phong

- Bali

- À, mà nghe nói ở đó đẹp lắm. Anh đã đến lần nào chưa?

- “Đi khoảng 2, 3 lần gì đấy”__ Phong trả lời nhưng mắt vẫn dán chặt vào quyển báo

- “Anh không thể trả lời một câu nào dài hơn sao?”__ Mai Mai nhăn mặt

Khải Phong gấp quyển báo, ngược lên nhìn cô, không nói gì. Tiểu Mai bỗng thấy hơi mất tự nhiên, liền nói: “Thôi anh đọc tiếp đi”

Cô quay đi chỗ khác nhưng vẫn cảm nhận được Khải Phong đang nhìn mình.

- “Này anh đừng có nhìn tôi chăm chăm như thế được không?”

- Cô thích mặc đồ kiểu đó à?__ Giọng nói của anh vang lên

Tiểu Mai giật mình chỉnh lại cổ áo:

- Mặc thế này... thì sao chứ? Mà váy này là chị Phương chọn, không phải tôi

- Thế hả?

- “Um, tôi nói thật đấy...anh cười cái gì chứ!”__ Tiểu Mai đỏ bừng mặt, ôm túi xách vào người

- Không có gì. Đến giờ rồi, chuẩn bị lên máy bay thôi

31. Chap 4: Trăng Mập

Sau khi máy bay hạ cánh, Khải Phong và Tiểu Mai được tài xế riêng đưa tới khu nghỉ dưỡng yên tĩnh và biệt lập đã đặt thuê sẵn tại vùng biển Kuta xinh đẹp.

Vừa về đến phòng, Mai Mai liền chạy ra hành lang. Cô chỉ tay về phía bãi biển, thích thú:

- ”Woa...anh nhìn kìa. Đúng là đẹp thật đấy

Khải Phong dứt tay vào túi quần, đi ra chỗ Mai Mai đứng.

Nhìn thấy Phong, Tiểu Mai lí nhí:

- “Buổi chiều...chúng ta ra đó đi dạo được không?”

Khải Phong vẫn nhìn ra phía biển:

- “Nếu thích thì cô tự đi một mình đi”

Nói rồi anh bỏ vào trong nhà.

Tiểu Mai vẫn đứng đó, hai mắt sụp xuống. Cô tự cười chính bản thân mình tại sao lại hỏi khi đã biết trước câu trả lời.

- “Được thôi, tôi sẽ đi một mình”__ Cô khẽ nói

4.00 pm...

Mai Mai mặc một chiếc váy maxi màu xanh dương để chuẩn bị đi dạo. Khải Phong đang ngồi ôm máy tính ngoài phòng khách.

- “Tôi đi ra ngoài một lát”__ Cô nói

- “Uh”__ Phong lạnh lùng đáp lại

Tiểu Mai vừa đi khỏi, Khải Phong liền đặt máy tính lên bàn rồi ra ngoài hành lang hít thở chút không khí trong lành. Anh vô tình nhìn thấy Mai Mai đang trên đường ra phía bờ biển. Đi được 1 đoạn cô dừng lại để chơi đùa với chú chó nhỏ đang đứng gần đó. Người chủ nói gì đấy khiến chú chó dơ một chân lên “bắt tay” với cô. Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên nhìn chú cún, vỗ tay khen ngợi rồi mỉm cười rạng rỡ.

Khải Phong đứng từ xa, bật cười trước hành động trẻ con của Mai Mai. Thì ra chỉ cần những điều nhỏ nhặt cũng đủ làm cô vui. Suốt mấy ngày qua, anh chưa từng thấy cô cười tươi như vậy.

Phong chợt nghĩ đến việc Tiểu Mai đang là vợ anh. Rõ ràng mẹ anh biết người anh yêu là Khánh Ly, tại sao bà còn bắt anh lấy Tiểu Mai, khiến anh phải làm tổn thương cô gái bé nhỏ này. Vốn dĩ anh không muốn đối xử với cô lạnh nhạt như vậy nhưng anh không thể để cả 2 người con gái vì mình mà đau khổ.

Khải Phong nhìn lên bầu trời trong xanh, khẽ thở dài.

Đã gần 7h tối mà Trương Tiểu Mai vẫn chưa về.

Khải Phong bắt đầu sốt ruột, định gọi điện cho cô nhưng chợt nhớ ra sim điện thoại của cô chỉ là sim nội mạng.

“Rốt cục cô ta đang đi đâu chứ!?” _ Phong nắm chặt điện thoại trong tay

Cũng thời gian này, tại khu chợ lưu niệm ven biển của Bali...

Tiểu Mai vẫn mãi mê ngắm nghía những món đồ thủ công bắt mắt được bày bán. Sau một hồi khám phá nơi đây, Mai Mai mới chợt nhận ra...cô đang bị mất phương hướng. Mai Mai hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, định ra hỏi mấy người dân đường về bằng tiếng Anh nhưng cô cũng chẳng biết tên khu nghỉ dưỡng đó là gì. Tiểu Mai bắt đầu hoảng hốt, cô thực sự muốn khóc nhưng cố giữ bình tĩnh nhớ lại đường về. Đúng lúc này 1 giọng nói vang lên:

- ” Tiểu Mai!!”

Là Khải Phong. Thì ra Phong chờ lâu quá nên quyết định gọi cho quản lý tới chở anh đi tìm cô.

- Khải Phong..._ Tiểu Mai khẽ gọi.

Anh chạy tới nắm chặt 2 vai cô, gương mặt lạnh lùng đầy vẻ tức giận, gằng giọng nói:

- “Cô biết nghĩ không hả? Sao có thể ra ngoài khi chẳng biết gì về nơi này?!”

Phong nắm cổ tay Mai định lôi đi nhưng cô giằng lại:

- “Chính anh bảo tôi đi một mình mà...tại sao lại mắng tôi chứ?”

Tiểu Mai ầm ỨC òa lên khóc.

Khải Phong kinh ngạc nhìn cô rồi dần dần chuyển sang lúng túng:

- “Được rồi...đừng khóc nữa. Cô lên xe đi đã”

Cả hai trở về villa khi đã gần 9h.

Tiểu Mai nhất định không nói với Phong một lời nào, im lặng đi về phòng. Khải Phong nhờ trợ lý gọi đồ ăn tới nhà rồi vào gõ cửa phòng Mai Mai:

- Cô có muốn ăn chút gì không?

Tiểu Mai ngồi trong phòng, bụng đang biểu tình dữ dội nhưng vẫn cứng đầu:

- Tôi không ăn!

- “Được thôi, tùy cô” _ Khải Phong nhún vai bỏ đi.

Lăn lộn một lúc ở trên giường, cuối cùng vẫn không thể chống lại cơn đói, Mai Mai hé cửa thử nhìn ra bên ngoài. Lưu Khải Phong vẫn đang ngồi ăn trong phòng khách. Tiểu Mai nhăn nhó định đóng cửa lại thì giật mình bởi giọng nói của anh:

- Trương Tiểu Mai, cô mau ra đây đi

Cô tự cảm thấy hối hận khi thử mở cửa, nhưng bây giờ đã quá muộn nệm đành đi ra ngoài.

Khải Phong nhìn Mai Mai rồi chỉ xuống chiếc ghế đối diện:

-“Mau ngồi xuống và ăn đi”

Lúc đầu nhìn có vẻ miễn cưỡng nhưng vài phút sau, Tiểu Mai đã ngồi ăn vô cùng tự nhiên và ngon lành.

- “Này cô ăn từ từ thôi” _ Anh để cốc nước ra chỗ Tiểu Mai.

...

Sau khi dọn dẹp xong, Tiểu Mai nói với Khải Phong:

- “Xin lỗi vì đã để anh phải bận tâm”

-“Cô chỉ cần nhớ lần sau đừng có đi xa như vậy là được rồi. Còn nữa...từ ngày mai, nếu đi đâu...tôi sẽ đi cùng cô”

Tiểu Mai chợt cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, mỉm cười nhìn Phong:

-“Cám ơn anh...à đúng rồi...”

Cô liền tìm thứ gì đó túi xách của mình.

- “Này anh...” _ Tiểu Mai đưa cho Phong 1 chiếc vòng tay hạt cườm.

Khải Phong nhìn chiếc vòng, không hiểu ý cô

- “Lúc nãy tôi đi qua thấy chiếc vòng này khá đẹp nhưng người ta chỉ bán cả đôi nên...Có thể anh không thích nhưng mà...”

- “Được rồi tôi sẽ giữ nó” _ Phong nhận lấy chiếc vòng từ tay Tiểu Mai

- “Nếu không còn chuyện gì thì về phòng đi. Hôm nay cô ngủ trong đó, còn tôi sẽ ngủ ngoài sofa”

Mai Mai gật đầu:

“Vâng tôi vào đây. Ngủ ngon! ^^”

[Vote nhiệt tình để Sam viết tiếp nào]

32. Chap 5: Hoàng Hôn Rất Đẹp

Sáng hôm sau...

Ánh nắng ban mai trong vắt xuyên qua khung cửa đánh thức Tiểu Mai. Sau khi vsen, cô đi ra ngoài định ăn sáng nhưng ở nhà chẳng có ai cả.

Mai Mai ngạc nhiên nhìn ngó xung quanh, cuối cùng cũng phát hiện mẫu giấy nhỏ đặt trên bàn: “Nếu ngủ dậy thì ra bãi biển nhé. Tôi chờ cô ở đó”

Tiểu Mai đi bộ ra bờ biển cát trắng tuyệt đẹp ngay trước khu nghỉ dưỡng. Sáng sớm đã có khá đông người nhưng chỉ cần để ý một chút cô đã nhận ra Khải Phong.

Anh đang ngồi trên chiếc ghế dài đặt gần bờ biển. Áo phông đen đơn giản vẫn không che dấu được khí chất quý tộc, dáng người cân đối một cách hoàn hảo, mái tóc được vuốt cao trông vừa có vẻ nghiêm nghị, lại vừa có vẻ bất cần, Khải Phong chỉ cần ngồi im cũng đã đủ để thu hút ánh nhìn của người khác. Tiểu Mai nhẹ nhàng tới gần:

- Khải Phong, chào buổi sáng!”

Phong bỏ chiếc kính râm trên mắt xuống:

-“Cô dậy rồi à? Mau qua đây ngồi đi” _ Anh vừa nói vừa vỗ vỗ vào chiếc ghế bên cạnh.

Mai Mai cũng nghe theo nhưng nhìn bộ dạng có vẻ không thoải mái.

- “Có chuyện gì vậy?” _ Khải Phong hỏi

- “À...không có gì nhưng mà...” _ Tiểu Mai ghé sát vào tai Khải Phong nói nhỏ _ “Sao mấy cô gái đó cứ nhìn anh thế?”

Phong vẫn giữ gương mặt lạnh lùng:

- “Cô ghen à?”

Mai Mai không hiểu sao nóng bừng mặt:

- Ai bảo thế? Chỉ là họ nhìn cả tôi...nên tôi thấy...không được tự nhiên”

Khải Phong thở dài, gấp tờ báo lại rồi đứng dậy nói:

- “Vậy chúng ta sẽ đi chỗ khác”

Nói rồi anh kéo tay cô đi.

- “Ồ...anh đưa tôi đi đâu thế?” _ Tiểu Mai tò mò hỏi.

- “Tới nơi rồi”

Cả 2 dừng lại trước một bàn ăn thịnh soạn được đặt ngay trên bờ biển. Xung quanh còn được trang trí hoa vô cùng rực rỡ. Mai Mai tròn mắt nhìn bàn ăn trước mặt, trong lòng có chút sững sờ:

- Cái này...

Khải Phong kéo ghế cho cô rồi nói:

- Ăn sáng đi.

Sau buổi sáng trên biển, cả 2 cùng trở về khu nghỉ dưỡng.

- “Trương Tiểu Mai, chiều nay cô muốn đi đâu không?”

Mai Mai đang ngồi ôm đầu gối xem TV trên ghế sofa, nghe anh hỏi liền lại gần:

- “Hôm qua tôi được phát tờ rơi này này. Anh xem chỗ nào được thì chiều nay chúng ta sẽ đi”

Khải Phong nhận lấy tờ rơi từ tay Tiểu Mai, gật đầu:

- “Được rồi, để tôi xem qua”

Điểm đến mà Khải Phong chọn chính là ngôi đền Uluwatu nổi tiếng tại Bali, nằm chênh vênh trên vách đá dựng đứng nhìn xuống biển.

Con đường dẫn lên đền uốn lượn, vừa đi vừa có thể cảm nhận tiếng sóng ầm ào của Ấn Độ Dương xanh thẳm phía dưới.

Tiểu Mai thích thú cầm máy ảnh chụp khung cảnh huyền ảo, kì vĩ xung quanh mà quên cả việc tiếp tục đi lên. Thấy vậy, Khải Phong liền lên tiếng:

- “Tiểu Mai! Cô cần phải nhanh lên mới kịp”

- “Kịp gì cơ?” _ Mai Mai hỏi nhưng Phong không trả lời mà cứ thế đi tiếp.

Cô chạy tới nắm nhẹ lấy cánh tay anh: “...Chờ tôi với”

Cuối cùng cũng tới đền Uluwatu.

- “Tôi mỏi chân lắm. Ngồi nghỉ một lát được không?” _ Tiểu Mai than thở.

Khải Phong nhếch miệng cười, hất mặt ra đằng xa:

- “Cô nhìn kìa”

Tiểu Mai quay lại nhìn theo hướng ánh mắt của Phong.

Những áng mây hắt bóng mặt trời vàng rực, vẽ nên cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp. Mặt trời đỏ ối lặn dần xuống, buông những tia sáng cuối cùng trên mái đền nhỏ xú cheo leo.

- “Woa...đẹp thật đấy. Không uống công chúng ta lên tới đây :)”

__ Tiểu Mai nhướn miệng cười để lộ 2 chiếc răng cửa trắng tinh.

Khải Phong nhìn cô, tự nhiên bật cười theo.

Cảm nhận được ánh mắt ai đó, Mai Mai quay sang nhìn Khải Phong. Nhận ra anh cũng đang nhìn mình, trái tim vô cớ đập nhanh một nhịp.

Khải Phong vội vàng thu lại ánh mắt, chuyển sang nhìn lên bầu trời xa xăm:

- “Đúng là rất đẹp” __ Anh khẽ nói.

Đền Uluwatu đứng trầm mặc trên nền trời tím biếc...

Trước khi đi về, cả 2 cùng đi dạo trên bờ biển.

- “Cảm ơn anh”

- “Vì chuyện gì?” __ Phong hỏi lại

- “Cảm ơn vì đã không bắt tôi đi một mình” __ Mai Mai nói rồi bật cười vui vẻ

“Khải Phong!!”

Chợt nghe thấy có tiếng ai đó gọi tên mình, Phong liền quay lại, thật không ngờ lại là Khánh Ly.

Tiểu Mai cũng ngạc nhiên không kém, quên cả phép lịch sự tối thiểu là chào hỏi. Đợi đến khi cô ta nhìn sang mình, Mai Mai mới khẽ gật đầu chào.

- “Sao em lại ở đây?”

- “Em tới để quay quảng cáo cho dự án phim mới” __ Khánh Ly trả lời

Rồi cô ta nắm chặt lấy cánh tay Khải Phong, nũng nịu:

“Anh Phong, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh”

Khải Phong hơi nhúu mày nhìn Khánh Ly rồi quay sang nhìn Tiểu Mai.

Mai Mai cúi gằm mặt xuống như người phạm lỗi, cố che giấu sự lúng túng của mình. Giây phút này, thực sự cô đang rất mong chờ anh sẽ ở lại.

Nhưng rốt cục, Khải Phong lại buông bàn tay bé nhỏ của Tiểu Mai ra.

- “Tôi sẽ gọi điện cho trợ lý đưa cô về villa”

Tiểu Mai bật cười yếu ớt. Gật đầu đứng gọn sang một bên.

Vốn dĩ cô chỉ là người đến sau...vốn dĩ không có quyền hi vọng...

33. Chap 6: Đờng Ảo Tưởng Nữa

Tiểu Mai trở về khu nghỉ dưỡng một mình.

Cô ngồi trên sofa, cầm điều khiển TV chuyển hết kênh này sang kênh khác. Chẳng còn tâm trạng nào để xem nữa, Mai Mai tắt TV rồi thở dài nghĩ lại chuyện khi nãy. Vậy mà ngày hôm nay, trong khoảnh khắc nào đó, cô đã nghĩ anh đang dần mở lòng với mình.

Khóe miệng cong lên có chút bất lực:

” Đúng là ngu ngốc”

Chiếc xe dừng lại trước cổng khách sạn 5 sao nơi Khánh Ly ở.

-“Sao lại tới đây?”_ Khải Phong cau mày

-“Cứ đi cùng em đã”_ Ly nói rồi kéo tay anh vào

...

Vừa vào đến phòng, Phong liền nói:

- “Có chuyện gì em mau nói đi”

Khải Phong vừa dứt lời, Trịnh Khánh Ly đã quay lại vòng tay qua cổ anh hôn điên cuồng.

Khải Phong có chút bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng gỡ 2 tay cô ra:

“Đủ rồi đây. Đây là chuyện quan trọng của em sao?”

Khánh Ly ôm chặt lấy Phong:

-“Tại sao anh lại đi cùng cô ta? Chẳng phải anh đã nói sớm muộn cũng li hôn, vậy cần gì phải đi nghỉ tuần trăng mật chứ?”

Khải Phong giữ lấy 2 vai của cô:

- “Em nói chuyện cho có lí chút đi! Dù sao cũng đã kết hôn, hơn nữa chuyện này đâu phải anh muốn là được...”

- “Nhưng nếu anh làm vậy thì cô ta sẽ có thêm hy vọng. Nhỡ 2 người có tình cảm, em sẽ phải làm gì đây?...em không thể để mất anh!”_ Khánh Ly vừa khóc vừa gào lên

Khải Phong thở dài, vỗ nhẹ lên vai cô:

-“Được rồi, đừng nghĩ nhiều như thế. Anh hứa chỉ 5 tháng nữa thôi mọi chuyện sẽ kết thúc. Em vào nghỉ ngơi đi. Khi nào về, chúng ta sẽ nói chuyện này sau, còn bây giờ anh phải đi rồi”

Khải Phong vừa định quay đi liền bị một bàn tay giữ chặt lại.

-“...Đừng đi...”_ Khánh Ly nói, giọng như cầu khẩn

-“...Anh nghĩ em cần thời gian bình tĩnh lại. Mau đi nghỉ đi”

- “Khải Phong! Khải Phong!”_ Khánh Ly chạy theo nhưng không kịp, anh đã đóng cửa thang máy

.....

10h đêm...

Tiểu Mai đang chuẩn bị ngủ thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

- “Khải Phong?”

Cô vội vàng đi ra mở, trong lòng có chút vui mừng.

Nhưng ngay sau đó tâm trạng liền trùng xuống khi người đứng ngoài cửa lại là Khánh Ly.

- Chị đến có việc gì không?

- À, tôi đến là để chuyển lời của anh Phong. Tối nay anh ấy sẽ không về đâu, cô đừng đợi làm gì. Bàn tay Tiểu Mai đột nhiên nắm chặt vào áo mình, ngăn không cho bản thân mất bình tĩnh:

- “Chị đến tận đây chỉ để nói chuyện này sao?”

- “Tất nhiên là không. Tôi còn có cái này muốn đưa cho cô” _ Khánh Ly vừa nói vừa lấy ra một chiếc vòng từ trong túi xách.

Vừa nhìn thấy, Tiểu Mai đã nhận ra đây là chiếc vòng hôm qua cô đưa cho Khải Phong

- “Cái vòng tay...”

Khánh Ly đưa ánh mắt sắc lạnh về phía Mai Mai:

- “Cái này là của cô tặng anh Phong phải không?”

- “Đúng vậy. Nhưng sao chị...lại giữ nó?”

Nghe đến đây, Khánh Ly ném mạnh chiếc vòng xuống đất:

- “Tốt nhất là cô nên dẹp ngay mấy cái trò này đi. Người anh ấy yêu chỉ có một mình tôi thôi, đừng ảo tưởng nữa”

Nói rồi cô ta quay gót bỏ đi.

Tiểu Mai sững sờ đứng nhìn những hạt cườm bé nhỏ lăn dài trên sàn nhà lạnh lẽo.

Một lúc sau cô mới định thần lại từ từ ngồi xuống nhặt từng hạt, từng hạt một. Nước mắt nóng hổi bắt giáng rơi. Mai Mai nắm chặt đồng hạt cườm trong tay, một mỗi dựa lưng vào tường:

Chuyện của họ đâu liên quan đến mình...sao lại đau thế này nhỉ...?”

Sáng sớm hôm sau

Vừa về, Khải Phong đã nhìn thấy Tiểu Mai từ phòng ngủ bước ra.

- “Hôm nay cô dậy sớm thế?” _ Anh vừa nói vừa với tay lấy chai nước trên mặt bàn

Mai Mai không trả lời, im lặng đứng nhìn anh

Khải Phong thấy vậy liền nói tiếp:

“Nếu muốn đi đâu thì bảo trợ lý của tôi đưa đi. Hôm nay tôi không có tâm trạng”

- “Tôi muốn về nhà” _ Mai Mai đột nhiên lên tiếng

Khải Phong đang đi liền đứng khựng lại, xoay người nhìn cô.

- “Tại sao?”

- “Anh nói còn nhiều việc ở công ty mà? Vả lại vốn dĩ lúc đầu chúng ta đến đây đã chẳng ai có tâm trạng để đi du lịch. Vậy nên...tôi nghĩ không cần tốn thời gian thêm nữa”

Không gian bỗng trở nên yên tĩnh. Tiểu Mai mím chặt môi, đợi anh trả lời

Gương mặt vẫn không để lộ một chút cảm xúc, Khải Phong lạnh lùng nói:

- “Được, cô muốn về thì về”

Vừa đặt chân xuống sân bay, 3 cô bạn thân của Tiểu Mai: Trúc Linh, Khả Vân không biết từ đâu chạy ủa tới. Họ mang theo một bó hoa lớn, cười nói vui vẻ:

- “Xin chào, xin chào”

Tiểu Mai tròn mắt kinh ngạc:

- Sao...sao mấy cậu lại biết...?

- “Có chuyện gì của cậu mà bọn này không biết chứ!” __ Trúc Linh nói

Tiểu Mai vội vàng lôi bọn họ qua một bên:

- “Mình chỉ là nghỉ tuần trăng mật chứ có phải đi du học về đâu mà mấy cậu đến đây làm loạn hả? ”

- “Làm loạn hồi nào? Thôi bỏ ra để bọn mình chào chồng cậu một tiếng đã” __ Khả Vân chen vào

Rồi mấy cô gái đó quay sang chỗ Khải Phong:

- Chúng tôi là chị em tốt của Mai Mai, rất vui được làm quen với anh ^^

Khải Phong chỉ nhìn họ rồi gật đầu.

- “Hôm nay chúng tôi đã chuẩn bị một bữa tiệc để chúc mừng Tiểu Mai là người đầu tiên lên xe hoa, nếu có thể rất mong anh Lưu cùng đến dự được không?”

Khải Phong nhìn sang Mai Mai. Suy nghĩ một chút, anh nói với 2 người bạn của cô:

- “Xin lỗi. Hôm nay tôi bận rồi”

- “Aish...tiếc thật đấy. Vậy hôm nay anh cho bọn tôi mượn tạm cô dâu mới một buổi nhé” __ Trúc Linh mỉm cười khoác tay Mai Mai

- “Này, cậu...”

Tiểu Mai định từ chối nhưng Khả Vân liền trừng mắt: “Đã nói là sau khi cưới sẽ cùng bọn mình đi ăn mà. Cậu định thất hứa đấy à?”

- “Em cứ đi đi. Tôi về trước cũng được”

Khải Phong đã nói vậy, cô cũng chẳng có cơ gì để từ chối, đành đi theo họ.

Vừa ngồi lên xe ô tô, 2 cô gái đã thi nhau nói:

- Tuần trăng mật thế nào hả? Nhìn 2 người rất hợp nhau.

Thấy Mai Mai cứ nhìn ra cửa sổ, Trúc Linh vỗ vai cô:

- Thương Tiểu Mai cậu có nghe không đấy?

- “Này các cậu thôi đi, mình thực sự rất mệt mỏi rồi!” __ Tiểu Mai giận giữ nói lớn

Trúc Linh và Khả Vân bị quát đến giật mình, một lúc sau mới dám mở lời:

“Mai Mai, là bọn mình nghĩ chuyện gia đình đã khiến cậu căng thẳng nên muốn giúp cậu giải tỏa một chút thôi, có cần thiết phải nổi nóng như vậy không?”

- “Thôi được rồi bỏ đi, mình cũng không cố tình lớn tiếng đâu...” __ Tiểu Mai dịu giọng xuống __ “Bữa ăn hôm nay mình sẽ trả tiền, được chưa? :))”

3 cô gái sắc mặt liền tươi tắn trở lại, cùng nhau nói chuyện suốt cả đường đi...

Khải Phong đang ngồi trong phòng làm việc thì điện thoại đổ chuông. Là số của Tiểu Mai.

- Alo

- Tôi là Khả Vân đây ạ. Xin lỗi anh nhưng hôm nay Mai Mai uống hơi say, để cậu ấy về bằng taxi tôi không yên tâm. Anh có thể tới đưa Mai Mai về được không?

Khải Phong nhíu mày, nắm chặt điện thoại trong tay:

- Cho tôi địa chỉ đi

Vừa xuống xe, Khải Phong liền sải bước đi vào trong nhà hàng. Vợ anh đang nằm bò trên bàn, hai má đỏ bừng, bộ dạng vô cùng... thảm hại.

Mặt Khải Phong tối đi một nửa:

Thế này là “hơi say” sao?

Vừa thấy anh, Trúc Linh liền nói:

- Ô anh đến rồi à? Xin lỗi đã làm phiền. Bình thường cậu ấy không bao giờ uống rượu đâu, không hiểu sao hôm nay lại uống nhiều như vậy...”

Khải Phong ôm lấy vai Tiểu Mai đỡ cô đứng dậy:

“Chúng tôi về trước đây. Cảm ơn vì đã gọi cho tôi”

Nói rồi anh đi thẳng ra chỗ để xe.

Dọc đường về, Khải Phong lái xe với tốc độ nhanh nhất có thể, thỉnh thoảng lại nhìn sang chỗ Tiểu Mai.

Về tới khu căn hộ thì cô mơ màng thức dậy. Cả người vẫn chưa tỉnh táo hẳn nên chỉ yếu ớt nói khẽ:

- “Sao anh lại đưa tôi về?”

Khải Phong không nói lời nào, ánh mắt đen đặc đến lạnh người, ôm cô ra khỏi xe

“Bỏ ra, tôi tự đi được” _ Tiểu Mai hất tay Khải Phong nhưng mắt đã nên ngả vào lòng anh.

Khải Phong nhanh chóng bế cô lên rồi đi vào thang máy. Mai Mai tựa đầu vào lồng ngực anh. Người anh vẫn còn phảng phất khói thuốc nhưng lại chứa hương thơm ấm áp của gỗ và xạ hương. Vào nhà, Khải Phong đặt cô nằm xuống ghế sofa, lông mày nhíu chặt lại, gần giọng:

- Sao cô lại uống say thế này hả? nếu ko nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ tới thể diện của tôi nữa chứ!

Tiểu Mai nằm dưới ghế, ánh mắt chất chứa tủi hờn nhìn anh, cười lạnh:

- “Vậy anh đã bao giờ nghĩ cho tôi chưa? Tôi không biết vì lí do gì mà anh lại ghét tôi như vậy đấy”

- “Anh có biết tôi đã phải đấu tranh tư tưởng thế nào mới dám đồng ý kết hôn không? Vậy mà ngay ngày đầu tiên anh đã dội cho tôi một gáo nước lạnh. Mỗi lần bước tới gần anh tôi thực sự rất lo lắng. Tôi sợ mình sẽ bước qua giới hạn mà anh đã vạch sẵn cho tôi. Tôi đã cố gắng hết sức rồi, nhưng chắc là tôi không thể khiến anh vừa lòng nữa giám đốc Lưu ạ...” _ Cổ họng cô nghẹn lại, miệng nở nụ cười mơ hồ

Tiểu Mai tiếp tục nói, thanh âm nhẹ nhàng như hơi thở:

- “Tôi biết là thật vô lí nhưng hình như...tôi có tình cảm với anh...một chút tình cảm với Lưu Khải Phong...” _ Hai hàng nước mắt chảy dài xuống gò má cô. Tiểu Mai nhắm mắt rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Khải Phong như hóa đá đứng nhìn người con gái trước mặt:

Trương Tiểu Mai, sao cô phải đối xử tốt với tôi? sao phải tự làm khổ bản thân mình như vậy?”

34. Chap 7: Ăn Đêm

Sáng hôm sau, ánh ban mai ấm áp xuyên qua cửa kính chiếu rọi vào giường ngủ của Tiểu Mai. Cô đưa cánh tay lên xoa xoa mắt, mệt mỏi đi ngồi dậy. Tối qua uống nhiều rượu nên đến giờ đầu vẫn còn đau nhức. Nhìn đồng hồ đã hơn 7h, cô vội vàng thay quần áo rồi đi ra ngoài.

Khải Phong đang ngồi bên bàn ăn, vóc người cao lớn và anh tuấn đổ bóng dài trên sàn nhà.

- “Khải Phong, tôi đi học đây”

Anh đưa ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phía cô:

- “Ăn sáng đi”

- “Thôi tôi muộn rồi, đến trường sẽ ăn sau”

Mai Mai vừa định đi thì bị giọng nói của Khải Phong chặn lại:

- “Chiều nay sẽ sang nhà mẹ cô đấy. Cô học xong, tôi sẽ qua đón”

- “Tôi biết rồi”

Vừa vào lớp, 2 cô bạn Khả Vân và Trúc Linh đã xúm lại hỏi han:

- “Hôm qua cậu về nhà thế nào?”

- “Thế nào là thế nào? Mình còn chẳng nhớ đã về nhà kiểu gì ý” _ Tiểu Mai ủ rũ trả lời

- “Khải Phong không nói gì à? Hôm qua anh ta đưa cậu về đấy”

- “Cái gì?!” _ Mai Mai đang gục đầu trên bàn bỗng ngồi bật dậy _ “Cậu bảo hôm qua...anh ta đưa mình về á?”

- “Ừ. Mình gọi chồng cậu đến đón mà” _ Khả Vân thản nhiên trả lời

- “Sao lại gọi anh ta đến?! Không biết lúc say mình có nói cái gì linh tinh không nữa” _ Tiểu Mai nhăn mặt

- “Cậu say đến đứng cũng không vững thì đi về kiểu gì? Mà hôm qua là lần đầu tiên mình thấy cậu uống nhiều như thế đấy, có chuyện gì à?” _ Trúc Linh hỏi

Tiểu Mai thở dài: “Chẳng có gì cả...xuống căng-tin mua đồ ăn đi, mình đói quá”

Sau giờ học, Tiểu Mai đứng chờ Khải Phong trước cổng.

Một lúc sau, trợ lý của anh đi tới:

- “Chị Trương, mời lên xe” _ Người trợ lý mở cửa xe rồi đứng gọn sang một bên

- “Cảm ơn anh” _ Cô mỉm cười gật đầu.

Vừa nhìn vào trong xe, Tiểu Mai đã giật mình khi thấy Khải Phong.

- “Ồ...anh ngồi đây sao?”

Khải Phong không rời mắt khỏi tập tài liệu, giọng nói trầm thấp như ra lệnh:

- “Lên xe đi”

Tiểu Mai cũng không hỏi nữa, ngồi vào chỗ của mình.

Xe chuyển bánh, Khải Phong vẫn tập trung đọc tập tài liệu trên tay. Mai Mai mở lời, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng:

- “Thực ra chuyện tối qua tôi không nhớ gì cả nên có nói gì không phải mong anh bỏ qua. Dù sao cũng cảm ơn vì đã đưa tôi về”

Anh nhìn cô, đôi mắt sâu lắng như đáy đại dương:

- “Không nhớ gì thật sao?”

Mai Mai e dè gật đầu:

-“Mỗi lần uống rượu đều như vậy...Tôi đã làm gì hả?”

Khải Phong thoáng trầm ngâm rồi tiếp tục nhìn tập tài liệu:

- “Không có gì”

Tiểu Mai nhìn xuống cổ tay anh, vô tình nhớ lại chuyện hôm trước, buột miệng hỏi:

- “Khải Phong, chiếc vòng mà tôi tặng anh đâu?”

Đôi mắt anh có chút bất ngờ nhưng nhanh chóng bị che phủ:

- “Tôi để ở nhà”

- “Vậy à?” _ Cô không nhận được khe thở dài, mắt chuyển hướng nhìn vào chiếc vòng bị đứt nằm trong túi xách

....

Cuối cùng cũng về đến nhà. Vừa nhìn thấy mẹ, Tiểu Mai lập tức ôm chầm lấy nước mắt bỗng tuôn rơi.

- Ở kia con bé này, sao tự nhiên lại khóc thế? _ Bà Thanh vỗ nhẹ vào vai cô, mắng yêu

- “Con rất nhớ mẹ...” _ Mai Mai nghẹn giọng

- “Con chào mẹ” _ Khải Phong đi sau, mang theo mấy túi quà, cúi đầu chào

-“Ừ con vào đi, cha đang đợi hai đứa trong nhà đấy”

Nhân lúc Khải Phong đang nói chuyện với ông Hàn ở phòng khách, bà Thanh kéo tay Tiểu Mai ra ngoài:

- “Mai Mai, con thấy Khải Phong thế nào?”

-“Dạ?” _ Tiểu Mai im lặng hồi lâu rồi nhẹ mỉm cười:“Rất tốt ạ”

-“Con nói vậy mẹ cũng thấy yên tâm. Nhà họ Lưu đã giúp đỡ gia đình mình rất nhiều, con rể lại còn đối tốt với con, nhớ phải biết nhẫn nhịn một chút...”

- “Con biết rồi. Mẹ không phải lo đâu. Chúng ta vào nhà thôi, sắp tới giờ ăn rồi đó” _ Mai Mai ôm vai mẹ đi vào

Suốt bữa ăn, Khải Phong trò chuyện vui vẻ với cả nhà nhưng vẫn không quên gấp thức ăn cho Tiểu Mai. Hôm nay anh nói nhiều hơn hẳn mọi ngày, hơn nữa lại rất quan tâm đến cô, điều này khiến Tiểu Mai cảm thấy hơi mất tự nhiên nhưng cũng không dám từ chối, sợ mọi người nghi ngờ.

Sau bữa tối, cả 2 chuẩn bị đi về.

- “Con về đây” _ Tiểu Mai nắm chặt tay mẹ bịn rịn

- “Ừ, hai đứa đi cẩn thận”

Buổi lại mặt cuối cùng cũng kết thúc tốt đẹp

Nửa đêm, trời nổi cơn giông lớn. Mưa càng lúc càng nặng hạt, đập vào cửa kính tạo thành những vệt nước dài. Tiểu Mai bị tiếng sấm chớp làm tỉnh giấc, không ngủ tiếp được, đành đi ra ngoài.

Đúng lúc này Khải Phong cũng từ phòng làm việc đi ra, nhìn thấy cô liền hỏi:

- Chưa ngủ sao?

Tiểu Mai hơi ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời:

- “Mưa to quá...tôi không ngủ được”

Anh hơi nhếch miệng cười, ánh mắt trầm lắng hơi u ám:

- “Cô sợ à? Muốn ngủ cùng tôi không?” _ Giọng nói thản nhiên vang lên

- “...Hả..?” _ Tiểu Mai nhất thời lúng túng đỏ bừng mặt.

Anh đột nhiên tiến lại gần, ghé sát vào tai cô:

- “Tôi chỉ nói đùa thôi. Cô không cần phải căng thẳng thế đâu”

- “Anh...” _ Mai Mai vừa ngượng vừa giận, lườm anh một cái rồi đi ra ghế ngồi.

- “Tôi làm việc khuya nên ra nấu mì ăn, cô có muốn ăn luôn không?”

- “Tôi không đói” _ Cô lắc đầu trả lời

- “Thế thì thôi”

Khải Phong đứng trong bếp một lát, mùi thức ăn đã tỏa ra thơm lừng làm cái bụng của Mai Mai réo lên ùng ục.

Cô cứ đi loay quanh trong nhà, thỉnh thoảng ngó vào bếp xem Khải Phong đang làm gì rồi lại ngồi khoanh chân trên ghế.

Lát sau, Khải Phong đi ra, trên tay là bát mì. Tiểu Mai giả bộ chăm chú xem TV, chẳng thèm để ý đến anh. Khải Phong cũng vậy, lạnh lùng đi vào phòng, chẳng quan tâm đến cô gái sắp “héo mòn” vì đói trên ghế sofa.

Cửa phòng vừa đóng, Tiểu Mai thở dài xị mặt xuống:

- “Anh ta không nấu cho mình thật à? Đúng là đồ độc ác, làm gì có ai thức dậy buổi đêm mà không đói?...Được thôi, tôi sẽ tự làm, chẳng cần nhờ vả đến kẻ máu lạnh như anh!”

Cô tắt TV rồi đi vào bếp. Bước chân chợt chậm lại khi nhìn lên bàn ăn. Trên bàn để một bát mì vẫn còn nóng. Cạnh bát mì là tờ giấy nhớ nhỏ: “Ăn xong nhớ rửa bát”

Tiểu Mai ngẩn người, chậm rãi cầm tờ giấy, tự lẩm bẩm:

- “Sao anh ta biết chứ?”

Các nàng vote+cmt cho Sam đi ~T_T~

35. Chap 8: Ai Làm?

Chap này dành tặng bạn HongMai807 nha *^ ^*

[Từ bây giờ bạn nào bóc tem, Sam sẽ tặng chap ạ :3]

Sáng hôm sau, Khải Phong ngủ dậy đã thấy Tiểu Mai ở trong bếp. - Cô làm gì thế?

Mai Mai quay lại thấy anh đang khoanh tay đứng dựa vào cửa nhìn cô

- “Tôi làm bữa sáng”

- “Dì Phương đâu?”

Tiểu Mai vẫn tập trung nấu ăn:

- “Hôm nay dì ấy xin đến muộn một chút,tôi rảnh rồi nên làm bữa sáng luôn. Anh ngồi xuống đi, tôi cũng sắp xong rồi”

Khải Phong kéo ghế ngồi xuống bàn ăn, tiện tay lấy tờ báo lật giở vài trang. Một lát sau Tiểu Mai bê 2 đĩa trứng ốp và bánh mì đặt lên bàn, mỉm cười:

- “Anh ăn đi”_ Cô vừa nói vừa rót sữa ra cốc

- Cô không phải đi học à?

Tiểu Mai gật gật đầu:

- Hôm nay tôi được nghỉ

- “Tối nay cùng tôi đi dự tiệc được không?”

- “Dạ?”

- “Đi dự tiệc”_ Khải Phong nhắc lại

- “À...”

- “Tối nay 7h tôi sẽ về đón cô”

Sau khi ăn xong bữa sáng, Khải Phong đứng dậy nói: “Tôi đi làm đây”

Mai Mai lấy cặp tài liệu đưa cho anh: “Đi cẩn thận”

Phong gật đầu rồi ra phía cửa.

Tiểu Mai nhìn theo bóng lưng anh, nhẹ mỉm cười

Khải Phong đang chăm chú làm việc, chợt nhớ ra điều gì đó liền lấy điện thoại bấm 1 dãy số.

- “Em đây”_ Đầu dây bên kia phát ra giọng nữ, không ai khác chính là Khánh Ly

- “Hôm ở đảo Bali, anh có để quên cái gì ở chỗ em không?”

- “Anh bị mất gì à?”

- “Một chiếc vòng hạt cườm”

Khánh Ly ngừng lại một chút rồi nói: “Hôm đó em chẳng thấy chiếc vòng nào cả”

Phong thở dài:

- “Thế à? Vậy anh cúp máy đây”

- “Khải Phong, từ từ đã!”_ Khánh Ly vội vàng ngăn lại

- “Chuyện gì?”

- “Tối nay anh có đi dự tiệc ra mắt sản phẩm mới của công ty Diamond không?”

- “Có”

- “Em cũng được mời đến đấy. Vậy anh qua đón em được không?”

- “Anh xin lỗi, tối nay anh đi cùng Tiểu Mai rồi”

- “Sao...sao cơ?”_ Cô lắp bắp

- “Anh bận lắm, cúp máy trước đây, gặp em sau”

Khánh Ly tức giận ném mạnh chiếc điện thoại ra xa.

Trương Tiểu Mai, cô giỏi lắm. Lần trước đã cảnh cáo mà vẫn không chịu nghe sao? Cứ chờ đấy!

Tiểu Mai đang đọc sách thì điện thoại đổ chuông:

- Alo

- Chị có phải là Trương Tiểu Mai không?

- Vâng đúng rồi, nhưng chị ai thế ạ?
 - Tôi là thư kí của giám đốc Khải Phong. Anh ấy có nhắn là chị đến công ty luôn để đi mua váy dạ hội
 - Váy ạ?
 - Chị nhớ đến luôn nhé, nếu không lại muộn bữa tiệc
- Mai Mai nhìn đồng hồ, gật đầu:
- “Được rồi tôi đi ngay đây”

Tiểu Mai bắt taxi đi tới tập đoàn Lưu Thị. Cô đang đứng chờ thang máy để lên văn phòng của Khải Phong thì một người phụ nữ bê mấy thùng đồ đi tới.

- ” Cô giúp tôi bê 1 thùng vào nhà kho được không?”

“À được rồi để tôi bê giúp chị” _ Tiểu Mai hơi ngạc nhiên nhưng vẫn không chần chừ bê giúp người phụ nữ một thùng đồ.

....

- “Cô để vào kia kìa” _ Cô ta chỉ vào góc trong cùng của nhà kho

Mai Mai nhanh nhẹn đi vào trong. Một tiếng “Rầm!” vang lên. Cô còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cả căn phòng tối đen như mực. Tiểu Mai hốt hoảng chạy ra phía cửa, hét lớn:

- Này chị ơi!!! Mở cửa!! Mở cửa ra!!!

Chẳng có ai trả lời, xung quanh chỉ toàn là bóng tối.

- “Điện thoại...điện thoại đâu rồi?” _ Cô lục tìm trong túi nhưng vẫn không thấy điện thoại đâu.

Tiểu Mai bắt lực ngồi sụp xuống:

- ”Tại sao?...tại sao lại làm vậy?...

Cô lấy 2 tay ôm đầu gối, ngồi nép vào một góc. Không hiểu sao lúc này cô lại nghĩ đến anh: “Khải Phong...anh đang ở đâu? Tôi rất sợ, thực sự rất sợ”

Nghĩ tới đây, nước mắt bỗng chốc lăn dài xuống 2 gò má

Đúng 7h, Lưu Khải Phong về đến nhà. Anh vào phòng định gọi cô nhưng chẳng thấy ai.

- “Dì Phương, Tiểu Mai đâu?”

Dì Phương đang dọn nhà liền dừng tay: “Cô chủ đi ra ngoài được gần một tiếng rồi đó cậu”

- “Ra ngoài?” _ Khải Phong cau mày _ “Tôi đã dặn là 7h sẽ đi rồi mà”

Anh vừa nói vừa lấy điện thoại gọi cho Tiểu Mai nhưng không ai bắt máy.

Đúng lúc này trợ lí Lâm đi tới: “Anh Phong, sắp đến giờ rồi, chúng ta đi thôi”

Khải Phong chần chừ một chút rồi cũng đi ra xe.

Chiếc xe sang trọng dừng lại trước một khách sạn 5 sao.

Anh xuống xe lịch lãm bước vào nơi tổ chức bữa tiệc. Toàn bộ khách mời đều là những người nổi tiếng hoạt động trong giới kinh doanh.

Khải Phong bước vào ngay lập tức trở thành tâm điểm của sự chú ý. Sau khi đi một vòng chào hỏi xã giao với mọi người, Khải Phong đi ra nói nhỏ với trợ lí:

- Anh thử gọi điện về nhà xem Tiểu Mai đã về chưa?

Trợ lí Lâm đi ra ngoài một lúc rồi quay lại, lắc đầu: “Chị ấy vẫn chưa về”

Mặt Khải Phong lạnh đi. Anh nói vài lời rồi xin phép về trước.

Tiểu Mai ngồi lặng lẽ trong bóng tối. Cô không biết mình ở đây được bao lâu, chỉ biết đã gọi giúp rất nhiều lần mà chẳng ai đến.

Mai Mai vốn không thích bóng tối, đến ngủ còn phải bật một chiếc đèn nhỏ vậy mà giờ lại bị kẹt ở đây. Không khí xung quanh khiến cô cảm thấy ngột ngạt và sợ hãi.

Chợt cánh cửa hé mở, chưa kịp thích nghi với ánh sáng, Tiểu Mai phải đưa tay lên che mắt. Cô khó khăn đứng dậy đi ra, định nhìn xem ai là người mở cửa nhưng chỉ phát hiện điện thoại của mình bị vứt ở ngay gần đó. Mai Mai nhặt điện thoại lên, 3 cuộc gọi lỡ của Khải Phong. Cô định gọi lại nhưng nhìn đồng hồ đã hơn 8h, chắc anh đi từ lâu rồi.

Đang đi trên đường thì trời bắt chợt đổ mưa. Tiểu Mai chạy vội vào mái hiên gần đấy trú tạm.

-“Hôm nay là ngày gì thế không biết”_ Cô than thầm

Nhìn màn mưa trắng xóa, Mai Mai khẽ thở dài, lòng nặng trĩu.

Khải Phong đang ngồi trong phòng làm việc, nghe thấy tiếng mở cửa liền đi ra ngoài. Là Tiểu Mai về. Cô nhìn anh khẽ gật đầu. Khải Phong bước tới trước mặt Mai Mai: “Cô đi đâu mà giờ này mới về? Không phải tôi đã nói là 7h sẽ đi rồi sao?”_ giọng nói vẫn trầm ổn nhưng chắc chắn là đang nén giận

Tiểu Mai mệt mỏi cụp mắt, khẽ nói: “Tôi xin lỗi”

Cô định đi vào phòng nhưng cổ tay lại bị giữ chặt.

- “Tôi đang hỏi...”_ Khải Phong ngừng nói khi cảm nhận được nhiệt độ trên cánh tay Tiểu Mai. Anh cau mày:

-“Cô sốt đấy à?”

Tiểu Mai định trả lời nhưng cổ họng đắng ngắt, cả người mệt mỏi suýt chút nữa khụy xuống. Cũng may Khải Phong kịp đỡ rồi bế vào phòng. Cả áo và tóc đều bị ẩm do nước mưa. Đặt Mai Mai lên giường, Khải Phong mở tủ lấy một bộ quần áo, đưa cho cô.

- “Thay đi”

Tiểu Mai nhận lấy bộ quần áo, chống tay xuống giường định đi vào nhà vệ sinh thì bị anh chặn lại:

- “Không cần đi...”

Cô ngược ánh mắt khó hiểu lên nhìn anh. Khải Phong tiếp tục nói:

- “Thay luôn ở đây. Tôi sẽ ra ngoài”

.....

Một lát sau, Khải Phong quay lại. Tiểu Mai ngồi dậy, tròn mắt nhìn bát cháo trên tay anh:

- “Là anh nấu sao?”

Khải Phong gật đầu

- “Anh biết nhiều thật đấy”_ Cô nhướn miệng cười

Đáy mắt ánh lên niềm vui, Khải Phong đặt bát cháo vào tay cô, ngồi xuống mép giường:

- “Mau ăn đi”

Tiểu Mai ăn vài miếng rồi nhìn anh:

- Khải Phong, xin lỗi đã làm lỡ việc của anh, tôi đã đến công ty anh từ lúc 6h nhưng...

- Sao cô lại đến công ty?_ Khải Phong cắt lời

- “Là cô thư kí của anh gọi tôi đến mà”

- “Cái gì?”_ Sắc mặt anh lập tức thay đổi khi nghe tới đây_ “Tôi không có thư kí nữ”

36. Chap 9: Gặp Lại Minh Vũ

Chap này Sam tặng bạn PhngThys

[Bởi vì có bạn bảo đọc ở điện thoại thì cập nhập chậm hơn máy tính -> khó được tem. Từ chap sau những bạn cmt đều đặn sẽ được tặng chap dần dần nhé :))]

Sorry mọi người vì đã om chap quá quá lâu T.T

- “Sao? Không có thư kí nữ...vậy người đã gọi cho tôi là ai?”

- “Đưa điện thoại của cô đây”

Tiểu Mai lấy điện thoại đưa cho Khải Phong. Anh vào lịch sử cuộc gọi xem một lúc rồi cau mày:

- “Đây chỉ là sim rác mà cô cũng nghe theo à?”

- “Tôi...không biết”_ Tiểu Mai nói dứt câu liền đưa tay lên miệng ho sù sụ

Khải Phong thở dài mở tủ lấy vỉ thuốc đặt lên bàn:

- “Ăn xong thì uống cái này”

Nói rồi anh xoay người đi ra ngoài

Về phòng, Khải Phong lấy ngay điện thoại gọi cho trợ lý Lâm:

- “Ngày mai đến công ty cậu lấy cho tôi băng ghi hình của camera an ninh trước cửa cầu thang máy tầng 1”

7h sáng...

Khải Phong ngủ dậy liền sang phòng Tiểu Mai. Anh nhẹ mở cửa bước vào nhưng chẳng thấy cô đâu cả. Khải Phong đi xuống tầng 1 xem thử thì thấy Tiểu Mai và dì Phương ở trong bếp.

- “Dì Phương, hình như hết cà rốt rồi”_ Mai Mai vừa nói vừa tìm trong tủ lạnh

- “Vậy để tôi xuống cửa hàng tiện lợi mua”

Dì Phương vừa đi khỏi, Khải Phong liền bước vào.

- Cô khỏi ốm rồi sao?

Mai Mai giật mình quay lại, thấy anh liền mỉm cười:

- “Tôi đỡ nhiều rồi. Cảm ơn anh”

Anh lại gần sờ thử lên trán cô, đúng là không còn sốt nữa.

Khải Phong nhướn mày nhìn sang bàn bếp, tò mò hỏi:

- “Cô làm gì thế?”

- “À tôi định nấu mì Ý nhưng phải chờ dì Phương mua cà rốt đã”

- “Vậy cô nên làm nhanh lên vì tôi có cuộc họp ở công ty vào 8h đấy”

Mai Mai quay sang nhìn đồng hồ:

- “Sao anh không nói sớm? Thôi anh ra ngoài trước đi, tôi làm luôn đây” _ Cô vừa nói vừa lấy đồ ra khỏi túi để chuẩn bị nấu ăn

- “Tôi sẽ làm cùng cô” _ Khải Phong xắn tay áo rồi lấy túi đồ từ tay cô

- “Ồ...không cần, tôi tự làm được rồi”

Mai Mai lấy lại túi đồ. Khải Phong quay sang nhìn cô, hơi nhúm mày. Thấy dáng vẻ anh không vừa lòng, Tiểu Mai chẹp miệng:

- ” Thôi được rồi, anh thích thì làm đi. Tôi càn rảnh” _ Nói rồi cô đẩy túi đồ sang phía anh

Khải Phong hơi nhếch môi, lấy đồ ăn ra khỏi túi. Anh làm mọi việc trong bếp vô cùng thành thạo khiến Tiểu Mai chỉ biết trở mắt thán phục.

- “Đừng nhìn nữa, mau lấy mì đi” _ Khải Phong lên tiếng

Mai Mai bấu môi cổ cãi: “Ai nhìn anh chứ”

Cô nói rồi quay sang mở tủ bếp. Vì mì để trên cao nên Tiểu Mai phải nhón chân để lấy. Chưa với tới nơi, một bàn tay khác đã lấy gói mì xuống. Cô quay lại thì trán chạm ngay vào cằm anh. Tiểu Mai sững sốt ngược nhìn, liền bị hút ngay vào ánh mắt sâu thẳm tuyệt đẹp ấy. Cô đứng gần đến nỗi có thể cảm nhận được nhịp tim của anh. Khải Phong cũng ngậy người nhìn cô. Đúng lúc này, cửa phòng bếp bật mở.

- “Cô chủ, tôi mua...ơ...xin lỗi tôi vào không đúng lúc rồi” _ Dì Phương xoay người khép cửa lại. Lúc này Tiểu Mai mới ý thức được 2 người đứng gần nhau quá mức, liền vươn tay đẩy Khải Phong ra.

- “Dì Phương! Không phải đâu...” _ Cô định giải thích nhưng dì Phương đã đi ra ngoài. Mai Mai quay lại trừng mắt nhìn Khải Phong: “Anh làm gì thế hả?”

- “Tôi lấy mì. Cô không với tới mà” _ Khải Phong đứng đưng trả lời

- “Anh...anh tự làm một mình đi” _ Tiểu Mai then quá hóa giận, cắn môi đi về phòng.

Khải Phong đang trong phòng làm việc thì trợ lý Lâm gõ cửa.

- Vào đi

- Anh Phong, đoạn băng ghi hình anh cần đây ạ

Khải Phong nhận lấy đoạn chiếc đĩa rồi bật lên xem. Đến đoạn Tiểu Mai đứng chờ thang máy, có một người phụ nữ đến gần rồi nói gì đó với cô. Cuối cùng cả Mai Mai giúp người đó bê đồ rồi cả 2 đi về hướng nhà kho.

- “Người này là ai?” _ Khải Phong chỉ vào màn hình máy tính hỏi

- “Hình như... đây không phải người trong công ty, chị ta còn không đeo thẻ”

- “Không phải người trong công ty mà lại được vào đây sao?” _ Anh gằn giọng _ “Cậu đi tìm hiểu cho tôi xem người này là ai, nếu không tìm được thì đổi người ở tổ bảo vệ đi”

- “Vâng em biết rồi” _ Trợ lý Lâm gật mạnh đầu.

Tan học, Tiểu Mai ra đến cổng trường thì nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình. Quay lại nhìn thì hóa ra là Minh Vũ, bạn học cùng cấp 3 với cô, độ thân thiết thì chỉ xếp sau Khả Vân và Trúc Linh. Sau khi học xong lớp 12, anh sang Mỹ du học đến giờ đã được hơn 3 năm. Hôm nay đột nhiên gặp lại khiến Tiểu Mai không khỏi bất ngờ:

“Minh Vũ? cậu về khi nào thế?”

Anh nhìn cô chăm chăm, một lúc sau mới mở lời:

- “Đi cùng mình một lát” _ Nói rồi Minh Vũ nắm tay Tiểu Mai kéo đi.

- Ô...nhưng mà đi đâu?

Mai Mai đang định rút tay lại thì Minh Vũ xoay người ôm chặt lấy cô:

- “Sao cậu không đợi mình?” _ Giọng anh nhẹ nhàng nhưng đầy đau xót

“Cậu...cậu nói gì thế?”

Tiểu Mai còn đang hoang mang không hiểu chuyện gì thì ánh mắt chợt dừng lại vào một chiếc xe quen thuộc phía bên kia đường.

.....

Khải Phong ngồi trong xe, nửa gương mặt tối lại, bàn tay vô thức nắm chặt. Anh không biết tại sao nhưng trong lòng lúc này thực sự khó chịu. Hết giờ làm anh liền rẽ qua trường định đón cô cùng về vậy mà tới nơi chỉ nhìn thấy cảnh này. Đang mông lung suy nghĩ thì ánh mắt hai người chạm nhau. Tiểu Mai đã nhìn thấy anh. Khải Phong đóng cửa sổ, quay sang nói với trợ lý: “Chạy xe đi”

Mai Mai nhìn kĩ người ngồi trong xe.

- Khải...Khải Phong?

Cô vội vàng đẩy Minh Vũ ra, nhìn lại thì chiếc xe đã lao vụt đi.

- “Mai Mai...” _ Minh Vũ đi tới đứng cạnh cô

- ” Để khi khác mình sẽ nói chuyện với cậu” _ Nói rồi cô vội lên chiếc taxi gần đó.

Tiểu Mai mở cửa bước vào nhà. Chắc Khải Phong cũng vừa về, anh ngồi lặng im trong phòng khách, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

- Hôm nay anh về sớm thế?... Còn chuyện vừa nãy chắc anh hiểu lắm rồi, tôi và Minh Vũ...

- “Tôi không quan tâm 2 người là gì của nhau nên cô cũng không cần mất công giải thích” _ Khải Phong lạnh nhạt nói

- “Thực sự mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu”

- “Cô biết tôi đang nghĩ gì sao?”

Tiểu Mai ngẩn người, chẳng biết nói gì nữa. Thấy cô không trả lời, anh quay người rồi đi thẳng vào phòng.

Mai Mai thở dài ngồi xuống ghế sofa. Rõ ràng cô và Minh Vũ chỉ là bạn bè mà...

37. Chap 10: Hiểu Lâm Nói Tiếp

Chap này tặng cungnhanma đó :*

.....

.....

Tối giờ ăn tối, Tiểu Mai định vào gọi Khải Phong nhưng chần chờ một lúc ngoài cửa, cô lại đi ra nói nhỏ với dì Phương:

- “Dì vào gọi anh Phong ra ăn cơm đi ạ”

Suốt bữa tối cả 2 không nói gì, khuôn mặt Khải Phong thì lạnh như băng, anh cũng chẳng thèm nhìn cô lấy một cái. Mai Mai mấy lần định lên tiếng nhưng nghĩ mãi chẳng biết nói gì nên đành thôi.

Ăn xong, cô giúp dì Phương dọn dẹp nhưng không may làm vỡ chiếc bát thủy tinh. Mảnh vỡ vô tình cứa vào ngón tay khiến Tiểu Mai bị một vết cắt dài.

- “Cô chủ...tay cô chảy máu rồi”

Khải Phong vừa nghe thấy thế liền chạy vào kéo tay Mai Mai lên xem. Cô đứng bất động để anh nắm tay mình, một lúc sau dè dặt nói khẽ:

- “Tôi không sao đâu”

Đến khi dì Phương mang bông băng tới, Khải Phong mới hờ hững buông tay cô ra.

Anh im lặng chăm chú nhìn đi băng vết thương cho Tiểu Mai, xong xuôi mới yên tâm về phòng. Được nửa đường còn quay lại lạnh lùng nói:

“Không ai khiến thì cô đừng có làm. Vương chân vương tay”

Tiểu Mai ngược ánh mắt vô tội nhìn dì Phương. Dì mỉm cười hiền hậu:

- “Bát đĩa cũng không nhiều, lần sau cứ để một mình tôi làm là được rồi”

Sáng hôm nay Tiểu Mai được nghỉ học, ngủ dậy thì Khải Phong đã đi làm. Ăn sáng xong, cô định tới thư viện nhưng lại nhận được điện thoại của Minh Vũ. Anh bảo có chuyện muốn nói với cô.

Tiểu Mai không bận gì nên cũng nhanh chóng đi tới quán cafe mà Minh Vũ hẹn. Vừa gặp anh, cô đã vui mừng vẫy tay chào:

- “Minh Vũ!”

Mai Mai ngồi ghế đối diện anh, mỉm cười:

- “Xin lỗi vì hôm qua mình bỏ đi hơi đột ngột”

Minh Vũ uống 1 ngụm cafe:

- “Cậu kết hôn rồi phải không?”

Tiểu Mai giật mình nhìn Minh Vũ, khẽ gật đầu: “Khả Vãn kể với cậu à?”

Minh Vũ cười nhạt: - “Chuyện này có ai mà không biết chứ”

Mai Mai cúi đầu thở dài: “Vì kết hôn hơi gấp nên mình cũng chưa kịp báo cho tất cả mọi người”

- “Cậu thực sự không biết mình thích cậu à?”

“Vũ Vũ, cậu sao thế?” _ Tiểu Mai nhất thời lúng túng

- “Sao cậu không chờ mình về? Không thể cho mình một cơ hội sao?”

- Mọi chuyện không đơn giản như vậy đâu. Hơn nữa mình cũng đã kết hôn rồi

- “Mình không biết cậu kết hôn vì điều gì nhưng nếu cậu không hạnh phúc...mình chắc chắn sẽ dành lại cậu” _ Minh Vũ nói, giọng điệu vô cùng chắc chắn. Sau đó anh gọi người thanh toán rồi rời đi

Ra khỏi quán cafe, Tiểu Mai vẫn chưa muốn về nên một mình đi dạo trên phố. Cô nghĩ lại những lời Minh Vũ nói, tự nhiên cảm thấy đau lòng. Nhưng nhớ đến thái độ của Khải Phong hôm qua, cô thực sự muốn tới giải thích cho anh. Nghĩ là làm, Mai Mai liền bắt taxi tới Lưu thị.

Cộc, cộc, cộc

- Vào đi!

Tiểu Mai hé cửa bước vào, khẽ gật đầu chào anh

- “Cô đến đây làm gì?” _ Khải Phong cau mày hỏi

- “Tôi tình cờ đi ngang qua. Cũng sắp hết giờ làm rồi, cùng đi ăn trưa được không?”

Khải Phong đi ra phía tủ kính cất mấy tập tài liệu:

- “Tôi đang bận”

Mai Mai chép miệng:

- “Anh vẫn giận chuyện hôm qua à? Thực ra Minh Vũ là bạn hồi cấp 3 của tôi, cậu ấy đi du học mới về nên chỉ đến chào hỏi thôi mà”

- “Chào hỏi mà như vậy sao? Xem ra cũng không phải bạn bè bình thường”

- “Hôm qua tôi cũng không hiểu tại sao Minh Vũ làm vậy. Nhưng hôm nay...mà thôi bỏ đi. Anh chỉ cần biết tôi và cậu ấy là thực sự không có gì”

Đúng lúc này trưởng phòng tài vụ vào đưa báo cáo. Khải Phong cầm bản báo cáo lên xem rồi nói:

- “Không còn chuyện gì nữa thì cô ra ngoài đi”

“Um. Vậy tôi về trước đây”

Tiểu Mai gật đầu đứng dậy nhưng vừa quay đi thì cổ tay liền bị nắm chặt.

- “Tôi không bảo cô. Cô ở lại đây” _ Khải Phong nói

Lúc này chị trưởng phòng mới hiểu ý, vội cúi chào rồi đi ra ngoài.

Mai Mai tròn mắt nhìn Khải Phong: “Sao anh lại...?”

- “Cô không muốn đi ăn trưa nữa à?”

Khải Phong sắp xếp giấy tờ gọn sang một bên, mỉm cười nhìn cô

- “Tôi tưởng anh bận”

- “Bây giờ cũng không bận lắm”

Tiểu Mai bật cười gật đầu: “Vậy đi thôi”

Cả 2 vừa ra đến cầu thang máy, thì lại gặp Khánh Ly. Nụ cười trên môi Tiểu Mai dần trở nên gượng gạo, Khánh Ly liếc nhìn cô rồi tiến tới ôm lấy một bên cánh tay của Khải Phong.

- “Anh bảo có chuyện muốn nói với em mà”

Không muốn Khải Phong khó xử, Mai Mai hít một hơi thật sâu, tự giác vào thang máy:

- “Tôi sẽ xuống dưới trước”

Anh giữ nhẹ cổ tay cô:

- “Cứ gọi đồ ăn trước đi, nói chuyện xong tôi sẽ xuống”

Thức ăn gọi ra bàn đã nguội hết cả mà vẫn chưa thấy Khải Phong đâu. Nghĩ ngợi một lát, cô quyết định quay lại công ty tìm anh.

Cửa phòng làm việc khép hờ. Tiểu Mai chuẩn bị đẩy cửa bước vào nhưng lại nghe thấy tiếng khóc của Khánh Ly. Qua khe cửa, cô có thể thấy Khánh Ly đang ôm chặt Khải Phong, khóc nức nở trong lòng anh. Khải Phong quay lưng về phía cửa, anh không ôm Khánh Ly cũng không đẩy cô ra.

Tiểu Mai cắn chặt môi, xoay người dựa lưng vào tường, lồng ngực vô cớ đau nhói

Tại sao mình lại ngốc nghếch quay lại đây cơ chứ

Cô cắn môi, lặng lẽ quay lại thang máy

Trong phòng làm việc...

- “Khải Phong, em xin lỗi. Em làm vậy cũng chỉ vì em yêu anh. Sau khi cô ta đến, anh đã thay đổi. Em không thể để cô ta cướp mất anh!” _ Khánh Ly vừa khóc vừa gào lên

- “Em mới là người đã thay đổi” _ Khải Phong gần giọng đẩy Khánh Ly ra

“Em nghĩ nhất cô ấy lại thì anh sẽ đi cùng em sao? Ngày mai hãy cùng cô bạn của em đến xin lỗi Tiểu Mai, nếu không thì đừng gặp anh nữa!”

Khải Phong đóng mạnh cửa rồi bỏ ra ngoài

Tiểu Mai vừa ra khỏi công ty liền lấy điện thoại gọi cho Khả Vân:

- “Cậu có nhà không?”

- “Có, mình đang tắm rửa ở nhà đây. Mà giọng cậu sao thế?”

- “Không có gì. Cậu ở nhà thì mình qua ăn bám một buổi nhá”

- “Uh sang nhanh lên, gọi cả Trúc Linh nữa”

Tiểu Mai ngồi bó gối trên sofa, để Khả Vân và Trúc Linh loay hoay chuẩn bị đồ ăn trong bếp.

- “Rốt cuộc cậu có chuyện gì mà mặt cứ ỉu xìu thế?” _ Trúc Linh ngồi xuống cạnh Tiểu Mai

- “Nếu bây giờ, giả dụ có một người rất quan tâm đến cậu, đối xử với cậu cũng rất tốt nhưng sau lưng cậu lại đi gặp người phụ nữ khác thì cậu sẽ làm gì?”

Trúc Linh nghe xong một hồi rồi quay sang trừng mắt:

- “Lưu Khải Phong có tiểu tam à?”

- “Vớ vẩn!!” _ Tiểu Mai gắt lên _ “Thôi cứ coi như mình chưa hỏi gì đi”

Buổi chiều, Khả Vân và Trúc Linh kéo Tiểu Mai tới trung tâm thương mại:

- “Lâu lắm rồi mới có dịp cô nương Mai Mai rảnh rỗi, hôm nay chơi đến tối luôn đi”

Sau khi mua sắm xong, Khả Vân quay sang hỏi 2 cô bạn:

- Bây giờ đi ăn nhé?

- “Đi bar đi” _ Tiểu Mai nói

- “Hả? Mai Mai, cậu sốt đấy à? Bình thường rủ đi bar, cậu luôn là người đầu tiên từ chối đấy”

-“Thế bây giờ có đi không?”

- “Có chứ! Đi thôi, đi thôi”

.....

11h đêm...

Tiểu Mai về đến nhà, cô không bật đèn mà chỉ nhẹ nhàng cởi giày cao gót, cố gắng không để phát ra tiếng động

-“Cô đi đâu cả buổi tối mà giờ này mới về ?”

Giọng Khải Phong lạnh lùng cất lên. Tiểu Mai có chút giật mình nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần:

-“Tôi đi gặp bạn”

Khải Phong đi ra bật đèn, nhìn Mai Mai một lượt từ đầu đến chân:

-“Cô ăn mặc kiểu gì đấy? Gặp bạn hay gặp thằng nhãi đó?”_ Giọng anh đầy mỉa mai

Tiểu Mai không muốn cãi nhau, tiếp tục đi thẳng. Khải Phong nắm cánh tay cô giật mạnh lại, hét lớn:

- “Mau trả lời tôi!!”

“Đúng đấy, tôi đi chơi với cậu ấy thì đã sao? Dù gì cũng chỉ là chồng trên danh nghĩa, anh cũng chẳng bao giờ coi tôi là vợ anh, Anh lấy tư cách gì mà đòi quản tôi!?”

“Trương Tiểu Mai, cô nói cái gì?”_ Khải Phong gần từng chữ, mắt hiện rõ những vằn máu li ti, tay nắm lấy 2 vai cô

Nhớ vote nha mọi người :)))

38. Chap 11: Cô Khóc Cái Gì

Tiểu Mai ngược nhìn thẳng vào mắt Khải Phong:

- “Anh ra ngoài gặp người phụ nữ khác nhưng lại muốn tôi chung thủy ngồi ở nhà chờ đợi sao? Coi tôi là con cóc ư?...Tôi không can thiệp vào chuyện của 2 người. Vì vậy, nếu tôi có qua lại với người đàn ông khác...anh cũng đâu cần bận tâm”

Khải Phong ngăn người nghe cô nói. Đáy mắt trở nên u ám, khóe môi anh hơi nhếch lên: “Thì ra là chuyện này...Xem ra tôi phải dạy dỗ lại cô nhiều rồi”

Khải Phong nói rồi đột ngột kéo Mai Mai vào lòng mình, cúi xuống hôn cô.

Tiểu Mai sững sờ mất mấy giây, lúc sau mới hốt hoảng chặn tay trước ngực anh, hét lên:

- “Lưu Khải Phong anh điên à?!!”

Khải Phong cười lạnh, ghé sát vào tai cô, giọng đầy ngụ ý:

- “Hôm nay tôi sẽ thử coi cô là vợ xem sao”

Nói dứt câu anh liền bế Tiểu Mai vào phòng ngủ

- “Buông tôi ra!!”_ Cô gắng sức giãy dụa thoát khỏi vòng tay anh. Khải Phong không nói gì, đẩy cô xuống giường rồi nằm đè lên. Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ, Tiểu Mai vừa tức giận, vừa sợ hãi. Khải Phong ngang ngực hôn lên cổ, lên môi cô. Tiểu Mai cố gắng thoát ra nhưng 2 tay đều bị giữ chặt, cuối cùng cũng không kìm được nước mắt.

Khải Phong dừng lại, chống tay xuống giường, cất giọng lạnh lẽo:

- “Cô khóc cái gì?”

- “Buông tôi ra” _ Tiểu Mai vẫn lặp lại câu nói khi nãy

Khải Phong buông mạnh tay cô, xoay người ngồi dậy:

- “Cô biết hôm nay tôi đã nói gì với Khánh Ly không?”

Mai Mai lấy tay quệt nước mắt:

- “Tôi cần phải biết 2 người nói chuyện gì sao?”

- “Khánh Ly chính là người đã nhốt cô trong nhà kho”

Tiểu Mai vừa định bỏ ra ngoài, nghe đến đây liền đứng khựng lại.

- “Anh nói gì?”

- Tôi đã tìm ra người nhốt cô trong nhà kho. Vì cô vẫn là vợ tôi nên tôi không thể để cô ấy làm vậy với cô. Tôi gọi Khánh Ly đến chỉ để nói chuyện này. Trong khi đó cô đã làm gì? Đi chơi đến giờ này mới về, bảo tôi không cần bận tâm để cô ra ngoài gặp gỡ người đàn ông khác ư?!”

Anh gằn giọng, giận dữ nhìn thẳng vào mắt Mai Mai.

“Nếu còn nghe thấy cô nói những lời này, tôi không dám chắc chuyện gì sẽ xảy ra đâu”

- “Rầm!!” _ Tiếng cánh cửa bị đóng vang lên

Tim Tiểu Mai đập mạnh một nhịp, bao nhiêu tức giận bay đi hết, nhường chỗ cho sự ân hận mơ hồ. Cô vẫn ngồi yên tại chỗ, không rõ trong lòng mình là cảm giác gì...

Khải Phong về phòng làm việc. Anh tự châm cho mình một liều thuốc rồi đi ra hành lang. Mãn đêm vẫn không dấu được tâm trạng nặng nề của Khải Phong. “Chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa” chính anh đã nói ra điều này ngay sau lễ cưới của 2 người, vì vậy cũng không cần quá khắt khe với cô. Nhưng tại sao anh lại không thể ngừng quan tâm thế này? Lo lắng cô bị người ta ức hiếp, tức giận cô dành tình cảm cho người đàn ông khác

Cảm xúc này...không phải anh chưa biết, chỉ là không dám thừa nhận.

Sáng hôm sau...

Tiểu Mai chần chừ đứng trước cửa phòng Khải Phong, một lúc sau vừa định gõ cửa thì anh bước ra. Cô giật mình lắp bắp:

- Khải...Khải Phong

Rõ ràng vừa nãy còn định nói rất nhiều vậy mà bây giờ nhìn thấy anh, Tiểu Mai chẳng nhớ được gì. Khải Phong chỉ dừng lại nhìn cô một cái rồi tiếp tục đi ra ngoài.

Cô cũng không đuổi theo anh, thở dài cầm cặp sách đi học.

Vừa tan học thì Tiểu Mai nhận được điện thoại.

- “Alo, ai thế ạ?”

- “Tôi là Khánh Ly”

Mai Mai không khỏi bất ngờ khi nghe được giọng nói này, một lúc sau mới lên tiếng: “Chị gọi tôi có chuyện gì?”

- “Gặp nhau một lát đi. Tôi có việc muốn nói với cô”

.....

Tiểu Mai đẩy cửa bước vào quán cafe nơi Khánh Ly hẹn gặp. Lúc đầu cô cũng không định đi nhưng nghĩ lại, thấy nên nói rõ mọi chuyện một lần thì hơn. Quán không đông người nên cô dễ dàng nhìn thấy Khánh Ly. Đi cùng cô ta còn có một người nữa. Chính là cô gái hôm trước Tiểu Mai gặp ở cửa thang máy. Trong lòng chợt dâng lên một cảm giác đau xót: Thì ra những gì Khải Phong nói là thật. Cô cắn môi, hít một hơi thật sâu rồi bước tới chỗ Khánh Ly.

- Cô đến rồi sao?_ Khánh Ly nhếch miệng cười_ “Bây giờ cướp được Khải Phong, chắc cô phải mãn nguyện lắm”

- “Chị nói vậy là có ý gì?”_ Mai Mai cau mày

- “Cô vẫn chưa hiểu ý của tôi sao? Chắc Khải Phong cũng đã nói với cô về chuyện tôi sai người nhốt cô trong nhà kho rồi phải không?”

“Chị...”_ Tiểu Mai không ngờ Khánh Ly lại nói những lời này.

- “Đúng đấy, tôi đã bảo trợ lý của mình nhốt cô trong đó để cô không thể đi với anh Phong. Không biết cô đã cho anh ấy uống bùa mê gì nhưng tôi nhất định không để yên đâu. Biết điều thì nên giữ khoảng cách với anh Phong, dù gì vài tháng nữa cô cũng sẽ bị đá ra khỏi nhà họ Lưu thôi”

Tiểu Mai cố gắng bình tĩnh:

“Chị là gì của Khải Phong? Người yêu cũ? Hay tình nhân? Dù có là ai đi chăng nữa thì chị cũng nên nhớ hiện tại tôi mới là vợ chính thức của anh ấy. Đừng chỉ biết ngồi đấy nghĩ ra mấy trò hãm hại tôi. Chị thử xem lại mình xem đã làm những gì để Khải Phong yêu chị 3 năm nhưng vẫn không quyết định kết hôn...”

“Bốp!”_ Khánh Ly vung tay tát mạnh vào má Tiểu Mai: “Cô câm miệng!!”

Mai Mai không kịp phản ứng, ngẩng lên thì một bên má đã in hằn 5 vệt ngón tay đỏ ửng. Khánh Ly vẫn chưa chịu thôi, nhưng trợ lý của cô ta đã nhanh chóng giữ lại: “Đủ rồi chị, chúng ta không nên làm ầm ĩ ở đây. Mau về thôi”

Tiểu Mai cầm túi xách đi ra ngoài, nước mắt cứ tự động rơi xuống. Thực sự trong lòng cô cảm thấy ảm ức vô cùng nhưng vẫn không dám làm lớn chuyện, nếu để cha mẹ cô biết được thì sao đây?

Bây giờ Tiểu Mai rất muốn gặp Khải Phong, cô thấy có lỗi vì đã hiểu lầm anh. Mai Mai lau nước mắt, lấy điện thoại trong túi xách gọi cho anh.

-“Alo”_ Đầu dây bên kia nhắc máy

- “Khải Phong, anh có rảnh...”

- “Tôi là trợ lý Lâm đây ạ”

- “À anh Lâm sao?”_ Mai Mai có chút hụt hẫng

- “Vâng, giám đốc đang bận họp, chị có chuyện gì cần tôi nhắn lại cho anh ấy không?”

- “Nếu Khải Phong họp xong, anh chuyển lời giúp tôi rằng tôi sẽ chờ anh ấy ở trước cổng công ty”

- “Vâng, tôi biết rồi”

Trợ lý Lâm tắt máy rồi đưa lại điện thoại cho Khải Phong.

- “Chị Trương bảo sẽ chờ anh trước cổng công ty”

Khải Phong nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, một lúc sau đứng dậy khoác áo vest.

- “Đi tới quán bar Oceans”

- “Ồ nhưng mà...” _ Trọ lí Lâm ngạc nhiên
- “Cô ấy không thấy tôi sẽ tự biết đường về thôi”

8h tối Khải Phong về đến nhà. Căn nhà im ắng không một bóng người. Khải Phong với tay bật đèn, nhìn vào tủ để giày không thấy dép của Tiểu Mai, sực nhớ ra cuộc gọi khi nãy. Không phải cô vẫn đang đợi anh đấy chứ? Ngoài trời bất chợt đổ mưa lớn làm tâm trí Khải Phong càng thêm rối loạn. Anh gọi cho cô nhưng không ai nghe máy. Nghĩ một lúc liền quyết định đi tìm cô.

Anh lấy điện thoại gọi liên tiếp mấy cuộc vào máy Mai Mai nhưng vẫn không liên lạc được. Khải Phong nhăn ga, tay nắm chặt vô lăng đến nổi rõ cả gân xanh. Chiếc xe lao vút đi trong màn mưa trắng xóa.

Đang đi lòng vòng quanh công ty, chợt tìm anh thất lại khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé quen thuộc đang nép vào một góc trú mưa.

Tiểu Mai ngồi dưới 1 mái hiên, thấy anh xuất hiện liền mừng rỡ gọi: “Khải Phong!”

Anh xông đến đỡ cô dậy, gào lên như kẻ điên: “Cô làm gì ở đây thế hả?!!!”

Tiểu Mai nói khẽ: “Tôi đã bảo sẽ đợi anh mà”

- “Cô không suy nghĩ sao? Trời mưa to như vậy, đợi đợi cái gì chứ!! Tôi không đến thì cô ở đây tới sáng luôn phải không?” _ Khải Phong trừng mắt quát lớn

- “Điện thoại tôi hết pin không gọi được cho anh. Tôi sợ anh đến không thấy tôi” _ Mai Mai cúi gầm mặt như đứa trẻ làm sai bị mắng

Nét mặt Khải Phong hơi giãn ra, anh thở dài, cởi áo vest rồi khoác lên người cô.

- “Đi về thôi”

39. Chap 12: Em Chồng

~Chap này tặng ThaoNguyen2309 nhé ^^

~

Cả 2 cùng đi ra chỗ ô tô. Khải Phong định mở cửa ghế phụ đằng trước nhưng theo thói quen, Tiểu Mai đã ngoan ngoãn ngồi vào ghế sau. Anh im lặng lái xe, thỉnh thoảng lại nhìn cô qua kính chiếu hậu. Tiểu Mai ngồi tựa đầu vào cửa kính nhìn mưa, tay vẫn cầm chiếc áo vest của Khải Phong.

Cuối cùng cũng về tới nơi. Khải Phong và Tiểu Mai bước vào thang máy. Cô lên nhìn anh, lấy hết dũng cảm mở lời:

- “Khải Phong, tôi xin lỗi... Xin lỗi vì đã hiểu lầm anh”

Tiểu Mai cúi đầu, nắm chặt gấu áo mình. Anh quay lại nhìn cô, lúc sau mới lên tiếng:

- Má cô bị sao đây?

- Hả? _ Mai Mai ngạc nhiên ngược lên

- “Tôi hỏi sao má cô sao lại bị xước thế này?” _ Khải Phong lấy tay nâng nhẹ má trái của Tiểu Mai, chân mày nhíu lại.

Cô quay sang nhìn vào gương trong thang máy, giật mình nhận ra vết xước nhỏ trên má mình. Chắc là do cái bạt tai khi nãy của Khánh Ly. Tiểu Mai gượng cười nhìn Khải Phong:

- Không sao đâu. Tôi không cẩn thận nên bị xước thôi.
- “Cô làm gì mà không cẩn thận?” _ Anh nghi ngờ hỏi lại
- “Anh hỏi nhiều thế. Tôi nói không sao rồi mà”

“Ting!”

Cửa thang máy vừa mở, Tiểu Mai liền đi nhanh ra ngoài. Vào nhà, cô đã chạy đến phòng bếp.

- “Ôi may quá dì Phương vẫn nấu cơm cho chúng ta ^^ Để tôi hâm nóng lại thức ăn đã nhá”

Nhìn Mai Mai như vậy, Khải Phong chỉ biết gật đầu rồi đi về phòng. Lát sau anh quay ra, kéo tay cô ngồi xuống ghế.

- “Ồ...” _ Tiểu Mai lúng túng không hiểu Khải Phong đang làm gì, định đứng lên nhưng bị anh giữ chặt tay lại:
- “Ngồi im! Để tôi bôi thuốc cho”

Khải Phong nhẹ nhàng bôi thuốc vào vết xước trên má Mai Mai, còn luôn miệng trách:

- Cô là con gái mà không cẩn thận gì hết thế

Tiểu Mai chỉ biết cười trừ. Bôi thuốc xong xuôi, anh nhìn cô rồi nói tiếp:

- Còn chuyện này,...lần sau đừng chờ tôi, à không...đừng chờ ai như vậy nữa, biết chưa?
- “Tôi biết rồi” _ Mai Mai bĩu môi nói nhỏ

Anh mỉm cười đứng dậy, vươn tay xoa đầu cô:

- “Dọn cơm tiếp đi”

Nói rồi Khải Phong xoay người đi về phòng. Tiểu Mai ngây ngốc nhìn theo bóng lưng anh, tay phải chạm nhẹ vào tim mình:

Làm ơn bình tĩnh một chút

.....

Đang ăn tối thì nghe thấy tiếng chuông cửa. Mai Mai buông đũa đứng dậy:

- Để tôi ra xem

Cửa vừa mở, một cô gái tóc nâu xinh xắn mỉm cười nói với cô:

- Đây có phải là nhà anh Lưu Khải Phong không ạ?

Còn chưa kịp trả lời thì Khải Phong đi ra:

- “Ai đến thế?”

Vừa nhìn thấy anh, cô gái kia đã gọi lớn:

- ”Anh cả!!! Em đây!!

Khải Phong nhìn ra cửa thì không khỏi kinh ngạc:

- “Hạ Băng? Em về khi nào thế?”
- “”Anh cả“?” _ Lại đến Tiểu Mai ngạc nhiên không kém

“A thì ra đây là chị dâu sao?”

Cô gái kia thản nhiên kéo 2 chiếc vali to dùng đi vào nhà.

“Em là Hạ Băng, em gái của anh Phong :))”

Ngồi nghe chuyện một hồi, Tiểu Mai mới biết Hạ Băng là con gái út của nhà họ Lưu. Từ năm 17 tuổi đã sang Mỹ du học, một năm cũng chỉ về nước vài lần. Lễ cưới của anh trai trùng với kì thi học kì nên Hạ Băng không về dự được. Vì thế đây là lần đầu tiên Tiểu Mai gặp em chồng.

- “Oa! Hai người đang ăn tối à, đúng lúc thật đấy, em cũng đang đói đây” _ Băng Băng chạy vào phòng bếp, trầm trồ nhìn bàn thức ăn

- “Vậy ngồi xuống cùng ăn đi” _ Mai Mai nói

Thế là bữa tối lại tiếp tục.

- “Băng Băng, em về sao không qua nhà mẹ mà lại đến đây?”

- “Ồ anh không biết mẹ đi kiểm tra chi nhánh ở nước ngoài cuối tuần mới về à? Mẹ bảo em sang đây ở đấy”

Khải Phong đang uống nước, nghe cô nói vậy liền ho sặc sụa:

- Cái gì? Em định ở đây sao?

Hạ Băng gấp miếng thịt bỏ vào miệng, gật gật đầu:

- “Em sẽ ở đây đến khi nào mẹ về”

- “Không được!” _ Khải Phong lập tức phản đối.

Đến người giúp việc cũng chỉ được làm việc theo giờ để đảm bảo không ai biết anh và Tiểu Mai đang ngủ riêng. Bây giờ mà để Băng Băng ở lại thì chẳng phải mọi chuyện sẽ bị lộ tẩy hết sao. Không thể được, thực sự không thể được

- “Em ra khách sạn hoặc về biệt thự của mẹ mà ở”

- “Anh có phải anh trai em không đấy? Trời đang mưa to như vậy mà anh bắt em đi ra ngoài sao?” _ Hạ Băng trợn mắt

Đúng là bên ngoài đang mưa rất to.

- “Anh sợ em làm phiền 2 người chứ gì?*nheo mắt*Aissh thôi được rồi, em sẽ ra khách sạn ở nhưng ít nhất anh cũng nên cho em ở đây hôm nay chứ”

...

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng cũng không tìm được lí do “ép” Hạ Băng ra ngoài nên đành để cô bé ở lại

- “Anh chị ngủ ngon nha” _ Hạ Băng gơ tay chào tạm biệt rồi đi vào thư phòng.

Tiểu Mai cắn môi thở dài bất lực.

Cô xoay người nhìn lại thì đã không thấy Khải Phong đâu, về đến phòng mới nhận ra anh ngồi đọc sách trên giường cô từ lúc nào

- Còn không định vào sao? _ Khải Phong nói khi thấy Tiểu Mai cứ ngập ngừng ngoài cửa

Cô xịu mặt đi vào:

- “Anh ngủ trên giường thì tôi...ngủ dưới sàn à?”

- “Ừ, mang chăn xuống sàn mà ngủ”

- “Này! Anh quá đáng thế!!”

- “Cô cũng có thể ngủ cạnh tôi. Tùy cô lựa chọn”

- “Vậy tôi sẽ ngủ dưới đất” _ Tiểu Mai trả lời dứt khoát rồi trải chăn xuống sàn nhà

“Được thôi” _ Khải Phong nhướn mày rồi vươn tay định tắt đèn ngủ

- “Đừng!”_ Cô đột nhiên la lớn làm anh cũng giật mình theo

Thấy Khải Phong nhìn mình với vẻ mặt khó hiểu, Mai Mai đáp ứng:

- “Tôi...à...anh cứ để đèn như thế được không?”

Khải Phong bật cười trước bộ dạng của cô:

- “Được rồi tôi sẽ bật đèn. Cô mau nằm xuống ngủ đi”

Nghe anh nói vậy, Tiểu Mai mới yên tâm nằm xuống, một lúc sau đã ngủ thiếp đi.

Còn Khải Phong thì khác, ngày nào cũng ngủ trên sofa, hôm nay lại nằm đây khiến anh thấy không quen, mãi vẫn chưa ngủ được. Mỗi phòng chỉ có 1 chăn, 2 gối, Khải Phong ở trên giường, Mai Mai trải chăn xuống sàn nên không còn chăn đắp. Anh trở mình nhìn xuống chỗ cô. Tiểu Mai đang ngủ, cô nằm hơi cuộn người lại cho bớt lạnh, ánh sáng dịu nhẹ hắt bóng lên làn da trắng ngần khiến cô giống như một tiên nữ thuần khiết. Khải Phong lặng người nhìn Mai Mai, một lúc sau chống tay ngồi dậy đi xuống giường...

Sáng hôm sau...

Chuông báo thức vang lên, Tiểu Mai mắt nhắm mắt mở vươn vai tỉnh dậy, định đi vào nhà vệ sinh nhưng lại bị vấp. Ngay sau đó là tiếng cảnh nhân: “A! Trương Tiểu Mai cô làm gì thế hả?”

Mai Mai quay đầu lại nhìn, mới hốt hoảng nhận ra mình vừa giẫm lên người Khải Phong:

- Anh có sao không?!

- “Cô thử nghĩ xem tôi có sao không?”_ Khải Phong nhăn nhó ôm bụng

- “Tôi xin lỗi...Ồ...nhưng sao...anh lại nằm đây?”

Tiểu Mai lúc này mới thấy Khải Phong nằm ngủ dưới sàn chỉ với 1 cái gối còn cô khi nãy ngủ trên giường còn được đắp chăn rất cẩn thận.

- “Rõ ràng tối qua tôi...”

- “Rõ ràng cái gì”_ Khải Phong cau mày ngắt lời_ “Trên giường toàn mùi nước hoa như vậy ai mà ngủ được chứ”

Nói rồi anh đứng dậy đi thẳng vào nhà vệ sinh...

Cmt cho au đọc nào :))) au bị cuồng đọc cmt dài nhất là của cungnhanma đó :*

40. Chap 13: Thích Tôi Rồi Sao?

~~Chap này tặng Alice_Aries nha

Tiểu Mai đang chuẩn bị bữa sáng thì Hạ Băng đi ra.

- “Chị dậy sớm thế?”

Mai Mai mỉm cười: “Em ra ăn sáng đi”

Băng Băng vừa buộc tóc vừa ngồi xuống bàn ăn: “Anh Phong đâu ạ?”

- “Anh ấy đang chuẩn bị lại tài liệu để lát nữa đi làm”

- “Chị bảo anh cả cho em ở đây nốt hôm nay đi, ngày mai mẹ cũng về rồi mà”_ Băng Băng nhìn Tiểu Mai, ánh mắt đầy hy vọng

“Uh, chị sẽ bảo anh trai em” _ Vừa nói cô vừa ngồi xuống ghế cạnh Hạ Băng

- “À Băng Băng này, chị vẫn thắc mắc hình như quan hệ giữa Khải Phong và mẹ không tốt lắm. Anh ấy rất ít khi đến biệt thự của mẹ, chị cũng vài lần định hỏi nhưng...”

- “Anh cả chưa nói cho chị ạ?”

Mai Mai lắc đầu:

- “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Hạ Băng hơi ngập ngừng rồi khẽ thở dài:

“Vào năm em 6 tuổi, cuộc sống gia đình bắt đầu xảy ra nhiều sóng gió. Khi ấy anh Phong 10 tuổi. Trong một lần bố mẹ cãi nhau, mẹ em xách vali rồi dắt em đi khỏi nhà. Bố chạy ra định đuổi theo mẹ...nhưng lại gặp tai nạn...chiếc ô tô ở đằng sau mất phanh, đâm vào bố em” _ Nói đến đây, giọng Hạ Băng trùng xuống.

“Khi ấy xe của mẹ đã đi được 1 đoạn khá xa. Chỉ có Khải Phong... một mình anh ấy chứng kiến tất cả. Anh Phong đã đứng đó rất lâu, mọi người ra dắt vào đều không chịu. Cho tới khi xe cứu thương đến...Bố em bị chấn thương não, hôn mê nhiều ngày. Hôm nào sau giờ học, anh cả cũng tới bệnh viện thăm bố, mỗi lần mở cửa phòng bệnh đều hy vọng ông sẽ tỉnh lại. Anh ấy còn gấp rất nhiều, rất nhiều hạc giấy rồi cố gắng treo chúng lên thật cao, mong phép màu sẽ xuất hiện. Nhưng cuối cùng chuyện gì đến cũng sẽ đến dù có gấp 1 nghìn hay 1 triệu con hạc thì bố em cũng không qua khỏi. Sau cú sốc này, anh cả bị trầm cảm. Anh ấy không nói chuyện với bất cứ ai, cả ngày chỉ ở lì trong phòng, hơn nữa, còn nhất định không chịu gặp mẹ. Rốt cuộc cũng chỉ có bác sĩ và người giúp việc được ra vào phòng anh ấy. Lúc đó em còn nhỏ nên cũng không hiểu chuyện, chỉ một lần nghe được bác sĩ nói với mẹ là anh Phong bị tổn thương tâm lý nặng”

Tiểu Mai nghe đến đây, tự nhiên trong lòng cảm thấy xót xa, nước mắt vô thức chảy xuống “Sao mình chưa nghe qua chuyện này? Khải Phong từng bị trầm cảm ư?”

“Chị dâu, chị khóc sao?...Xin lỗi, đáng lẽ em không nên nhắc đến chuyện này...” _ Băng Băng ái ngại

Mai Mai vội vàng lau nước mắt: “Không sao, em kể tiếp đi”

“Sau đó mẹ em đã để anh cả sang Mỹ chữa bệnh, cũng mong ấy quên đi nỗi đau này. Mất rất nhiều thời gian để điều trị tâm lý nhưng khi khỏi bệnh anh trai em lại trở nên lạnh lùng và ít nói hơn. Anh ấy tiếp tục sống tại Mỹ đến năm 20 tuổi thì về đây. Anh Phong không sống cùng mẹ mà tự dùng tiền đi làm thêm ở Mỹ để mua căn hộ này. Còn Khánh Ly là con gái của bạn bố em. Anh cả và cô ta có hôn ước từ nhỏ nhưng mẹ em không đồng ý. Lúc đầu anh ấy cũng không hứng thú với hôn ước này nhưng hình như những gì mẹ không thích, anh ấy đều cố tình làm” _ Hạ Băng cười khổ

“Mọi chuyện tiếp theo thì chị biết rồi đấy”

Tiểu Mai yên lặng cúi đầu. Thì ra người đàn ông này không như cô nghĩ. Về ngoài kiên cường, lạnh lùng đó chỉ để che dấu tổn thương trong lòng.

Chợt cửa phòng bật mở, Khải Phong đi tới ngồi xuống bàn ăn:

- “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

- “Chuyện linh tinh thôi mà, anh mau ăn sáng đi” _ Hạ Băng đẩy đĩa đồ ăn sáng ra trước mặt anh

Khải Phong thấy Tiểu Mai không nói gì mà cứ ngồi nhìn anh, sắc mặt cũng không được tốt, liền hỏi:

- “Em sao thế?”

- “Không có gì, anh ăn tiếp đi, em đi học đây” _ Mai Mai cầm túi mím cười chào Hạ Băng rồi đi ra cửa

- “Chờ một lát, tôi đưa em đi” _ Khải Phong đứng dậy nắm lấy cổ tay cô

“Không cần...” _ Tiểu Mai định từ chối nhưng lại thấy Khải Phong nháy mắt với mình rồi nhìn sang Hạ Băng _ “Được rồi anh ăn sáng xong chúng ta cùng đi”

.....

Trên đường đến trường...

Tiểu Mai ngồi cạnh Khải Phong, nghĩ lại chuyện khi nãy Hạ Băng kể, thỉnh thoảng cô lại lén nhìn anh.

- “Cô thích tôi rồi sao?”

- “Hả” _ Tiểu Mai giật mình

- “Từ sáng đến giờ cô cứ nhìn tôi chăm chăm như vậy là có ý gì?” _ Anh nheo mắt

- “Tôi...tôi không được nhìn sao?” _ Tiểu Mai lúng túng trả lời

Khải Phong bật cười lắc đầu

- “Mà anh cho Băng Băng ở đây nốt hôm nay đi, ngày mai cô ấy sẽ chuyển luôn sang nhà mẹ”

“Được rồi cô xuống xe đi, đến nơi rồi đấy”

Tiểu Mai đi tới cổng trường, thấy Khải Phong vẫn đang nhìn mình, cô khẽ nhướn miệng cười, giơ tay chào tạm biệt anh. Không biết có phải do ảnh hưởng của thời tiết hay không mà nhìn cô mỉm cười dưới nắng rạng rỡ hơn bất cứ thứ gì anh từng thấy. Cô khiến ánh mắt anh dường như không thể rời đi, bất giác khoe môi cũng theo đó mà nở một nụ cười

Cuối cùng Khải Phong cũng đồng ý để cho Hạ Băng ở lại, nên tối nay anh tiếp tục về phòng ngủ cùng Tiểu Mai.

Anh đang định trải chăn xuống sàn, Mai Mai liền ngăn lại:

Khải Phong...anh nằm lên giường đi

Khải Phong hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng nói:

- “Thôi không cần đâu”

- “Mặc dù tôi không xịt nước hoa lên giường như anh nói nhưng tôi đã thay ga giường rồi đấy. Anh ngủ bên này, tôi ngủ bên này” _ Tiểu Mai lần lượt chỉ vào 2 bên giường đã được ngăn cách bởi chiếc chăn.

Thấy Khải Phong còn chần chừ, cô nói thêm:

- “Dù gì Hạ Băng cũng chỉ ở đây nốt hôm nay thôi...và tôi không muốn anh bị ốm”

- “Là cô nói đấy nhé” _ Khải Phong đứng dậy, cầm chăn gối đặt lên giường.

Nhưng anh vừa nằm xuống, Mai Mai liền cảm thấy căng thẳng một cách kì lạ.

- “Không định ngủ sao?” _ Khải Phong nhú mồm hỏi khi thấy cô cứ ngồi nhìn mình.

Mai Mai nghe anh nói vậy liền nằm xuống xoay mặt vào góc tường, nhắm tịt mắt trông rất gượng ép. Nhìn như vậy nhưng chỉ một lúc sau cô đã chìm vào giấc ngủ...

Nửa đêm, Khải Phong trở mình đúng lúc Tiểu Mai cũng xoay người về phía anh. Cô đã ngủ say, gương mặt nhỏ nhắn phớt hồng, đôi môi như cánh hoa đào khẽ cong lên, một tay đặt nhẹ lên người anh. Dáng vẻ này thực sự rất bình yên.

Dù sao Khải Phong cũng là một người đàn ông bình thường, trong hoàn cảnh này cơ thể có phản ứng là điều hiển nhiên. Không kìm chế được, anh cúi xuống định hôn lên môi cô. Nhưng khi hai môi gần chạm nhau, Khải Phong liền dừng lại:

“Mình đang làm gì thế này?” _ Anh vò đầu tự cười bản thân mình. Không thể đánh mất lí trí được, Khải Phong vòng tay ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô rồi nhắm mắt cố gắng ngủ...

Sáng hôm sau...

Vừa mở mắt, Tiểu Mai thấy mình nằm gọn trong lòng ngực Khải Phong, liền hoảng hốt ngồi bật dậy: “Anh...anh...sao anh lại ôm tôi?!!”

- “Cô ôm tôi trước bây giờ còn hét cái gì chứ” _ Khải Phong làu bàu rồi quay sang ôm gối ngủ tiếp

- “Rõ ràng đêm qua đã bảo mỗi người nằm một nửa giường, dù tôi có lỡ lẩn sang anh cũng phải...”

Khải Phong đột nhiên xoay người, vươn tay kéo Tiểu Mai vào lòng mình, khẽ nói:

“Mới sáng sớm, cô trật tự một chút đi”

Mặt đối mặt ở khoảng cách cực gần, chóp mũi hai người suýt nữa chạm vào nhau. Mai Mai đơ mắt mấy giây, lúc sau mới đẩy anh ra rồi chạy vào nhà vệ sinh.

“Aishh sao lại nóng thế này chứ” _ Cô rửa mặt mấy lần mà má vẫn đỏ ửng lên. Cũng may hôm nay hai người sẽ lại ai về phòng nấy, nếu không buổi tối chắc cô không dám ngủ mất.

Tạm dừng hưởng phần, chap sau chúng ta tiếp tục ngược nha các bạn trẻ

41. Chap 14: Tình Cảm Một Phía

Tối hôm đó Hạ Băng chuyển về nhà mẹ. Sau khi giúp em chồng dọn hành lý, Tiểu Mai mang một tách trà vào phòng, nói với Khải Phong:

- Này anh, mẹ hỏi hôm nay tôi với anh cùng qua đó ăn tối được không

Khải Phong đang đánh tài liệu trên máy tính chợt dừng lại. Ánh mắt anh hơi trầm xuống:

- Cô đi một mình đi, tối nay tôi có hẹn rồi

Tiểu Mai ủ rũ gật đầu rồi đi ra ngoài

Cuối cùng cũng chỉ có Tiểu Mai và Hạ Băng về nhà mẹ.

- “Mai Mai, Khải Phong không đến sao?” _ Phu nhân Nhã Hạnh không thấy xe của anh liền hỏi cô

- À...hôm nay anh Phong có hẹn ăn tối với đối tác nên không đi được. Hôm nào anh ấy rảnh, nhất định sẽ cùng con về thăm mẹ” _ Cô mỉm cười nói với bà

“Đúng đấy mẹ ạ, chúng ta vào thôi” _ Băng Băng nói rồi kéo cả 2 vào nhà

.....

Sau bữa tối ở nhà mẹ chồng, Tiểu Mai bắt taxi đi về nhà. Qua một khu phố sầm uất, Mai Mai chợt thấy Khánh Ly. Cô ta mặc bộ váy kim tuyến xẻ sâu vô cùng nổi bật, bước ra từ xe ô tô sang trọng. Ngay sau xe của Khánh Ly là một chiếc xe cũng sang trọng không kém...nhưng hình như đây là xe của...Khải Phong. Tim cô bỗng đập mạnh.

- “Chú ơi dừng xe” _ Mai Mai trả tiền taxi rồi bước xuống. Khánh Ly và người kia đã đi vào quán bar. Cô không dám tin nhưng vẫn hy vọng người đó không phải anh.

Tiểu Mai lấy hết can đảm bước vào quán bar. Tiếng nhạc lớn đến chói tai, cô cố gắng đứng gọn vào một góc, nhìn xung quanh tìm Khánh Ly. Nhưng chưa kịp nhìn thấy Khánh Ly, cô đã trông thấy Khải Phong, vô cùng nổi trội trong đám người kia. Khánh Ly đang đứng bên cạnh, hết sức tự nhiên khoác tay anh. Cả 2 cười nói vui vẻ, thỉnh thoảng Khánh Ly còn thì thầm gì đó vào tai Khải Phong, anh không trả lời nhưng lần nào cũng mỉm cười đồng ý. Mỗi lần nhìn anh cười, cơn đau lại ủa vào lòng cô

Khải Phong vừa nhìn lướt qua chỗ Tiểu Mai, cô cuống quýt dời tầm mắt, xoay người lại. Mai Mai không có dũng khí đối mặt với anh lúc này. Cô không dám dành lại chồng mình từ tay người phụ nữ kia, cô không

đủ tự tin. Cô cười tự giễu bản thân mình, rốt cuộc chỉ như con ngốc ngồi một chỗ xem anh và người ta vui đùa.

Một lúc lâu sau Khánh Ly kéo Khải Phong rời khỏi quán bar. Tiểu Mai lên quay lại nhìn, chỉ còn thấy bóng lưng cao lớn của anh

Cô cắn chặt môi, viền mắt đỏ hoe, chỗ nào đó trong ngực có chút đau nhói: “Trương Tiểu Mai, mày quá ngây thơ rồi, bây giờ là lúc nào mà vẫn còn ảo tưởng vào tình yêu của anh ta”

Chợt bàn tay cô bị ai đó nắm nhẹ:

- “Không nên ở đây nữa”

Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên nhìn người đàn ông bên cạnh:

- Minh Vũ?

Tiểu Mai cùng Minh Vũ rời khỏi quán bar.

- “Vũ Vũ, sao cậu lại tới đó?” _ Cô lí nhí hỏi anh

- “Mình đi cùng bạn. Thế còn cậu, sao cậu lại ở đó?” _ Minh Vũ quay sang nhìn Tiểu Mai

Cô nhìn ra xa, không biết nói gì.

- “Người đàn ông đó...là chồng cậu?” _ Minh Vũ hỏi nhưng giọng lại như khẳng định.

- “Ừ” _ Tiểu Mai khó khăn gật đầu.

- “Tại sao lại như vậy? Mai Mai, sao cậu phải khổ sở chịu đựng như vậy? Nếu không có tình cảm thì nên chấm dứt luôn đi mới phải chứ?” _ Minh Vũ xót xa nói

Tiểu Mai cười khổ:

- “Không phải không có tình cảm...chỉ là tình cảm chỉ đến từ một phía...”

Cô cảm thấy hốc mắt mình cay cay, bèn vội cúi đầu xuống. Hàng lông mi dài che lấp đôi mắt long lanh đã gần nước

Không gian trở nên yên tĩnh lạ thường. Minh Vũ thở dài nhìn cô:

- “Mai Mai, đừng dồn ép bản thân. Ấm ức thì hãy tìm chỗ dựa, muốn khóc thì cứ khóc thật lớn”

Nước mắt đã kìm nén thật lâu, giờ phút này từng giọt nặng nề cũng rơi xuống. Đôi vai gầy khẽ run lên, Tiểu Mai rốt cuộc cũng bật khóc.

Minh Vũ lặng lẽ ôm cô, anh hy vọng chút hơi ấm của mình sẽ làm cô vơi đi nỗi đau trong tim. Lúc này Minh Vũ chợt nhận ra mình rất ghen tị với Lưu Khải Phong, ghen đến sắp phát điên. Anh ta có được trái tim Tiểu Mai, còn anh chỉ có thể an ủi cô, nhìn cô đau lòng vì người khác...

Xe của Khải Phong dừng lại trước cửa nhà Khánh Ly

- “Tới nhà em rồi đây, xuống xe đi. Hôm nay là ngày sinh nhật của em nên anh mới tới, từ giờ nếu không có chuyện gì thì đừng gọi cho anh”

- “Anh cũng vào đi, em có cái này muốn đưa cho anh” _ Khánh Ly nín lấy tay Khải Phong.

Anh hơi chần chừ nhưng cũng xuống xe.

....

- “Có gì quan trọng em mau nói đi” _ Khải Phong sốt ruột nhìn đồng hồ.

“Tạch!” _ Cửa phòng bị chốt lại. Khánh Ly đột ngột vòng tay ôm lấy cổ Khải Phong, kiễng chân, gất gao hôn lên môi anh.

Khải Phong đẩy cô ra nhưng Khánh Ly không từ bỏ mà còn giơ tay cởi khuy áo sơ mi của anh.

- “Khánh Ly đủ rồi đấy!!” _ Khải Phong cau mày nắm lấy 2 cánh tay của cô. Anh đẩy cô lùi lại, cài khuy áo rồi đi ra phía cửa

Khánh Ly ngẩn người mấy giây rồi gào lên: “Khải Phong, em mới là người yêu của anh cơ mà!!”

Khải Phong không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

“Em nên giữ lại cho mình chút lòng tự trọng”

Minh Vũ đưa Tiểu Mai về nhà. Anh định quay sang hỏi địa chỉ thì thấy cô đã ngủ gật trên xe. Anh bật cười vuốt nhẹ má cô: “Sao ở đâu cậu cũng ngủ được thế?”

....

Tiểu Mai dụi mắt tỉnh dậy thì thấy mình đang ngủ trong xe ô tô. Minh Vũ thì đang ngồi uống coffe và xem điện thoại rất “nhàn rỗi” bên cạnh.

- “Cậu dậy rồi à?” _ Anh mỉm cười

- “Ồ...sao lại...”

- “Mình định đưa cậu về nhưng không biết địa chỉ, cậu lại ngủ ngon như vậy, mình cũng không nỡ đánh thức” _ Minh Vũ từ tốn giải thích

Mai Mai vội vàng mở điện thoại ra xem. Gần 20 cuộc gọi lỡ của Khải Phong, cô để điện thoại chế độ im lặng nên chẳng hề biết gì. “Ồi không...đã hơn 1h rồi sao?”

- Vũ Vũ, nhà mình ở khu chung cư cao cấp X, đường Y, cậu đưa mình về đó được không?

Trước khu chung cư...

- “Mình vào đây. Cậu về cẩn thận” _ Tiểu Mai nói với Minh Vũ.

Anh gật đầu, choàng tay ôm lấy cô, khẽ nói:

- Hôm nay cậu khóc như vậy là đủ rồi, đừng buồn nữa hiểu chưa?

- “Mình biết rồi” _ Cô nhẹ cười tạm biệt Minh Vũ rồi đi vào

Đang đi tới thang máy, 1 giọng nói lạnh lẽo nhàn nhạt vang lên:

- “Cuối cùng cô cũng chịu về” _

Tiểu Mai giật mình quay lại, là Khải Phong. Anh vừa đi ra từ bãi đỗ xe, chắc cũng đã nhìn thấy Minh Vũ đưa cô về. Cả 2 cùng bước vào thang máy. Mai Mai lấy lại bình tĩnh:

- “Anh cũng thế còn gì”

Mặt Khải Phong ngày càng tối lại. Anh về nhà từ lúc 10h, ngồi đợi cô rồi ngủ quên luôn trên sofa. Khoảng 1h Khải Phong tỉnh dậy mà Tiểu Mai vẫn chưa về. Gọi đến mấy chục cuộc điện thoại vẫn không ai nghe máy, anh liền cuống cuống lái xe đi tìm cô. Bây giờ thì sao? Cô về cùng người đàn ông khác, còn để hằn ôm mình ngay trước nhà. Rốt cuộc cô coi anh là gì?

Cửa thang máy vừa mở, Mai Mai liền đi thẳng ra ngoài. Cô cất giày lên giá, định đi vào phòng nhưng bị Khải Phong chặn lại:

- “Tôi có chuyện muốn nói”

- “Có chuyện gì để ngày mai đi, bây giờ tôi mệt rồi”_ Mai Mai nói rồi tiếp tục đi vào

“Tôi bảo cô đứng lại!!”_ Anh đuổi theo kéo mạnh cánh tay cô, trợn mắt quát

Tiểu Mai khẽ cau mày vì đau nhưng vẫn kiên cường không kêu một lời

- “Cô vừa đi đâu? Sao lại về cùng tên đó?”_ Khải Phong gần giọng

- “Tôi đi có việc. Minh Vũ chỉ đưa tôi về”_ Tiểu Mai trả lời qua loa

Nghĩ đến chuyện hai người đó ở chung với nhau cả đêm Khải Phong không cách nào bình tĩnh nổi:

- “Đưa cô về? Sao không đi cùng hắn luôn đi?!”

- “Anh điên rồi sao? Bỏ tay tôi ra”

Thấy cô không quan tâm đến những gì mình nói mà chỉ muốn nhanh chóng vào nhà, Khải Phong lại càng tức giận. Anh lấy điện thoại trong túi xách cô rồi giơ lên:

- “Cô có thấy tôi đã gọi bao nhiêu cuộc không?? Tôi chưa nhắc cô về chuyện này sao? Nếu không dùng điện thoại thì cô giữ lại làm gì?!”_ Khải Phong gào lên rồi hung hăng ném mạnh chiếc điện thoại vào góc tường.

Tiểu Mai không hiểu vì hoảng loạn hay ảm ức mà nước mắt lăn chã rơi xuống.

Khải Phong im lặng hồi lâu rồi đột nhiên cất giọng chua xót:

- “Cô yêu cái tên Minh Vũ kia phải không?”

Mai Mai ngẩn người, cảm giác như trái tim bị bóp chặt. Cô muốn giải thích nhưng lời nói cứ nghẹn lại

Tức giận và thất vọng đan xen với nhau khiến đôi mắt anh trở nên u ám:

- “Tôi hiểu rồi”

Khải Phong đột nhiên buông mạnh tay khiến Tiểu Mai mất thăng bằng suýt nữa ngã.

Anh đi ra ngoài, sập mạnh cửa. Bàn tay nắm lại mang theo cơn giận dữ dẫm vào vách tường, một tiếng “rắc!” vang lên do trật khớp xương, máu tươi theo nắm dẫm nhỏ giọt xuống...

Tiểu Mai ngồi sụp xuống sàn nhà. Cô nhắm chặt mắt, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt hiện lên một nỗi đau khổ đến tuyệt vọng...

Khải Phong bước vào 1 quán bar nổi tiếng trong thành phố. Anh đi thẳng tới phòng VIP, tùy tiện ném áo vest lên ghế rồi gọi phục vụ mang ra 1 chai rượu đắt tiền. Một cô ả đi tới ngồi dựa vào người Khải Phong, khẽ vuốt ve ngực áo anh, bộ dạng vô cùng lăng lơ:

- “Nhìn anh có vẻ không vui, em giúp gì được không?”

Khải Phong hơi nhếch miệng, nhìn cô gái bên cạnh rồi lạnh nhạt nói:

- “Ra ngoài”

Cô gái kia ngớ người: “Hả?”

- “Cút ra ngoài cho tôi!”_ Anh chán nản rít lên

Sáng hôm sau, Tiểu Mai tỉnh dậy, mọi thứ như cũ, Khải Phong vẫn chưa về. Nhìn mình trong gương, cô chỉ biết thở dài: 2 mắt đã sưng lên vì khóc nhiều, gương mặt lại nhợt nhạt không chút sức sống. Mai Mai mệt mỏi đứng dậy định vào nhà vệ sinh thì điện thoại trên bàn đồ chuông. Cô háng giọng, bắt máy.

-Alo

- Chào cô, cô là Trương Tiểu Mai phải không ?

- Đúng vậy, nhưng ai thế ạ?

- “Tôi là nhân viên của quán bar X, có vị khách tới chỗ chúng tôi uống rượu, hình như anh ấy say rồi, cứ liên tục gọi người tên là Tiểu Mai, tôi sợ anh ấy tiếp tục uống sẽ xảy ra chuyện nên mới lấy điện thoại gọi cho cô. Phiên cô đến luôn được không?”

Tiểu Mai nghe xong, vừa lo lắng vừa kinh ngạc. Tửu lượng của Khải Phong không phải không tốt, hơn nữa uống rượu luôn biết tiết chế. Kể từ ngày về ở cùng anh, cô chưa bao giờ nhìn thấy Khải Phong say, sao bây giờ lại...Cô không muốn ra khỏi nhà với bộ dạng thảm hại này nhưng cũng không nỡ để anh ở đó.

- “Được rồi, 1 lát nữa tôi sẽ đến”

Ngay sau khi tắt máy, Mai Mai vội đi vào nhà vệ sinh rửa soạn gọn gàng rồi bắt taxi tới quán bar X.

.....

Một nhân viên của quán bar dẫn cô tới trước cửa phòng VIP.

Cửa vừa mở, Tiểu Mai đã nhìn thấy Khải Phong. Anh ngồi tựa vào chiếc ghế sofa bằng nhung đỏ, cổ áo sơ mi mở rộng ra, chân mày nhíu chặt, trên tay cầm một chai rượu đã uống gần hết.

Mai Mai thở dài đi tới:

“Lưu Khải Phong, đi về thôi”

Khải Phong nhướn đôi mắt mông lung lên nhìn người đang đứng trước mặt, cảm thấy không tin lại cố căng mắt ra.

Tiểu Mai dơ tay định đỡ anh dậy nhưng bất chợt bị kéo xuống. Khải Phong ôm chặt lấy cô trong lồng ngực mình, mơ hồ nói: “Tiểu Mai, em đến tìm tôi sao?”

Gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng lên, lấp bắp:

“Này... anh làm cái gì thế? Mau buông tôi ra”

Mai Mai càng cố giãy giụa, Khải Phong càng ôm cô chặt hơn, miệng nở một nụ cười xấu xa: “Không buông...không buông thì sao?”

42. Chap 15: Đường Khóc...tôi Ở Đây Rồi

Trong lòng Tiểu Mai run lên nhưng không do dự đẩy anh ra, lời nói có chút hỗn loạn:

- “Sao anh lại ích kỷ như vậy? Đã có cô ấy...sao còn khiến tôi rung động. Tôi cảm thấy chán ghét chính mình...cũng không muốn đau khổ thêm nữa. Khải Phong...trái tim tôi thực sự đã mệt mỏi lắm rồi anh biết không? 4 tháng nữa thôi tôi nhất định sẽ rời khỏi đây, sẽ trả tự do cho anh”

Tiểu Mai vừa xoay người, Khải Phong liền dùng sức nắm chặt lấy cánh tay cô.

- “Cô lại muốn đi đâu hả?” _ Anh nhíu mày, giọng nói đầu đau khổ

- “Tôi sẽ gọi trợ lý Lâm tới đón anh” _ Tiểu Mai trả lời rồi kiên quyết đi khỏi quán bar. Khải Phong muốn đuổi theo cô nhưng đi vài bước liền ngã xuống. Anh chỉ có thể tuyệt vọng nhìn theo bóng cô, gào lớn:

” Trương Tiểu Mai!!!”

Cô cắn chặt môi, lau vội nước mắt trên má rồi gọi taxi đi đến trường...

6h chiều...

Tan học, Tiểu Mai không về nhà mà quyết định đi dạo một lát. Đường phố đã lên đèn, người người vội vã qua lại. . Cô ngồi vào một bậc thềm nhỏ của 1 ngôi nhà, trái tim cảm thấy trống rỗng và thiếu thốn hơn lúc nào hết. Gió lạnh lẽo thổi đến từng cơn. Lần này, Mai Mai muốn kiên quyết hơn, xác định rõ mối quan hệ giữa mình và Khải Phong. Tốt nhất là cô nên buông tay để anh không khó xử...

Bất chợt một bàn tay chạm vào vai cô

- “Này cô em xinh đẹp, sao lại ngồi ở đây một mình vậy?”

Tiểu Mai giật mình ngược lên thì thấy 3 gã thanh niên đang đứng trước mặt cô

- “Sao bọn anh hỏi mà không trả lời?”

- “Các người là ai...?” _ Tiểu Mai theo phản xạ lùi lại

- “Gọi là anh mới phải phép chứ em gái” _ Một gã tóc vàng tiến lên vuốt má cô

- “Tránh xa tôi ra!” _ Mai Mai sợ hãi gạt mạnh tay hắn

- “Đi với bọn anh một đêm, đảm bảo em sẽ không hối hận đâu”

Nói rồi cả 3 tên nắm lấy tay cô định lôi lên xe.

- “Thả tôi ra! Có ai không, cứu tôi!!” _ Tiểu Mai hoảng sợ la hét, cố gắng giãy giụa thoát khỏi đám người kia nhưng vô ích, khu phố này khá vắng người nên chẳng ai nghe thấy tiếng cô.

Trong lúc Tiểu Mai tuyệt vọng nhất, một giọng nói quen thuộc vang lên:

- “Thả cô ấy ra!”

Khải Phong? _ Tiểu Mai ngược lên nhìn người đàn ông bước ra từ xe ô tô

Mấy tên kia cũng đồng loạt quay lại nhìn:

- “Không có việc của mày ở đây đâu, đi chỗ khác đi”

- “Tao nói lại, mau bỏ cái bàn tay dơ bẩn của chúng mày ra khỏi người cô ấy không thì đừng có trách!” _ Khải Phong gần lên từng tiếng, bàn tay nắm chặt nổi rõ cả gân xanh.

Một tên nắm tóc Tiểu Mai, hít mùi hương trên người cô rồi quay ra nhìn anh đầy thách thức:

- “Tao không thả thì sao?”

Ngay sau câu nói đó, một nắm đấm giáng trọn xuống mặt hắn khiến máu mũi chảy ra ròng ròng:

- “Mẹ kiếp!! Giết chết nó cho tao!” _ Gã kia gào lên

Hai tên đồng bọn vừa xông ra cũng lần lượt ngã xuống. Khi sống ở Mỹ, Khải Phong đã từng học boxing nên mấy tên nhãi này chẳng là gì đối với anh. Nếu không phải trợ lí Lâm ngăn lại sợ rằng ở đây sẽ xảy ra án mạng mất.

Khải Phong đứng thẳng người dậy rồi nói:

- “Anh Lâm, tổng hết mấy tên ôn dịch này vào đồn cảnh sát cho tôi”

Tiểu Mai từ nãy đến giờ hoảng sợ ngồi nép vào góc tường, nước mắt không ngừng rơi. Nhìn dáng vẻ kia, tim Khải Phong lập tức co rút mạnh mẽ, anh xót xa chạy tới ôm lấy thân hình bé nhỏ của cô, liên tục an ủi:

- “Ngoan, đừng khóc...tôi ở đây rồi”

Từng giọt nước từ khóe mắt Mai Mai chảy xuống mang theo sự sợ hãi. Lòng Khải Phong vô cớ đau đớn.

Anh xiết chặt vòng tay, gò má áp sát vào trán cô, giọng nói đầy dịu dàng:

- “Đừng lo, có tôi ở đây, không cần sợ gì hết...”

Trên đường về nhà, Tiểu Mai mệt mỏi tựa đầu vào cửa xe rồi thiếp đi. Khải Phong ngồi bên cạnh chăm chú nhìn cô ngủ. Một lát sau, anh nhẹ nhàng đầu cô tựa lên vai mình:

- “Vai tôi không bằng cái cửa kính đấy sao?”

.....

- “Tiểu Mai, về nhà rồi” __ Khải Phong gọi khẽ.

Mai Mai dụi mắt ngồi thẳng dậy rồi đi xuống xe.

- “Cô có muốn ăn chút gì không?”

- “Tôi không đói” __ Tiểu Mai lắc đầu rồi xoay người đi thẳng vào phòng ngủ

Nửa đêm, Khải Phong nằm trên giường mà hàng đồng câu hỏi cứ xuất hiện trong đầu anh: không biết Tiểu Mai đã ngủ chưa? Chuyện vừa nãy có làm cô sợ không? Tối nay cô còn chưa ăn gì...

Khải Phong ngồi bật dậy, lấy tay vò đầu mình, nếu bây giờ không nhìn thấy cô, chắc chắn đêm nay sẽ không thể ngủ. Cuối cùng anh cũng quyết định sang phòng Tiểu Mai. Khải Phong nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Anh tới gần, ngồi xuống cạnh giường cô. Tiểu Mai vẫn ngủ say, gò má hơi hồng, hàng lông mày thanh lệ khẽ nhíu lại, ngay cả trong mơ cũng không được thoải mái. Khải Phong ngơ ngẩn nhìn cô, một nỗi niềm yêu thương dấy lên từ đáy lòng sâu thẳm. Trong anh chợt có cảm giác muốn được bảo vệ, che chở cho người con gái này cả đời

- “Cô ngoan ngoãn cũng được, cứng đầu, bướng bỉnh cũng được, giận dữ cũng được, bây giờ chỉ cần là cô, tôi đều chấp nhận được hết. Trương Tiểu Mai, 4 tháng nữa, cô đừng đi có được không?”

Khải Phong cúi đầu đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô.

...

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ làm Tiểu Mai thức giấc. Cô khẽ nhúc nhích, chợt cảm thấy có cái gì đó đè nặng lên tay mình, bèn cố rướn mắt ra nhìn. Là Khải Phong. Tiểu Mai lay nhẹ người để gọi anh. Cuối cùng Khải Phong nheo mắt ngồi thẳng lên:

- Cô dậy rồi à?

- “Sao anh lại ngủ ở đây?” __ Mai Mai nhìn anh với ánh mắt dò xét

- “À tôi...tôi ngủ quên. Mà tôi đi rửa mặt đây, ời đau lưng quá”

Khải Phong vươn vai rồi nhanh chóng đi ra ngoài. Cánh cửa vừa khép lại, cô cúi đầu khẽ thở dài.

Vệ sinh cá nhân xong, Tiểu Mai đi ra phòng khách. Khải Phong đang ở phòng ăn, nhìn thấy cô liền gọi:

- “Qua đây ăn đi”

- “Thôi tôi...”

- “Ăn sáng đã!!” __ Anh lớn giọng

Tiểu Mai cũng ko muốn cãi nhau, đành ngồi xuống ăn qua loa một chút rồi cầm balo đi học...

Hôm nay học nửa buổi nên đến trưa là được về, Tiểu Mai vừa mở cửa đã nhìn thấy Khải Phong. Cô không nói gì lách người định đi qua. Chợt anh giơ tay chống vào tường chắn ngang người cô.

- Anh...anh làm gì thế? Bỏ tay xuống để tôi còn vào nhà chứ?

- “Sao cô cứ dùng thái độ đấy để nói chuyện với tôi thế? Cô ghét tôi thế cơ à? Về nhà mà một câu chào hỏi cũng không có sao?”

- “Anh muốn nghĩ gì cũng được, giờ tránh ra đi” __ Tiểu Mai gạt tay Khải Phong xuống rồi đi vào

- “Mẹ đang ở trong nhà đấy” __ Khải Phong hờ hững nói

Mai Mai trợn tròn mắt quay phắt lại bám lấy tay anh:

- Cái gì? Mẹ tôi á?

- “Ừ” __ Khải Phong gạt đầu

Đúng lúc này bà Thanh từ trong bếp đi ra: “Mai Mai về rồi hả?”

- “Mẹ...sao mẹ lại tới đây??”

- “Mẹ không được tới sao?”

- “À không phải vậy...tại con hơi bất ngờ...”

- Khải Phong nói con bị ốm nên mẹ đến xem sao

Tiểu Mai quay sang lườm Khải Phong rồi nói với mẹ:

- Chỉ là bị cảm thông thường thôi mà mẹ

- “Ừ, chồng con cũng nói thế nhưng lâu rồi mẹ cũng chưa qua thăm hai đứa nên tiện thể đến luôn. À, nếu con hết ốm rồi thì cùng mẹ đi siêu thị mua chút đồ ăn đi, mẹ sẽ nấu luôn cho 2 đứa”

“Được đấy mẹ ạ, để con đưa mẹ và cô ấy đi” _ Khải Phong lấy chìa khóa xe trên bàn, vẻ mặt rất hào hứng

- “Không cần!” _ Tiểu Mai nói lớn

Bà Thanh ngạc nhiên quay sang nhìn con gái: “Sao lại không? Mẹ thấy để con rể đưa đi cũng được mà...”

- “À...thì anh ý còn phải đi làm nữa mẹ ạ. Chúng ta đi taxi đi”

- “Hôm nay công ty được nghỉ, nên em không cần phải lo đâu” _ Khải Phong kéo tay Mai Mai lùi lại, mỉm cười nói với cô

- “Thế thì được rồi, để mẹ vào lấy túi rồi đi”

Trong lúc bà Thanh đi vào nhà, Tiểu Mai rút lại cánh tay đang bị Khải Phong nắm chặt, cau mày:

- “Hôm nay là thứ 3, sao anh lại được nghỉ?”

Khải Phong nhún vai:

- “Tại tôi là giám đốc mà”

43. Chap 16: Rất Hợp Với Cô

Tại siêu thị...

Khải Phong đẩy xe hàng, bà Thanh đi ở giữa còn Mai Mai đứng bên cạnh

-“Hôm nay hai đứa muốn ăn gì nào?”

-“Mẹ hỏi vợ con đi, cô ấy thích ăn gì con sẽ ăn món đấy” _Khải Phong trả lời

- “Mai Mai, thế con muốn ăn gì?” _Bà Thanh quay sang hỏi con gái

-“Mẹ hỏi anh ta đi, con ăn gì cũng được”

Bà Thanh cau mày:

-“Ồ kìa 2 cái đứa này rớt cuộc muốn gì đây?”

Khải Phong vội giải thích:

-“Tại bọn con nghĩ mẹ nấu món gì cũng ngon nên thế nào cũng được mà. Mẹ đừng giận, hay để con và Mai Mai đi mua đồ ăn, mẹ sang bên gian hàng bán ghế mát-xa thư giãn một lúc, lát nữa thích cái nào cứ nói với con, con sẽ mua tặng mẹ”

-“được rồi, bà già này đi để 2 đứa có không gian riêng vậy”

Tiểu Mai và Khải Phong vào chọn đồ, thực ra cũng chỉ có một mình Khải Phong chọn, thấy cái gì vừa mắt, đều để vào xe hàng.

Ngày mai làm cơm hộp cho tôi nhé”_Khải Phong quay sang đề nghị

-“Làm cho anh?”_ Tiểu Mai tròn mắt

-“Đúng vậy”

-“Bình thường anh toàn ăn trưa ở ngoài cơ mà, nếu không muốn đi ra ngoài thì anh gọi đồ ăn đến công ty cũng được”

- “Tôi không thích”

- “Tại sao? Anh nghĩ tôi rảnh lắm à? Sao tự nhiên lại bắt tôi làm cơm hộp cơ chứ? Tôi...”

-“Tôi không quan tâm cô có rảnh hay không, miễn là trưa mai phải làm cơm đến cho tôi”_ Nói rồi anh đẩy xe đi tiếp

Mai Mai nghiêng rằng, không cam tâm nhưng cũng chẳng làm gì được, đành âm ỉc đi theo sau.

Chợt chuông điện thoại của Khải Phong vang lên. Anh nghe điện thoại một lúc rồi quay sang nói với Tiểu Mai: -“Tối nay tôi phải đi dự tiệc”

Cô cũng chẳng mấy ngạc nhiên với những lần anh có hẹn đột xuất như thế này nên chỉ nhẹ gật đầu:

-“Vậy anh cứ đi đi, tôi sẽ lựa lời nói với mẹ”

- “cô đi cùng được không?”

-“Tôi sao?”

Thấy Tiểu Mai hơi chần chừ, anh nói tiếp: “Đúng vậy, bữa tiệc lần trước đã không đi được rồi. Quyết định vậy nhé”

Sau khi đưa bà Thanh về nhà, trong xe chỉ còn Khải Phong và Tiểu Mai.

- ” Bây giờ tôi đưa cô đi mua váy dạ hội”_ Anh lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng

- “Mặc váy bình thường không được sao?”

-“Buổi tiệc hôm nay khách mời đều là người nổi tiếng trong giới kinh doanh, còn cả những chính khách có địa vị cao quý, không thể ăn mặc qua loa được”_ Khải Phong vẫn giữ giọng nói trầm đều giải thích

Nghe đến đây Tiểu Mai bỗng cảm thấy có chút lo lắng, cô bĩu môi: “Buổi tiệc quan trọng như vậy, anh lôi theo tôi làm gì? Dù sao cũng chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, đâu cần phải khoa trương”

Khải Phong cau mày không vui quay sang nhìn cô. Tiểu Mai giật mình háng giọng ngồi thẳng dậy: “Được rồi được rồi, tôi chỉ nói thể thôi, anh định dùng ánh mắt sắc như dao này dọa chết tôi đấy à?”

-“Biết điều một chút”_Khải Phong lạnh lùng đáp

- “Tôi biết rồi”_ Mai Mai nhăn mặt nhìn ra cửa sổ: Ác quỷ đúng là ác quỷ!

Xe ô tô dừng lại trước một cửa hàng bán đồ dạ hội cao cấp. Dù cũng là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc nhưng Tiểu Mai chưa có dịp đi dự những buổi tiệc lớn, nên đây là lần đầu tiên cô bước chân vào cửa hàng này.

- “đây là những mẫu váy dạ hội mới nhất năm nay, mời anh chị xem”_ Một nhân viên niềm nở giới thiệu

Tiểu Mai bối ngỡ nhìn những bộ váy lộng lẫy, sang trọng xung quanh, thực lòng không biết chọn cái nào. Trái ngược với cô, Khải Phong thư thả khoanh tay ngồi xuống ghế: “Cô thích cái nào thì chọn đi”

- “Tôi...”

Thấy Tiểu Mai lúng túng, cô nhân viên nhanh nhẹn chọn những bộ váy đẹp nhất, lần lượt giới thiệu. Nhưng hình như càng nghe Mai Mai càng rối, cái nào cũng đẹp nên không thể chọn. Cô quay lại nhìn Khải Phong để “cầu cứu”.

Anh đặt tờ báo xuống: “Sao? Không chọn được à? Hay tôi mua hết cho cô nhé?”

-“Vớ vẩn! Cả đời tôi chắc cũng không mặc hết được chỗ váy này”

Khải Phong bật cười, lướt đôi mắt sắc sảo nhìn một lượt vào những bộ váy tinh tế rồi chọn một chiếc:” Thử cái này đi”

Tiểu Mai thở phào, gật đầu rồi cầm chiếc váy bước vào phòng thử đồ.

Vài phút sau, cô bước ra, mọi người có mặt đều tròn mắt nhìn. Nhân viên giúp Tiểu Mai thử đồ nói nhỏ với cô: “Chị mặc chiếc váy này thực sự rất đẹp đấy ạ”

Tiểu Mai có chút bối rối:” Vậy sao? Tôi rất ít khi mặc những bộ váy lộng lẫy như thế này, không biết có hợp không nữa”

-” Rất đẹp đấy ạ. Chị mau ra cho anh nhà xem đi”

Tiểu Mai gật đầu rồi đi ra ngoài phòng chờ

-“Khải Phong...”

Nghe thấy tiếng cô gọi, anh ngẩng đầu lên, thoáng chốc ngây người nhìn. Tiểu Mai mặc chiếc váy màu trắng được thiết kế hở vai và lưng, làm bằng vải lụa cao cấp có đính pha lê, tôn lên vóc dáng thanh mảnh. Mái tóc nâu dài ngang vai được xoã xuống, làn da trắng sứ với gò má ửng hồng, ở Tiểu Mai toát ra một vẻ đẹp hết sức dịu dàng, thuần khiết, thực sự làm rung động lòng người. Cô giống như tiên nữ bước ra từ truyện thần thoại vậy.

Thấy Khải Phong cứ nhìn mình, Mai Mai ngại ngùng cụp mắt: “Sao thế? Hay để tôi thay bộ khác?”

- “Không cần!”_ Anh xua tay đứng dậy, dắt cô tới trước gương.

Tiểu Mai cũng khá ngạc nhiên khi nhìn thấy chính mình trong gương. Khải Phong đứng đằng sau, nhẹ vén lọn tóc xoã xuống trán cài qua tai giúp cô rồi thản nhiên nói: “Váy này rất hợp với cô đấy”

Như có dòng điện chạy qua, tim Tiểu Mai bỗng đập mạnh lạ thường, không chỉ vậy, cô còn cảm thấy một chút ấm áp.

Cô nhân viên thấy vậy liền bước tới:” Đúng đấy ạ, chiếc váy này rất phù hợp với chị”

- “cô có thích không?”_Khải Phong hỏi.

Tiểu Mai gật đầu mỉm cười.

Thấy cô đồng ý, anh liền quay ra lãnh đem đưa thẻ vàng cho nhân viên:“Tôi lấy chiếc này”

Nơi tổ chức tiệc là một khách sạn nằm giữa khu vực phồn hoa nhất thành phố. Phải có thẻ hội viên mới được ra vào nơi này, nhìn qua cũng đủ biết, người có địa vị mới được đặt chân tới.

8h tối, chiếc xe mercedes sang trọng dừng lại trước cổng khách sạn. Nhân viên nhanh chóng bước tới cung kính mở cửa xe. Khải Phong chỉnh đốn trong bộ vest trắng thơm bước xuống, đi sang cửa xe bên kia, tự mình mở ra, rồi đưa một tay cho Tiểu Mai. Cô hồi hộp hít một hơi thật sâu, nắm lấy tay anh bước ra ngoài. Khải Phong đặt tay cô lên khuỷu tay mình, tác phong vô cùng vững vàng. Cả 2 tiến vào đại sảnh xa hoa. Đúng như đã nói, bên trong toàn những người hoạt động trong giới kinh doanh, quyền chức cao quý. Không gian rộng lớn, choáng ngợp khiến Tiểu Mai có chút e dè. Cảm nhận được bàn tay nhỏ bé của cô đang nắm chặt lấy khuỷu tay mình, Khải Phong hơi nhếch miệng cười. Bình thường cứng đầu là thế nhưng đến đây lại như đứa trẻ nép vào anh.

- “Cứ bình tĩnh, có tôi ở đây mà”

Đôi mắt thâm trầm của Khải Phong cũng giúp Tiểu Mai cảm thấy an tâm hơn một chút, liền gật đầu, thả lỏng người. Dáng vẻ anh tuấn của Khải Phong cùng sự kiêu sa của cô ngay lập tức trở thành tâm điểm của sự chú ý khi bước vào.

Một quý ông bước tới tươi cười bắt tay Khải Phong: “Giám đốc Lưu đã tới rồi, nghe danh đã lâu bây giờ mới được gặp mặt, cậu đúng là tuổi trẻ tài cao, cảm ơn đã nỗ lực tới bữa tiệc của tôi”

Khải Phong nhếch môi cười: “Những lời này của giám đốc Lý tôi không dám nhận”

Giám đốc Lý bật cười nhìn sang bên cạnh: - “Cô gái này là...?”

-“À xin giới thiệu với ông đây là vợ mới cưới của tôi-Trương Tiểu Mai”

-“Vậy sao? Chào cô Trương, quả là vợ của giám đốc, thực sự rất đẹp”

Tiểu Mai mỉm cười bắt tay vị giám đốc kia rồi cùng Khải Phong đi chào hỏi mọi người.

Lát sau, một bồi bàn đi tới nói nhỏ với Khải Phong điều gì đó, anh chỉ gật đầu rồi quay sang nói với Tiểu Mai:

-“Cô ra kia tìm chỗ ngồi chờ, tôi đi có việc một chút”

-“Ồ...anh đi đâu?”_Tiểu Mai lo lắng giữ lấy tay Khải Phong

Anh vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, trấn an:

-“Tôi chỉ đi một lát rồi sẽ quay lại”

Chẳng còn cách nào, Tiểu Mai đành buông tay anh ra, xịu mặt xuống nói nhỏ:“Đừng để tôi chờ lâu quá”

Khải Phong mỉm cười gật đầu rồi đi ra phía cửa. Cô đứng nhìn đến khi bóng lưng anh khuất hẳn mới đi tìm chỗ ngồi. Tiểu Mai cầm ly rượu vang, chọn 1 bàn nhỏ gần cửa sổ rồi ngồi xuống.

-“Mai Mai!”_Giọng nói quen thuộc vang lên.

Tiểu Mai quay lại nhìn thì ra là Minh Vũ. Anh vô cùng khôi ngô trong bộ vest màu trắng lịch lãm

-“Ồ..sao cậu lại ở đây?”_Tiểu Mai tròn mắt ngạc nhiên

-“Ba mình được mời đến dự bữa tiệc này, ông bảo mình đi theo để học hỏi, không ngờ lại gặp cậu ở đây”

Tiểu Mai mỉm cười: “Vậy để lát nữa mình vào chào bác”

-“Thế sao cậu cũng ở đây?”

-“Mình đi cùng anh Phong..”

Câu nói của Tiểu Mai làm nụ cười của Minh Vũ nhất thời có phần gượng gạo:

-“Vậy à...anh ta đâu? Sao lại để cậu ngồi một mình thế này?”

-“Khải Phong đi có việc, một lát sẽ quay lại”

Chợt một MC trên sân khấu nói:

-“Hôm nay tôi được biết vợ mới cưới của giám đốc tập đoàn Lưu thị cũng đến tham dự. Nghe nói chị chơi piano rất hay, liệu có thể lên biểu diễn tài nghệ một chút được không?”

Và tất nhiên MC đó không ai khác chính là Khánh Ly. Đền được chiếu sáng tới chỗ Tiểu Mai ngồi. Cô lúng túng thực sự không biết làm thế nào. Cô tập piano từ hồi cấp 2, lâu lắm rồi chưa động đến đàn, Khánh Ly rõ ràng đang làm khó cô mà.

Tiểu Mai đưa mắt nhìn xung quanh, càng ngày càng khẩn trương, trong lòng như muốn khóc:

Khải Phong, anh đâu rồi? Mau về giúp tôi đi

Thấy rõ sự lo lắng của Tiểu Mai, Minh Vũ nhẹ nắm tay cô an ủi: “Bình tĩnh, cứ coi như đây là buổi tập đàn, mình tin cậu làm được mà. Nào, mình đưa cậu lên sân khấu”

Nếu không phải được dắt lên, chắc Tiểu Mai nửa bước cũng không đi nổi. Cô cố thả lỏng nhưng vẫn thấy sợ, hai tay lúc này đã đổ mồ hôi lạnh. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cô gái xinh đẹp trên sân khấu. Tiểu Mai hít một hơi thật sâu, ngồi xuống ghế da. Trước mặt là cây đàn piano lớn màu trắng được sơn sáng bóng. Cùng với ánh đèn lung linh trong bữa tiệc, sân khấu như một bức tranh tiên cảnh huyền ảo mà nhân vật chính là cô. Ngón tay thon dài nhẹ chạm vào phím đàn. Âm thanh rụt rè ban đầu dần trở nên du dương, êm ái. Thì ra Tiểu Mai cũng chưa quên hẳn những gì đã học. Ngón tay lướt trên phím đàn, phong thái tự tin càng làm cô đẹp rực rỡ.

Đúng lúc này Khải Phong từ ngoài bước vào, có một chút ngạc nhiên khi anh thấy cô đang ở trên sân khấu. Nhưng ngay sau đó, dường như bị hút hồn vào hình ảnh đẹp đẽ kia, anh cầm ly rượu vang, khoan tay nhẹ tựa lưng vào tường, đáy mắt ánh lên một chút tự hào. Ngay sau khi màn biểu diễn của Tiểu Mai kết thúc, cả hội trường đều đồng loạt vỗ tay khen ngợi. Khoé môi Khải Phong hơi cong lên, định bước tới dắt cô xuống sân khấu. Nhưng đã có người nhanh hơn anh. Minh Vũ đi tới nắm tay Tiểu Mai đỡ cô xuống. Hai đầu lông mày hơi nheo lại, Khải Phong đặt ly rượu xuống bàn rồi bước tới

-“Xin chào”

Tiểu Mai giật mình quay lại, lập tức buông tay Minh Vũ, chạy tới chỗ anh, giọng như sắp khóc:

-“Anh đi đâu vậy hả? Sao lại bỏ tôi ở đây một mình? Vừa nãy tôi đã sợ..”

-“Xin lỗi”_Khải Phong bước tới gần hơn, vì anh rất cao nên cô phải ngẩng đầu mới có thể đối diện. Thấy tư thế này không được tự nhiên nên Tiểu Mai định lùi lại. Chợt anh giơ tay chạm nhẹ vào gò má cô_“Tôi hứa lần sau sẽ không để em lại một mình nữa, được chưa?”

Đôi mắt đẹp mở to nhìn anh, giọng nói ôn nhu này ngay lập tức khiến tim Tiểu Mai loạn nhịp...

Các tình yêu ơi au đã quay lại, chắc quên tôi rồi đúng ko? Xin lỗi các bạn vì đã “đem con bỏ chợ” như thế này nhưng thực sự là Sam có lí do nhé. Rất rất cảm ơn sự ủng hộ của các bạn. Vào đọc comment thấy mọi người tha thiết quá nên Sam quyết tâm viết tiếp Lâm ơn đừng ghét tôi, 1 phần nhỏ cmt cấu gắt khó chịu hay đòi chap kiểu ra lệnh làm au hơi không vui nhé T.T (Truyện của mình cơ màaaa) Từ giờ au sẽ viết truyện lại.

Chỉ muốn nói vài lời vậy thôi yêu mọi người

44. Chap 17: Người Quan Trọng Nhất

-“Xin chào”_Minh Vũ bước tới chỗ 2 người

Tiểu Mai quay ra nhìn Minh Vũ rồi lại nhìn Khải Phong, bỗng chốc không biết nên làm gì mới phải.

-“Chào anh, tôi là Lưu Khải Phong, chồng của Mai Mai”_Khải Phong lịch thiệp bắt tay với Minh Vũ

-“Tôi là Đoàn Minh Vũ, bạn học chung cấp 3 với Tiểu Mai”

-“Tôi cũng đã nghe cô ấy kể nhiều về anh, hôm nay mới có cơ hội gặp mặt”_Vừa nói Khải Phong vừa nhẹ ôm lấy vai Tiểu Mai

Chợt Khánh Ly từ xa bước tới. Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy dạ hội dài bằng nhung đỏ. Phần cổ khoét rộng cùng lưng áo được thiết kế hở tôn lên vẻ đẹp nóng bỏng, trên cổ còn đeo 1 sợi dây chuyền pha lê sáng lấp lánh. Cô ta tiến lại đưa một ly rượu vang cho Tiểu Mai, cười giả lả:

- “Cô Trương hôm nay chơi đàn rất tốt, để tôi mời cô một ly”

Ly rượu này khi nãy đã bị cô ả cho thuốc xổ vào, nghĩ đến cảnh sau khi cho Tiểu Mai uống, Khánh Ly không kìm được mà nở nụ cười xảo trá:“Để xem cô còn tự đắc được bao lâu”

Tiểu Mai cắn môi, không hiểu Khánh Ly muốn gì nhưng vì lịch sự cô nghĩ mình nên nhận lấy. Chợt Khải Phong ngăn Mai lại rồi nói với Khánh Ly: “Cô ấy không uống được rượu, lần nào uống cũng say. Để anh uống thay Tiểu Mai”

Khánh Ly tái mặt lùi lại. Không còn cách nào khác, cô ta đành thả rơi ly rượu xuống sàn rồi làm bộ sơ ý:

-“Ôi xin lỗi mọi người tôi trượt tay”__ Nói rồi cô ta ra hiệu cho phục vụ dọn dẹp mảnh thủy tinh, đồng thời lấy ly rượu khác đưa cho Khải Phong.

-“Hai người cứ tiếp tục, tôi xin phép ra ngoài kia chào hỏi mọi người”__ Trước khi bỏ đi, Khánh Ly không quên ném lại cho Tiểu Mai ánh nhìn sắc lạnh đầy khiêu khích.

-“Mai Mai, mình nói chuyện riêng với cậu một lát được không?”__ Minh Vũ đứng bên cạnh từ nãy tới giờ lên tiếng.

Tiểu Mai khẽ sững sốt, không tự chủ quay sang nhìn Khải Phong. Đáy mắt anh lạnh hơn một chút: “Tiểu Mai, bây giờ muộn rồi, sáng mai tôi có cuộc họp sớm, chúng ta về trước thôi”

Cô quay lại, liếc nhìn thấy nụ cười dịu dàng quen thuộc trên khoé môi Minh Vũ: “Mình chỉ nói một chút thôi, sẽ không mất nhiều thời gian của cậu đâu”

Khải Phong không nói gì thêm, chỉ nhìn cô, mắt như phát ra tia lạnh lẽo. Anh đang chờ câu trả lời từ Tiểu Mai.

Hai người đàn ông này cố tình làm cô khó xử sao?

Tiểu Mai ngược nhìn sắc mặt hai người kia, khẽ cau mày: “Thật mệt mỏi!”

Đúng lúc này một người đàn ông bước tới chỗ Minh Vũ: “Thưa thiếu gia, ông chủ đang chờ cậu ở bên kia”

Minh Vũ gật đầu rồi nói với Mai Mai: “Thôi cậu cứ về trước cũng được, khi khác nói chuyện này sau. Bây giờ mình qua chỗ ba một lát”

Tiểu Mai thở phào, mỉm cười: “Ừ, khi khác gặp lại ^^”

10h tối...

Tiểu Mai bê cốc nước nhỏ tới phòng Khải Phong.

-“Sao tự nhiên lại sang đây? Nhớ tôi à?”__ Khải Phong đặt quyển sách lên giá, vừa cười vừa nói

- “Nhớ nhớ cái con khỉ!”__ Tiểu Mai dấm dăng

-“Không biết con khỉ nào xui xẻo bị cô nhớ nữa”

-“Anh...! Thôi bỏ đi, tôi mang trà giải rượu cho anh đây. Uống xong thì nghỉ sớm đi, sáng mai anh có cuộc họp đấy”

Tiểu Mai xoay người định ra ngoài thì cổ tay lại bị Khải Phong giữ chặt lấy.

-“Nếu...nếu vừa nãy phải chọn giữa tôi và tên Minh Vũ kia thì cô chọn ai?”

Mai Mai tròn mắt nhìn Khải Phong, không hiểu sao anh lại hỏi như vậy. Căn phòng bỗng trở nên yên lặng, chỉ còn tiếng kim đồng hồ quay.

-“Đương nhiên là anh rồi...”__ Giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng nhưng đủ khiến Khải Phong trút bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng.

-“Dù gì bây giờ anh cũng là chồng, tôi chắc chắn sẽ không làm điều gì để anh phải khó xử đâu”__ Giải thích xong, Tiểu Mai muốn rút tay lại nhưng Khải Phong càng giữ chặt hơn.

Cô nhìn tay mình rồi ngược mắt nhìn anh: “Còn chuyện gì nữa s...”

Không để Tiểu Mai nói hết câu, Khải Phong dùng sức kéo cô sát về phía mình. Ánh mắt nam tính, hơi thờ ơ ảm áp lẫn chút hương rượu nhàn nhạt của anh làm tâm trí cô có phần hoảng loạn. Bốn mắt nhìn nhau,

Tiểu Mai căng thẳng nuốt nước bọt. Bây giờ cả 2 đứng gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cùng sự rắn chắc của vòm ngực anh. Khải Phong từ từ cúi xuống. Hai môi sắp chạm vào nhau, Tiểu Mai luống cuống nghiêng mặt sang một bên.

-“Anh nghỉ sớm đi”_cô đẩy Khải Phong ra rồi chạy nhanh về phòng

Cả đêm Tiểu Mai lăn lộn trên giường mãi không ngủ được, cô đặt tay lên lồng ngực mình, bắt giác mỉm cười: Trương Tiểu Mai, bình tĩnh một chút nào

Hôm sau, Tiểu Mai ngủ dậy thì Khải Phong đã đi làm. Sáng nay anh có một cuộc họp quan trọng bàn về dự án mới của công ty. Lưu thị hiện giờ ngày càng phát triển, điều đó cũng đồng nghĩa với việc Khải Phong sẽ bận rộn hơn trước.

Cô vào phòng bếp, thấy túi đồ ăn hôm qua mua ở siêu thị liền nhớ lại việc Khải Phong muốn cô làm cơm hộp. Thế là cả sáng hôm đấy, Tiểu Mai nghĩ ra đủ món, vừa tìm công thức trên mạng vừa tỉ mỉ chăm chú làm theo. Đến gần trưa cũng xong hết mọi việc, cô để hộp cơm vào túi rồi tới chỗ làm của Khải Phong.

Chiếc taxi dừng lại trước cổng toà nhà lớn nhất nhì trong thành phố. Mai Mai bước vào sảnh, tiến tới quầy lễ tân.

-“Chào chị, tôi có thể giúp gì được cho chị?”_Một nhân viên lịch sự hỏi

-“Tôi đến gặp giám đốc Lưu”

-“À giám đốc đang họp chắc cũng sắp xong rồi, chị qua bên kia ngồi đợi một lát”

Tiểu Mai ngồi chờ khoảng 5 phút thì cửa phòng họp mở. Trong đoàn người bước ra, Khải Phong nổi bật nhất với vóc người cường tráng. Anh mặc chiếc áo sơ mi xám, áo vest vắt trên khuỷu tay, vừa đi vừa dặn dò vài nhân viên đằng sau những công việc liên quan. Khải Phong rất chăm chú vào công việc, ánh mắt hoàn toàn không có một tia lơ đãng. Phong thái của anh luôn có một sự vững vàng nhất định, không hề tỏ vẻ, nhưng lại rất uy quyền. Tiểu Mai ngây ngốc đứng nhìn anh, không hiểu sao khẽ mỉm cười. Khải Phong thấy Mai Mai thì vô cùng ngạc nhiên: “Sao cô lại đến đây?”

Tiểu Mai gơ hộp cơm: “Hôm qua anh nói muốn tôi làm đồ ăn trưa mà”

Khải Phong nghĩ một lúc mới nhớ ra, hôm qua tại không biết nói gì nên anh mới bảo cô làm cơm, vậy mà hôm nay cũng làm thật. Anh bật cười đến gần xoa đầu cô vợ nhỏ: “Xin lỗi, tôi quên mất. Vào phòng làm việc đi”

Trong phòng giám đốc...

Khải Phong sắp xếp lại giấy tờ vừa họp vào tập tài liệu còn Tiểu Mai ra bàn tiếp khách ngồi mở hộp đồ ăn trưa.

-“Anh nhìn xem, hôm nay tôi đã làm rất nhiều món để mang đến cho anh đấy”_Tiểu Mai nói, giọng đầy tự hào.

Khải Phong ngồi xuống ghế đối diện, hai cánh tay chống lên đùi, bàn tay thon dài đan vào nhau, chăm chú nghe cô nói về mấy món ăn vừa làm.

- “A nào”_Bất chợt Mai Mai gấp một miếng cơm cuộn gơ lên trước miệng Khải Phong_ “Ăn thử đi”_Cô nhìn anh đầy hy vọng

-“Để tôi tự ăn được rồi”_Khải Phong định cầm đũa thì Tiểu Mai rút tay lại, bĩu môi: “Thử một lần thôi mà”

Anh nhìn cô, thử dài rồi miễn cưỡng há miệng ra.

-“Cũng được đấy, cô thử đi”_ Khải Phong dùng đũa gắp một miếng cơm lên cho Mai Mai. Cô hơi ngạc nhiên nhìn anh nhưng rồi cũng mỉm cười gật đầu. Vừa định ăn thì Khải Phong cho miếng cơm vào miệng mình: “Tự gắp đi”

-“Này Lưu Khải Phong anh quá đáng thật đấy!!”_Mai Mai vừa giận vừa xấu hổ đến đỏ cả mặt

Khải Phong bật cười: “Cô đừng ăn cơm cuộn mà ăn nhiều cá vào cho bớt ngốc nghếch đi”

Hình như từ khi kết hôn tới giờ, đây là lần đầu tiên cả 2 cùng ngồi ăn vui như vậy...

Ăn xong, Tiểu Mai dọn đồ rồi nói với Khải Phong: “Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút được không? Gần đây có một quán cà phê mới mở đấy”

-“Tôi còn nhiều việc lắm, cô về trước đi”

Mai Mai cúi đầu nói nhỏ:

-“Bây giờ là giờ nghỉ trưa mà...Tôi muốn anh nghỉ ngơi một lát”

Mắt Khải Phong thoáng lúng túng, nhưng anh chỉ thở dài: “Cô không cần lo đâu, chiều nay tôi sẽ về sớm nghỉ ngơi”

Tiểu Mai mỉm cười để gạt bỏ u ám trong mắt rồi cầm hộp cơm đi đứng dậy: “Vay tôi về đây”

-“Mai Mai!”_Cô ra gần đến cửa thì Khải Phong gọi với theo: “Ngoài hành lang có máy bán cà phê tự động đấy”

Tiểu Mai gật đầu, giơ tay chào tạm biệt anh rồi đi ra ngoài.

Trời đã về chiều. Khải Phong thu dọn tài liệu trên bàn, hôm nay anh sẽ về sớm hơn mọi ngày vì lời hứa với Tiểu Mai sáng nay. Chuẩn bị về thì điện thoại nội bộ vang lên, đầu dây bên kia là thư kí của anh: “Giám Đốc, có một người họ Mạc muốn nói chuyện với anh bảo có việc quan trọng”

Khải Phong hơi lưỡng lự rồi cũng ngồi xuống bàn làm việc: “Nói máy cho tôi”

-“Giám đốc Lưu”

-“Là tôi đây. Xin hỏi anh là ai?”

-“Tôi chỉ là một nhân vật tầm thường, có nói chắc giám đốc cũng không biết. Tôi gọi là muốn báo với anh một tin”

Khải Phong nhíu mày, linh tính mách bảo đây là điều chẳng lành: “tin gì anh mau nói đi”

Một điệu cười nhạt phát ra từ đầu dây bên kia: “Cũng không có gì quan trọng, tôi chỉ muốn báo với anh là vợ anh hiện giờ đang ở chỗ tôi, không hổ danh là vợ của giám đốc Lưu, rất xinh đẹp”_Vừa nói hắt vừa nắm tóc Tiểu Mai giật mạnh ra phía sau khiến cô kêu lên vì đau đớn

Khải Phong ngay lập tức nhận ra giọng Mai Mai, anh nắm chặt tay, giọng nói lạnh đi:

-“Khốn khiếp! anh là ai?”

-“Nếu muốn biết tao là ai, hãy đến khu nhà hoang trên đường X. Khôn hồn thì đừng có dẫn theo cảnh sát, nếu không đến đây sẽ chỉ còn xác vợ mày thôi đấy!”

Nói xong hắt liền tắt máy

Cơn tức giận và sự bất an đồng thời trào dâng trong lòng Khải Phong, anh cầm chìa khoá xe rồi chạy ra khỏi phòng làm việc.

Khu nhà hoang...

Trời nhá nhem tối, khu nhà cũ nát nằm trong ngõ hẹp, xung quanh chỉ toàn cây cỏ dại, thứ duy nhất chiếu sáng là cái bóng đèn dây tóc nhỏ ở góc phòng. Tiểu Mai bị trói chặt hai chân hay tay, ngồi dưới đất vừa sợ hãi vừa mệt mỏi dựa lưng vào tường. Chợt có người đẩy cửa bước vào.

– “Khải Phong!” _ Tiểu Mai gọi lớn

Nhìn thấy cô, anh định chạy đến thì một gã trung niên bước ra nắm cổ áo Tiểu Mai, giở súng vào đầu cô: “Đứng yên đây không tao bắn chết nó!”

Tiểu Mai sợ hãi nhắm chặt mắt.

Khải Phong nhìn gã trung niên trước mặt hình như đã từng gặp ở đâu nhưng nhất thời không nhận ra.

– “Anh muốn gì?” _ Khải Phong căng thẳng nhưng vẫn giữ giọng bình tĩnh

– “Tao chẳng muốn gì cả, tao chỉ đơn giản muốn mày ném trái mìn vị mất đi người thân” _ Hắc nghiêng răng

– “Tôi và anh quen nhau?” _ Khải Phong nheo mắt

– “Không quen! Nhưng chính vì Lưu thị của mày mà công ty của tao mới phá sản!! Vì Lưu Thị ngày càng lớn mạnh, công ty của tao không đấu lại nổi nên đã mất hết khách hàng, vợ tao cũng vì thế mà bỏ đi, chính mày đã hại tao tan cửa nát nhà, hôm nay tao đến đây liều chết với mày!!” _ Gã đàn ông kia điên dại gào lên

Đứng trước kẻ mất hết lý trí, Khải Phong càng thêm lo lắng. Trên đường đến đây anh có gọi cảnh sát nhưng bảo họ đứng ở ngoài chờ. Đây là việc liên quan đến tính mạng của Tiểu Mai, không thể tùy tiện hành động.

– “Khoan đã, cứ coi như chuyện này là do tôi, vậy anh muốn làm gì tôi cũng được nhưng xin hãy thả cô ấy ra” _ Khải Phong vừa nói vừa thật tự nhiên tiến lên phía trước

– “Đứng im đấy!” _ Gã đàn ông kia gầm lên, hướng súng về phía Khải Phong.

– “Không được!” _ Tiểu Mai hoảng sợ hét lên ngăn cản nhưng anh vẫn kiên quyết bước đến: “Thả vợ tôi ra, anh có thể tùy ý xử lý tôi”

– “Khải Phong, không cần!” _ Tiểu Mai bỗng oà lên khóc nức nở rồi ra sức lắc đầu: “Đừng tới đây!” _ Cô hét lên cầu xin anh

– “Được, cái này là do mày chọn...” _ Gã kia định bóp cò thì Tiểu Mai quay sang cắn mạnh vào tay hắn.

– “Aaa!!” _ Hắc đau đớn la lên, hất Tiểu Mai ngã xuống đất. Ánh mắt loé lên sự hung dữ, gã chìa súng về phía cô:

– “Mày muốn chết trước đúng không? Vậy tao cho mày toại nguyện!!”

Nhân lúc này Khải Phong lao tới định cướp súng từ gã đàn ông kia.

– “Đoàngg~” _ Anh đẩy hắc sang 1 bên nhưng không kịp, tiếng súng chói tai vẫn vang lên. Nghe thấy tiếng súng, cảnh sát mặc thường phục nấp ở ngoài liền đập cửa xông vào, không chể gãi điên kia.

Khải Phong quay lại nhìn Tiểu Mai thì cô đã nằm trên vũng máu

– “Không!!” _ Anh gào lên một tiếng thê lương, chạy tới gắt gao ôm lấy cô.

– “Tiểu Mai, tôi đây rồi, đừng có ngủ” _ Anh lay nhẹ

Tiểu Mai chỉ kịp nghe anh gọi tên mình rồi dần dần lịm đi.

Bờ vai rộng lớn của Khải Phong bắt đầu run lên:

– “Không, không, Mai Mai, đừng ngủ, mở mắt ra nhìn anh, đừng ngủ mà...”

Nói mãi nhưng vẫn không có lời đáp lại, Khải Phong ôm chặt Tiểu Mai để cô tựa vào lồng ngực mình, giọng nói rất chậm, mắt đã không còn trợn trừng:

– “Mai Mai, mau tỉnh lại, em phải sống thật tốt chứ, em còn chưa làm mẹ, em còn chưa đi hết Bali, tỉnh dậy rồi chúng ta cùng đi có được không?...”

Cảm giác bất lực này làm anh rất khó chịu, trái tim như bị ai đó bóp nghẹt, bây giờ anh chỉ cần cô tỉnh lại thôi. Khải Phong siết chặt vòng tay, bờ môi run rẩy: “Mai Mai, làm ơn mở mắt ra, anh xin em, mau tỉnh lại.. ” Giờ phút này Khải Phong đã nhận ra, người quan trọng nhất trong tim mình chính là cô - Trương Tiểu Mai.

Mọi người không cần nhắc au ngược nam chính đâu, về sau cái gì đến sẽ đến huhu sợ lúc đấy thê thảm quá lại trách au ý chứ =)))

45. Chap 18: Tiểu Mai Là Đồ Ngốc

Xe cấp cứu chạy thẳng đến bệnh viện gần nhất. Trên xe, y tá sơ cứu cho Tiểu Mai, Khải Phong ngồi bên cạnh nắm chặt lấy tay cô. Bàn tay to lớn ấm áp nắm lấy bàn tay bé nhỏ, Khải Phong lấy tay Mai Mai đặt lên má mình, tay còn lại run run chạm vào tóc cô. Viên đạn xuyên qua ổ bụng bên trái, chỗ bông y tế thấm máu ngày càng nhiều hơn. Lòng Khải Phong vô cùng xót xa, anh hận mình không thể gánh chịu nỗi đau này thay cô. “Cố lên, sắp tới nơi rồi”_Khải Phong siết chặt tay Tiểu Mai, nói khẽ

Hành lang bệnh viện dài thăm thẳm. Màu trắng toát bao phủ làm người ta cảm thấy bức bối. Khải Phong ngồi thụp trước cửa phòng phẫu thuật, gương mặt điển trai lộ rõ vẻ u uất vì lo lắng và bất lực. Trợ lý Lâm đứng bên cạnh thở dài ái ngại, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ. Bà Hạnh đang ở công ty nghe tin liền vội vàng tới bệnh viện.

-“Chuyện gì xảy ra thế này?”

-“Mai Mai bị tên đó bắn...đáng lẽ người bị bắn là con...nhưng cô ấy ngăn hắn lại...Tiểu Mai là đồ ngốc...đáng lẽ con không nên bước đến... con nên bình tĩnh hơn..”_Khải Phong không ngẩng đầu, giọng khàn khàn đánh mất sự trầm ổn thường ngày, lẩm bẩm tự trách mình

Bà Hạnh lại gần hơn mới nhận thấy giọt nước nhỏ trên khoé mắt anh. Sau cái chết của ông Lưu, bà chưa từng thấy con trai mình khóc..

Vài phút sau hành lang dội lại tiếng bước chân gấp gáp, bố mẹ Tiểu Mai tất tả chạy đến. Trợ lý Lâm phải ra kể sơ qua sự việc cho họ bởi Khải Phong vốn không còn tâm trí để nói chuyện nữa rồi. Cửa phòng cấp cứu mở ra, mọi người liền xúm lại.

-“Con gái tôi sao rồi??”

-“Tình hình không mấy khả quan, bệnh nhân mất quá nhiều máu, chúng tôi chưa nói trước được”

Nghe bác sĩ nói vậy bà Thanh chệnh choáng ngã ngồi xuống ghế.

Lưu Khải Phong ngẩng ra, một giây sau lao tới túm cổ áo bác sĩ, nét mặt đáng sợ:

-“Anh nói vậy là sao?? Vợ tôi có mệnh hệ gì tôi sẽ đốt luôn cái bệnh viện này của mấy người!!”

Bà Hạnh vội cản con trai lại rồi nói với bác sĩ: “Xin hãy cứu con dâu tôi, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề”

-“Gia đình cứ bình tĩnh, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, bây giờ tôi phải đi lấy máu truyền cho bệnh nhân”

Bác sĩ đi khỏi, hành lang bệnh viện lại chìm trong im lặng.

Suốt mấy tiếng sau, Khải Phong cứ đi đi lại lại trước cửa phòng phẫu thuật, gương mặt lo lắng thất thần khiến ai nhìn thấy cũng đau lòng.

Đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt, Tiểu Mai được các bác sĩ đẩy ra. Cô vẫn đang hôn mê. Mọi người hốt hải chạy tới, Khải Phong lại gần gọi tên nhưng cô vẫn nhắm nghiền 2 mắt.

Vị bác sĩ tháo khẩu trang, thở dài: “Cũng may là đưa đến bệnh viện kịp thời, chúng tôi đã làm phẫu thuật gấp viên đạn ra, hiện giờ bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch. Nhưng do thể trạng yếu lại trải qua sự sợ hãi nên có thể bệnh nhân sẽ hôn mê lâu hơn. Chúng tôi sẽ đưa cô ấy vào phòng chăm sóc đặc biệt”

Về mặt Khải Phong trở nên nặng nề, anh không nói gì, chỉ gật đầu đáp lại.

Sau khi nghe bác sĩ dặn dò, mọi người đi tới phòng bệnh của Tiểu Mai. Khải Phong không đến gần mà chỉ đứng từ xa nhìn lại. Tiểu Mai nằm lặng lẽ trên giường bệnh, cô vẫn phải thở bằng máy, sắc mặt nhợt nhạt. Khải Phong nắm chặt tay lại, anh sợ tới gần sẽ không giữ được bình tĩnh. Mỗi hơi thở yếu ớt của cô đều làm lòng anh đau thắt. Đến tối, Khải Phong bảo trợ lý Lâm đưa mọi người về nghỉ ngơi rồi một mình ở lại bệnh viện. Anh ngồi trên chiếc ghế tựa cạnh giường bệnh, nhìn mu bàn tay đang truyền dịch của cô, thở dài thườn thượt. Khải Phong ân cần xoa nhẹ lên trán Tiểu Mai, thì thầm: “Đừng sợ, mọi chuyện sẽ qua hết thôi”. Suốt đêm anh ở bên cạnh cô không rời nửa bước rồi ngủ quên bên giường bệnh lúc nào không hay.

.....

Đã sang ngày thứ 2, Tiểu Mai vẫn chưa tỉnh lại nhưng sắc mặt cô có khá hơn nhiều. Hàng ngày có nhân viên y tế chăm sóc nhưng mọi người vẫn thay phiên nhau vào với cô. Nhất là Khải Phong, 2 ngày nay anh không tới công ty mà suốt ngày ở trong bệnh viện. Anh còn kêu trợ lý mang quần áo tới rồi hàng ngày ngồi canh chừng cô. Mỗi lần bác sĩ thay băng vết thương, Khải Phong đều căng thẳng. Vì khá nhiều y tá nên anh chỉ còn cách đứng ngoài nhón chân nhìn vào rồi luôn miệng nhắc họ cẩn thận. Cánh nhà báo xếp hàng trước cổng bệnh viện, mong chờ lấy được chút tin tức nhưng vẫn chưa gặp được Khải Phong. Sáng nay, lúc anh đi mua cà phê thì nghe được tin một y tá báo với bác sĩ bệnh nhân phòng 108 đã tỉnh. Chỉ kịp nghe đến đấy, Khải Phong liền chạy một mạch về phòng. Đúng là cô tỉnh lại rồi! Bác sĩ vừa kiểm tra sơ bộ cho Tiểu Mai còn cô mở to đôi mắt trong veo nhìn mọi thứ xung quanh.

-“Tiểu Mai...”_Khải Phong mãi mới thốt lên lời, bước tới trước giường bệnh.

Cô chưa kịp đáp lời thì anh đã quát lớn: “Ai khiến cô làm như vậy hả??”

Các bác sĩ đều sửng sốt

Mai Mai tỉnh dậy còn chưa định thần đã bị mắng, cất giọng yếu ớt:

-“Tôi...làm gì sai sao?”

Một giây sau Khải Phong bước tới ôm chặt thân hình bé nhỏ đang ngồi tựa trên giường bệnh, bờ vai rộng khẽ run lên, nhỏ giọng trách móc: ” Sao lại làm như vậy hả? Nhỡ cô xảy ra chuyện gì thì sao? Tôi đã rất sợ đấy cô có biết không?”

Mai Mai ngơ ngẩn để anh ôm rồi nhẹ mỉm cười: “Tôi mà cũng làm giám đốc Lưu sợ sao?”

-“Đừng đùa nữa, tôi nói thật đấy”

Đọc xong nhớ cho au ngôi sao để au còn viết tiếp

46. Chap 19: Có Anh Rồi Nên Không Sợ

Bác sĩ nhìn 2 người mỉm cười: “Thôi được rồi, để cho bệnh nhân nghỉ ngơi đã”

Khải Phong sức hiểu, liền buông Tiểu Mai ra: “Bây giờ cô thấy thế nào? Có khó chịu ở đâu không?”

Mai Mai nhẹ lắc đầu

-“VẬY NÀM NGHỈ ĐI, ĐỂ TÔI RA NGOÀI GỌI ĐIỆN BÁO CHO MỌI NGƯỜI”

.....

Một lát sau bác sĩ vào thay băng vết mổ cho Tiểu Mai. Băng vết thương vừa mở, Khải Phong liền đưa tay che mắt cô lại

-“ĐỪNG NHÌN”

Anh không muốn để cô thấy vết mổ, lúc này ở bên ngoài còn liên tục hỏi bác sĩ làm cách nào nhanh lành vết thương.

.....

Buổi tối Khải Phong thường ngồi cách giường của Tiểu Mai vài mét xem tài liệu trợ lý gửi đến, thỉnh thoảng lại nhàn rỗi đọc sách.

-“Khải Phong, kể chuyện cho tôi nghe đi”_Mai Mai nằm trên giường bệnh gọi anh

-“Tôi không biết kể chuyện”

-“Hồi nhỏ đi học cô giáo không kể chuyện cho anh à? Nếu không thì anh bịa ra cũng được, kể đi mà, cứ nằm mãi ở đây tôi chán lắm”_Mai Mai năn nỉ

-“Nhưng tôi đang làm việc”_Khải Phong trả lời, mắt vẫn không rời khỏi tập tài liệu

Tiểu Mai xoay người nhìn ra cửa sổ: “Thế thì anh về nhà mà làm việc cho thuận tiện, cứ gọi chị Phương đến với tôi là được rồi, cần gì mất công vào đây”_Môi cô hơi cong lên mang chút dỗi hờn nhưng vô cùng đáng yêu

Nghe Mai Mai nói vậy, Khải Phong thở dài để tập tài liệu sang một bên, đi tới ngồi bên mép giường bệnh, giọng có chút bất đắc dĩ:

-“ĐƯỢC RỒI, TÔI CHỊU THUA CÔ RỒI ĐÂY, KỂ CHUYỆN LÀ ĐƯỢC CHỨ GÌ”

Và thế là câu chuyện không rõ nội dung, nói về hoàng tử và nụ phù thủy đã được anh khổ sở nghĩ ra. Tiểu Mai chăm chú nghe Khải Phong kể, thỉnh thoảng lại bật cười khúc khích. Được một lúc cô bắt đầu buồn ngủ. Khải Phong chỉnh lại nhiệt độ điều hoà, kéo tấm chăn mỏng đắp ngang người Tiểu Mai. Anh ngồi xuống cạnh cô. Nhìn thật lâu, thật lâu...

Rốt cuộc không nhịn được liền hỏi: -“Tiểu Mai, cô thấy tôi là người như thế nào?”

Mai Mai vẫn nhắm mắt:

-“Lưu Khải Phong rất giỏi, chuyện gì tôi hỏi anh cũng trả lời được, thỉnh thoảng còn lo lắng cho tôi, hơi lạnh lùng nhưng không sao, rất có khí phách”

Khải Phong thở dài, bản thân để Tiểu Mai chịu nhiều ám ức như vậy mà cô vẫn nghĩ tốt cho anh.

-“Còn gì nữa không?”_Anh khẽ hỏi

Mai Mai suy nghĩ một lát rồi lắc đầu:

-“Tạm thời tôi chỉ nghĩ được như vậy”

-“Thế đẹp trai thì sao?”

Tiểu Mai bật cười:

-“À, à phải rồi, vô cùng đẹp trai”

Khải Phong cũng cười theo cô. Im lặng một chút, anh chợt gọi:

-“NÀY TIỂU MAI..”

- “Sao vậy?”

- “Tiểu Mai”

- “Um, tôi đang nghe đây”

- “Tiểu Mai”

-” Có chuyện gì thì anh nói luôn đi, đừng có gọi tên tôi mãi như thế” _Cô mở mắt ngược lên nhìn anh, trách móc

Khải Phong khẽ vuốt tóc Mai Mai:

-“Hôm đó tôi đã gọi tên cô rất nhiều, thực sự rất nhiều lần...Tôi sợ cô sẽ không bao giờ trả lời tôi nữa...”

Không khí bỗng trở nên yên lặng, Tiểu Mai dường như hiểu được những gì anh nói. Cô mỉm cười: “Nhưng bây giờ thì tôi trả lời anh được rồi này”

-“Lúc đấy cô không sợ sao?”

Mai Mai lắc đầu:

“Tại có anh ở đấy rồi nên tôi không sợ”

Khải Phong nhìn cô chăm chú, mắt anh thoáng chút xúc động:

-“Từ nay về sau khi nào tôi gọi cô cũng phải trả lời như thế này đấy”

Mai Mai ngoan ngoãn gật đầu, một lúc sau liền chìm vào giấc ngủ. Khải Phong lơ đãng nhớ tới quãng thời gian sống cùng cô, bản hợp đồng hôn nhân do chính anh đề ra còn 2 tháng nữa sẽ kết thúc, chẳng phải chia lìa đang ở ngay trước mắt? Nghĩ đến đây, anh bất giác nhíu mày...

Sáng hôm sau Tiểu Mai vừa mở mắt liền thấy ngay hình ảnh Khải Phong nằm bên mép giường, tay anh còn đang nắm lấy tay cô. “Sao lại ngủ như thế này?”

Mai Mai khẽ rút tay lại nhưng vẫn làm anh thức giấc

-“Đậy rồi sao?” _Khoé môi Khải Phong hiện lên ý cười dịu dàng

Giường bệnh phòng VIP không nhỏ nhưng chỉ dành cho một người, hai người nằm có chút không thoải mái. Hơn nữa, Khải Phong có vóc người cao lớn như vậy, chỉ nằm nghiêng chắc chắn rất mỏi. Nhìn anh khiến cô vừa thấy ấm áp, lại vừa có chút xót xa.

-“Anh cũng mau dậy đi, nằm như thế mỏi lắm đấy”

Khải Phong vươn vai, gật đầu công nhận: “Haiz, đúng là rất mỏi, vậy cho tôi ôm cô một lát có được không?” _Vừa hỏi anh vừa vòng tay nhẹ ôm cô vào lòng.

Mai Mai thoáng cứng người: -“Này...anh làm gì thế? Tôi mới là bệnh nhân đấy nhé, mau dậy đi!”

-“Nói ít một chút, tôi đau đầu lắm. Chắc bị lây bệnh của cô rồi đấy” _Giọng vừa ngủ dậy của Khải Phong hết sức dịu dàng

-“Vớ vẩn, tôi chỉ bị thương, làm sao lây được chứ” _Cô nói, nhưng không đẩy anh ra nữa

Suốt hơn 1 tuần nằm viện, chỉ có gia đình và một vài người bạn thân thiết được vào thăm Tiểu Mai. Khải Phong buổi sáng tới công ty, tan làm đều nhanh chóng vào với cô. Vụ khởi kiện tên họ Mạc kia, anh đã giao cho trợ lý Lâm.

Chiều hôm nay bác sĩ thông báo Tiểu Mai được xuất viện.

Khải Phong cùng bố mẹ Mai Mai đến sớm giúp cô dọn dẹp đồ đạc.

Bà Thanh mở cửa bước vào:

-“Mai Mai, con dọn đồ xong chưa?”

-“Dạ xong rồi”_Cô gật đầu

-“Khải Phong bận rộn như vậy, hay là con về nhà mình vài hôm để mẹ tiện chăm sóc”_Bà Thanh xót xa nhìn con gái.

Tiểu Mai mỉm cười:“Không cần đâu mẹ, con khoẻ hẳn rồi mà, hơn nữa ở nhà còn có chị Phương giúp việc nữa”

Đưa Tiểu Mai ra xe, không đành lòng nhưng cuối cùng bà Thanh cũng đồng ý, quay sang nói với Khải Phong: “Vậy nhờ cậy con chăm sóc cho con bé”

-“Mẹ đừng lo, đây là trách nhiệm của con”

-“Đúng vậy, bố mẹ cứ yên tâm nhé”_Mai Mai giơ tay qua cửa sổ chào mọi người rồi cùng Khải Phong trở về nhà...

Bấm mã số mở cửa, Tiểu Mai nhanh chân bước vào rồi reo lên đầy thích thú:

-“aaaa! Cuối cùng cũng được về nhà rồi này!”

Khải Phong bê theo đồ đạc đi sau bật cười. Lúc nào cô cũng đáng yêu như thế. Chị Phương đã chuẩn bị rất nhiều món ngon để chào mừng cô chủ trở về, thậm chí còn cắm cả hoa trong phòng khách. Bỗng chuông điện thoại của Khải Phong vang lên. Anh bắt máy, chỉ trầm tĩnh nghe đầu dây bên kia nói, cuối cùng đáp lại ngắn gọn: “Được rồi”

Tiểu Mai để ý thấy anh cau mày liền hỏi: “Anh có việc ở công ty à?”

-“Không có gì”_Khải Phong cười rồi bê đồ vào phòng. Tiểu Mai chạy tới trước mặt anh chặn đường: “Rõ ràng có việc mà. Anh cứ đi đi, không cần lo cho tôi đâu”

Khải Phong thở dài:“Hôm nay có đối tác nước ngoài tới bàn chuyện kí hợp đồng”

-“Vậy anh mau đi giải quyết công việc đi”_Cô cầm cặp tài liệu đưa cho anh

Khải Phong vừa sốt ruột vừa không nỡ đi:

-“Nhưng cô...”

-“Không cần lo cho tôi, tôi sẽ ở nhà chờ anh”_Mai Mai mỉm cười tươi tắn

Khải Phong áy náy:

- “Tôi xin lỗi”

Cô hơi bất ngờ nhưng một giây sau liền nhoẻn miệng cười:“Vậy sau này anh phải đối xử tốt với tôi đấy”

-“Được”_Khải Phong ôn nhu đáp lại rồi đột nhiên cúi xuống hôn nhẹ vào trán Tiểu Mai

Cô bị sự dịu dàng của anh làm cho xúc động, ngẩng người nhìn theo bóng lưng Khải Phong cho tới khi anh ra khỏi nhà...

Hơn 10h Khải Phong mới về tới nhà. Anh nghe thấy tiếng tv đang bật, bước vào phòng khách liền thấy Tiểu Mai nằm ngủ ngon lành trên ghế sofa, tay vẫn cầm điều khiển. Khải Phong để cặp tài liệu lên bàn, đắp áo vest của mình cho Mai Mai rồi vén tóc mai loà xoà trước trán cô sang bên. Tiểu Mai vừa chớp mắt một lúc, thấy động tĩnh liền thức giấc

“Anh về rồi à?”_Cô không chịu ngồi dậy, lười biếng ôm áo vest của anh. Khải Phong ngồi xuống cạnh Mai Mai, gật đầu thay cho câu trả lời.

-“Cô ăn gì chưa?”

Tiểu Mai lắc đầu

Khải Phong hơi nghiêm mặt trách:

-“Sao lại chưa ăn? Tôi đã dặn nhiều lần nếu tôi về muộn thì không cần chờ cơ mà?”

-“Ai mà biết là anh về muộn như vậy chứ?”_Mai Mai bĩu môi

-“Lần sau dù tôi về sớm hay muộn thì đến bữa cũng phải ăn, mà buồn ngủ thì...”

-“Khải Phong tôi đói bụng rồi”_Tiểu Mai ngắt lời, mở đôi mắt to tròn ngược lên nhìn anh, ra vẻ tội nghiệp.

Tất nhiên là phương thức này thành công, Khải Phong thở dài:

-“Vậy để tôi vào chuẩn bị đồ ăn”

Từ bây giờ cứ chap sau nhiều like bằng chap trước thì au đăng tiếp nhé =))))

47. Chap 20: Ngủ Ngon

Một tháng sau...

Hôm nay Khải Phong về muộn, anh vừa tắm xong, đi qua phòng Tiểu Mai, thấy đèn còn sáng liền gõ cửa: “Tiểu Mai, cô chưa ngủ sao?”

-“Tôi đang làm bài tập, anh ngủ trước đi”_Cô trả lời vọng ra

Nhưng Khải Phong không về phòng mà cứ thế mở cửa bước vào.

Tiểu Mai đang ngồi loay hoay với đồng sách vở trên bàn, tóc buộc cao, gương mặt xinh đẹp còn đeo thêm cặp kính. Thấy cửa mở cô liền quay ra nhìn. Khải Phong vừa tắm xong, mái tóc đen vẫn còn ướt và hơi rối. Dù trên người chỉ là áo phông trơn cùng quần kaki mặc ở nhà, anh vẫn toát lên vẻ đẹp hết sức nam tính.

Khải Phong đến gần chỗ Tiểu Mai: “Cô bị cận sao?”

“Hả...à..um”_Mai Mai đang ngơ ngẩn, nghe anh hỏi có hơi giật mình: “Tôi bị cận nhẹ, bình thường hay đeo kính áp tròng nên chắc anh không biết”

-“Đang làm gì vậy?”

-Tôi viết tiểu luận, sáng mai phải nộp rồi mà chưa xong, tại tuần trước nghỉ nhiều quá nên không kịp làm :(”

-“Còn nhiều không?”

-“Tôi viết ra giấy xong rồi nhưng bây giờ còn phải đánh máy nữa”_Mai Mai mệt mỏi nằm bò ra bàn

-“Không nên thức khuya, nếu mệt thì cô đi ngủ đi, cùng lắm là thi lại thôi”

-“Không được! Tôi không muốn thi lại đâu”_Tiểu Mai lắc đầu_“Khải Phong, anh pha cho tôi một cốc cà phê được không?”_Cô kéo nhẹ vạt áo Khải Phong nhờ vả

Anh nhìn cô, gật đầu: “Ngồi chờ một lát”

5 phút sau, Khải Phong bước vào với cốc cà phê sữa nóng trên tay, định gọi Tiểu Mai nhưng cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

-“Gì thế này? Không phải vừa nãy còn quyết tâm lắm sao?”_Anh lắc đầu cười rồi cẩn thận bế Mai Mai lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau...

Tiểu Mai nghe thấy tiếng chuông báo thức liền nhăn mặt, trèm chăn lên kín đầu hy vọng ngủ thêm được vài phút nữa. Chợt chuông báo thức im bật, cô ngạc nhiên không hiểu vì sao cái điện thoại báo thức dai dẳng hàng ngày của mình hôm nay lại nhanh hết chuông thế. Thôi không sao, như vậy lại càng tốt, cô có thể nằm nán thêm mấy phút trên giường. Bỗng một giọng nói quen thuộc cất lên: “Ngủ thế chưa đủ sao?”

Mai Mai giật mình bỏ chăn ra, phát hiện Khải Phong đang đứng trong phòng liền hét lên: “Ôi giật cả mình, anh làm gì ở đây thế hả??”

-“Hôm qua cô ngủ luôn trên bàn mà không viết tiểu luận à?”

Tiểu Mai ngây ra mấy giây mới nhớ lại chuyện hôm qua, liền vò đầu: “Ồ sao tôi lại ngủ được cơ chứ T^T mà anh thấy tôi ngủ quên cũng không gọi sao?”

Khải Phong chậm rãi nhấp 1 ngụm cà phê:

-“Cả đêm tôi đã đánh máy hết ra cho cô rồi đây này”

Nghe anh nói vậy, mắt Tiểu Mai loé lên vẻ ngạc nhiên: “Anh...anh làm hết rồi??”

Khải Phong không trả lời, xoay laptop về phía Tiểu Mai: “Xem đi”

Mai Mai bật dậy khỏi giường, chạy ra chỗ bàn làm việc:

“sao anh làm được cơ chứ?”

Vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Mai làm Khải Phong bật cười, anh giơ tay xoa đầu cô: “Không nhớ tôi là ai sao?”

Mai Mai lướt qua những trang văn bản kín chữ, gật gật đầu:

-“Nhớ, nhưng tài liệu dày như vậy sao có thể đánh máy hết trong một đêm?”

Khải Phong đi ra mở cửa sổ, thản nhiên nói:

-“Tôi gửi qua cho trợ lý Lâm làm cùng mà”

“=_=” thì ra là thế...Nhưng muộn rồi mà anh còn bắt anh ấy làm, tôi thấy hơi áy náy”

-“Trợ lý của tôi làm thêm việc ngoài công ty sẽ được nhận lương xứng đáng. Thế còn tôi? Tôi thức cả đêm để làm cho cô cũng không có ý nghĩa gì sao?” _ Khải Phong hậm hực

-“Có mà, tôi cũng rất cảm ơn anh” _Tiểu Mai cười trừ

-“Không cho cảm ơn suông đâu”

-“Được rồi, chiều nay tôi sẽ nấu một bữa thật ngon nhé :)) Bây giờ mau ra ngoài đi, tôi phải thay quần áo để đi học nữa” _ Vừa nói cô vừa đẩy Khải Phong ra cửa

-“Bữa ăn thôi à? Không phải ngày nào cũng nấu rồi sao?” _Anh cố chặn cửa nán lại

-“Thế anh muốn tôi phải làm gì đây?” _Tiểu Mai thở dài

Khải Phong suy nghĩ vài giây:

-“Tối nay không ăn cơm ở nhà nhé, nhớ thay quần áo trước, tan làm tôi sẽ về đón cô”

Nói xong anh xoa đầu Mai Mai rồi đóng cửa phòng đi ra ngoài

Buổi tối, Khải Phong lái xe đưa Tiểu Mai tới một trung tâm thương mại lớn. Vào đến đại sảnh, anh đưa một tay ra ý muốn bảo cô nắm lấy. Tiểu Mai hơi e dè nhưng cuối cùng vẫn đặt tay mình vào tay anh. Cô lú lú đi theo sau, bỗng cảm thấy có chút ngại ngùng.

-“Chúng ta đi đâu vậy?” _Mai Mai hỏi

Khải Phong không trả lời, cuối cùng dắt cô đến trước cửa rạp chiếu phim. Tiểu Mai ngơ ngác nhìn anh. Không phải là chưa từng đến đây mà là chưa từng nghĩ anh sẽ dắt cô đến đây. Khải Phong nhìn lên bảng điện tử lớn giới thiệu phim rồi quay sang nói với Tiểu Mai: “Đừng đây chờ tôi vào mua vé”.

Mai Mai gật đầu rồi ngoan ngoãn ra ghế ngồi. Cũng lâu rồi cô chưa đi xem phim, dạo này có rất nhiều phim tình cảm lãng mạn được chiếu ngoài rạp, không biết anh chọn phim gì nữa. Một lát sau Khải Phong quay trở lại với vé xem phim cùng một túi bỏng ngô lớn và 2 cốc coca trên tay. Tiểu Mai đón lấy túi bỏng và 1 cốc coca, đồng thời nhìn vào cặp vé trên tay Khải Phong: “Anh chọn phim gì thế?”

-“Ngôi nhà ma ám”_Khải Phong thản nhiên trả lời

-“Sao cơ?? Anh chọn phim kinh dị đấy àaa??”_Tiểu Mai trợn to mắt

-“Có gì mà cô hoảng hốt thế? Tôi thấy nhiều đôi cũng xem phim này mà. Hơn nữa đây là xuất chiếu gần nhất nên tôi lấy luôn. Đi vào thôi”_ Nói xong anh liền kéo tay cô đi

Đèn tắt, cả phòng chỉ còn lại ánh sáng từ màn hình chiếu phim. Tiểu Mai bắt đầu cảm thấy căng thẳng, liên tục ăn bỏng ngô, không bù cho Khải Phong ở bên cạnh đang rất hứng thú. Từ ngày lên làm giám đốc, anh chưa từng có thời gian rảnh rỗi để đi chơi như thế này.

Suốt buổi chiếu, Tiểu Mai sợ hãi ngồi tịt hần xuống ghế, hai tay lúc nào cũng chắn trước mặt. Một đoạn nhạc rừng rợn vang lên khiến cô giật mình theo phản xạ nắm lấy tay Khải Phong. Anh quay sang nhìn, thấy Tiểu Mai ngồi sát xuống ghế liền bật cười kéo cô ngồi thẳng dậy.

-“Cô sợ thật sao? Hay mình ra ngoài nhé?”

Mai Mai xua tay:

-“Thôi không cần, dù gì cũng được hơn một nửa phim rồi, ra ngoài bây giờ lại làm ảnh hưởng đến mọi người”

Cuối cùng phim cũng hết. Đèn trong rạp bật sáng, mọi người lần lượt ra về, lúc này Tiểu Mai mới để ý thấy tay Khải Phong toàn những vết “cấu xé” do cô gây ra trong quá trình hoảng loạn. Vậy mà lúc xem phim, anh chẳng hề kêu ca nửa lời.

-“Anh...có đau không?”_Tiểu Mai lí nhí

- “Tất nhiên là có rồi”

-“Tôi xin lỗi nhé...Mà cũng tại anh chọn phim này ý”_Mai Mai xị mặt

Khải Phong bật cười xoa đầu cô:“Được rồi là tại tôi. Mấy vết xước nhỏ này không thành vấn đề, bây giờ chúng ta đi ăn nhé”

Sau đó, cả 2 dùng bữa tối tại một nhà hàng cao cấp trong trung tâm thương mại.

“Khải Phong, anh đã cảm thấy đỡ ghét tôi phần nào chưa?”_Tiểu Mai khẽ hỏi

Khải Phong hơi nhúm mày:“Cô nói linh tinh gì thế”

-“Anh có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở lễ cưới không? Tôi đã rất sợ. Vì ánh mắt anh nhìn tôi không giống mọi người, rất lạnh lùng, lúc đấy tôi thực sự không hiểu mình đã làm gì sai mà lại khiến anh chán ghét như vậy”

Tim Khải Phong khẽ nhói. Anh làm thế chỉ vì muốn cô đừng dành tình cảm cho mình, không ngờ việc này lại khiến Tiểu Mai tổn thương đến vậy.

-“Còn cả hợp đồng hôn nhân của chúng ta nữa, anh không muốn cho tôi cơ hội nên đáng ra tôi chỉ cần sống như lúc chưa kết hôn là được. Nhưng thời gian qua đã có rất nhiều chuyện xảy ra. Không hiểu sao, khi tôi tuyệt vọng nhất đều nghĩ: ”Khải Phong sẽ tới ngay thôi, không có việc gì là anh ấy không làm được” Thực sự lần nào cũng đều nghĩ tới anh...”

Khải Phong yên lặng nghe tâm sự nhỏ bé của cô. Những lời này, không ngờ lại khiến anh đau lòng đến vậy.

Khải Phong khẽ thở dài:

-“Mai Mai, không phải vì tôi ghét cô đâu. Còn về hợp đồng hôn nhân...”

-“Đừng nói!”_Tiểu Mai vội bịt tai lại_“Đợi khi nào đủ 5 tháng rồi chúng ta nói đến việc này được không? Bây giờ tôi chưa muốn nghe. Mà cũng ăn xong rồi, mình đi về thôi”_Tiểu Mai cầm túi xách đứng lên. Không phải là cô không muốn nghe mà là vì cô chưa sẵn sàng. Nếu những lời anh sắp nói không như cô mong đợi thì tim sẽ rất đau...

Về tới nhà, Tiểu Mai liền ngồi xuống ghế sofa. Khải Phong vào bếp uống nước, tiện thể mang một cốc ra cho cô.

Anh ngồi xuống cạnh Tiểu Mai. Một tay Khải Phong đặt lên thành ghế phía sau, tay còn lại đưa cốc nước cho cô. Tư thế thân mật này làm Tiểu Mai có hơi mất tự nhiên. Cô ngồi lúi ra xa muốn né tránh ánh mắt của anh, nhưng lại bị Khải Phong nắm cổ tay giữ lại: “Ngồi im đây, tôi không làm gì cô đâu, trừ khi cô đồng ý”_Anh cố tình cúi sát vào cô, nói nhỏ

Tim Tiểu Mai đập dồn dập, cô cầm cốc nước uống một hơi rồi vùng dậy: “Uống xong rồi, tôi đi ngủ đây!”

Bỗng Khải Phong cũng đứng dậy. Anh nâng cằm cô lên rồi đặt xuống môi Mai Mai một nụ hôn nhẹ nhàng. Động tác vô cùng nhanh gọn khiến cô không kịp phản ứng. Hai tiếng “Tiểu Mai..” định nói ra của anh cũng theo đó bị nuốt vào miệng hai người. Nụ hôn rất nhẹ nhàng chóng kết thúc. Mai Mai tròn mắt kinh ngạc nhìn Khải Phong, cặp môi hồng đỏ ra không khép lại được. Anh hơi hắng giọng, lấy cốc nước từ tay cô rồi nói: “Ngủ ngon”

Nhớ cmt và vote cho au nhé

48. Chap 21: Để Tôi Công Cô

2 tháng sau...

Hôm nay Khải Phong đi làm về sớm, không hiểu sao lại muốn đưa Tiểu Mai đi ăn tối ở ngoài. Cả 2 vừa bước vào nhà hàng liền chạm mặt Khánh Ly cũng ăn tối ở đó cùng một người bạn.

Vừa nhìn thấy Khải Phong, Khánh Ly liền chạy tới bám lấy cánh tay anh hỏi han: “Khải Phong, lâu rồi không gặp. Đạo này anh thế nào rồi?”

Tiểu Mai không nói lời nào nhưng đáy mắt hiện lên một tia không vui. Khải Phong gỡ tay Khánh Ly ra, gật đầu: “Vẫn ổn”

Cô ả bị cự tuyệt nhưng vẫn ngoan cố: “Sao đạo này anh không tới thăm em? Bị con nhỏ này quyến rũ rồi sao?”_Vừa nói Khánh Ly vừa hất mặt sang Mai Mai, nhìn cô với ánh mắt thù địch. Tiểu Mai nắm chặt tay đến nổi trắng bệch, cánh môi khẽ mím lại. Khải Phong nhíu mày: “Em nên giữ tự trọng đi”

Khánh Ly vẫn chưa chịu thôi: “Em nói không đúng à? Hai người làm gì có tình cảm? Cô ta dụ dỗ anh cũng nhanh thật đấy”

-“Đủ rồi”_Khải Phong gằn giọng

-“Cái gì mà đủ? Bố mẹ cô ta chẳng phải đã bán con gái mình vào nhà họ Lưu sao? đúng là thêm tiền đến phát điên rồi!”

Khánh Ly nói thực sự khó nghe, đến Khải Phong còn cảm thấy chói tai: “Im miệng cho tôi!”_Anh quắc mắt, lạnh lùng quát làm Khánh Ly giật mình im bặt.

Nhà hàng không đông khách nhưng anh nói to như vậy đã thu hút sự chú ý của người xung quanh. Họ bắt đầu nhìn ra chỗ 3 người, bàn tán to nhỏ. Tiểu Mai hít một hơi thật sâu, xoay người chạy ra khỏi nhà hàng,

cô không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa. Khải Phong định đuổi theo cô thì lại bị Khánh Ly giữ chặt tay:” Khải Phong, nghĩ lại đi..”

Chưa để cô ta nói hết câu, anh đã hất tay rồi vội vã chạy ra ngoài tìm Tiểu Mai.

Khánh Ly khẽ nhếch miệng cười nhạt, nụ cười chứa đầy thù hận. “Để tôi phải mất mặt trước nhiều người như vậy sao? Lưu Khải Phong, anh nhất định sẽ hối hận!” _Ánh mắt cô ta loé lên một tia tàn nhẫn

Mai Mai đi nhanh trên phố, đầu óc ngày càng tỉnh táo nhưng trước mặt ngày càng mơ hồ. Nước mắt không kìm được, từng giọt từng giọt ra sức chảy ra ngoài khiến viền mắt cô đau nhói. Tiểu Mai đi chậm lại, cuối cùng ngồi xổm xuống ôm mặt khóc nức nở.

“Đừng khóc” _Âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, liền đó Tiểu Mai cảm thấy mình bị ôm vào một lồng ngực rộng lớn. Nước mắt cô nhanh chóng làm ướt đầm ngực áo Khải Phong.

-“Anh...anh có nghĩ tôi là loại người như Khánh Ly nói không?” _Tiểu Mai vừa khóc vừa hỏi

-“Không có” _Khải Phong giơ tay lau nước mắt cho cô

Tiểu Mai mở to mắt nhìn anh, sục sục:-“có thật không?”

Khải Phong thở dài gật đầu:“Thật sự không nghĩ như vậy. Đừng khóc, người đi đường nhìn thấy lại tưởng tôi làm gì cô” _Anh đỡ Tiểu Mai đứng dậy: “Bây giờ chúng ta quay lại nhà hàng lấy xe rồi tôi đưa cô đi ăn ở nơi khác”

Mai Mai vội lắc đầu: “Tôi không muốn quay lại đó. Hay anh cứ đi lấy xe, tôi sẽ ngồi đây chờ”

-“Không được!” _Khải Phong dứt khoát phản đối _“Tôi sẽ không để cô ở đây một mình đâu. Không muốn quay lại thì cứ để xe ở đó, tôi sẽ bảo người đến lấy sau, chúng ta đi taxi. Bây giờ cô muốn ăn gì?”

Tiểu Mai suy nghĩ một lát, ngược lên nhìn anh:“Tôi biết một cửa hàng tiện lợi gần đây, chúng ta đi bộ đến đó...ăn mì gói được không?”

Khải Phong hơi nheo mắt:“...Mì gói sao?”

Mai Mai dè dặt gật đầu, thấy Khải Phong như vậy, liền nói thêm: “Nếu anh không thích thì chúng ta đi ăn cái khác cũng được”

Khải Phong cười rồi nắm lấy tay Tiểu Mai:

-“Đi, cô thích ăn gì chúng ta sẽ đi ăn cái đó”

Mai Mai thấy anh cười, tâm trạng cũng tốt hơn. Bàn tay nhỏ bé của cô được anh nắm chặt, cảm giác vô cùng an toàn. Trong lòng Tiểu Mai bỗng loé lên một tia rung động, cứ thế bước theo anh qua từng con phố...

Sau khi ăn xong mì, Khải Phong còn nán lại cửa hàng tiện lợi, bảo Tiểu Mai ra ngoài trước. Lát sau anh chạy ra, trên tay còn cầm một que kem.

-“Cô ăn đi”

Tiểu Mai lắc đầu. Anh nghĩ mãi chẳng biết làm gì để bù đắp cho cô, nên đành mua kem, vậy mà bây giờ cô lại từ chối làm Khải Phong có hơi lúng túng.

-“Cô có ăn không? Không ăn là tôi vứt đi đấy”

-“Được rồi vậy đưa đây tôi ăn” _Tiểu Mai cầm lấy cây kem, cắn một miếng.

Khải Phong mỉm cười hài lòng, vén tóc mai sang bên cho cô rồi nắm tay Tiểu Mai đi về nhà.

Đường về không quá xa nhưng Mai Mai đi bộ từ này đến giờ nên cảm thấy hơi mỏi, quay sang nói với Khải Phong:

-“Chúng ta nghỉ một lát được không?”

-“Cô mỗi sao?”

Mai Mai gật đầu

-“Vậy để tôi công cô”_Khải Phong đề nghị

Mai Mai xua tay:

-“Không cần đâu, tôi nghỉ một lát là lại đi tiếp được thôi”

Anh bỏ ngoài tai lời Tiểu Mai nói, thả tay cô ra rồi ngồi xồm xuống:

-“Mau lên đi”

-“Không, tôi bảo không cần mà...”_Mai Mai nhất định không leo lên lưng anh.

Khải Phong cau mày, đột nhiên đứng dậy bế xốc cô lên vai.

Tiểu Mai giật mình, hoảng hốt bám vào vai anh:

-“Thả tôi xuống!”

-“Không”_Khải Phong vẫn thản nhiên bước lên phía trước_“Bây giờ cô thích như thế này hay là công, mau chọn đi”

Tiểu Mai đỏ khóc đỏ cười, biết không thay đổi được đành hét lên:-“Thôi được rồi tôi chọn công!”

Đến lúc này Khải Phong mới thả cô xuống.

Được anh công, ban đầu Tiểu Mai thấy hơi gượng gạo nhưng lúc sau quen dần lại cảm thấy vô cùng kiên định và ấm áp. Cô nhẹ cúi người tựa vào lưng anh.

Cảm nhận được Mai Mai đang thả lỏng, Khải Phong đi nhanh hơn, ánh mắt tràn ngập dịu dàng...

Về đến nhà, Khải Phong định về phòng thì Tiểu Mai nắm lấy gấu áo anh:

-“Khải Phong, chúng ta nói chuyện một lát được không?”

Cả 2 ra phòng khách ngồi, không khí bỗng trở nên căng thẳng.

-“Ngày mai là tròn 5 tháng chúng ta kết hôn”_Mai Mai mở lời

Khải Phong hơi cau mày, nghe đến đây, anh phần nào hiểu được điều cô sắp nói

-“Thực sự bố mẹ tôi không phải vì tiền nên mới gả tôi cho anh đâu. Hồi đó công ty gia đình tôi gặp khó khăn, muốn nhờ Lưu thị giúp đỡ cho một dự án, đợi đến khi dự án thành công sẽ trả đủ vốn cho Lưu Thị. Còn chuyện tôi phải kết hôn với anh là mẹ chồng đưa ra điều kiện. Lúc đấy thực sự không còn cách nào...chỉ Lưu thị mới giúp được gia đình tôi...”

-“Tôi hiểu”_Khải Phong cắt ngang lời cô

Chợt Mai Mai đẩy 2 tờ giấy trên bàn về phía anh:

-” Đây là bản hợp đồng và...đơn li dị tôi đã viết sẵn. Tôi sẽ về tự giải thích chuyện này với bố mẹ, anh không cần lo đâu”_Cô cúi đầu, rầu rĩ nói một mạch, đến lúc ngẩng lên liền bắt gặp hơi lạnh trong mắt Khải Phong.

Đối diện nhau không nói lời nào, Tiểu Mai nghĩ anh đã đồng ý rồi, đành đứng lên:

-“Tôi chỉ muốn nói vậy thôi. Tôi về phòng thu dọn hành lý đây”

-“Khoan đã!”_Khải Phong đột nhiên đứng bật dậy

Anh cầm 2 tờ giấy đi đến trước mặt Tiểu Mai: “Cái này... do tôi đặt ra nên tôi cũng có quyền huỷ nó đi”_Vừa nói anh vừa xé 2 tờ giấy trên tay.

Tiểu Mai trợn mắt kinh ngạc, vươn tay định giằng lại: “Anh làm gì thế hả???”

Thuận đà, Khải Phong kéo cô vào lòng:

-“Mai Mai...không cần li hôn nữa”

Cô tựa đầu vào lồng ngực anh, ngậy ra một lúc thì nước mắt tủi thân rơi xuống:

-“Không cần li hôn?...Anh xem tôi là gì?...Sao lại trêu đùa với tình cảm của tôi?...Có biết tôi đã lấy hết can đảm mới dám nói ra những lời đó không?...”_Cô vừa khóc vừa nói, cố gắng đẩy Khải Phong ra. Anh thấy vậy càng siết chặt cánh tay mình, giọng nói dịu dàng có chút dỗ dành: “Đừng khóc, là anh sai. Xin lỗi, nhưng anh yêu em mất rồi...từ nay sẽ không có hợp đồng gì nữa, cũng không li hôn, em vẫn là vợ anh, vợ hợp pháp của Lưu Khải Phong”

Giọng anh giống như gió đêm dịu nhẹ nhưng lại khiến Tiểu Mai chấn động mạnh mẽ. Khải Phong hơi cúi đầu, kề sát vào tai cô, nhắc lại: “Tiểu Mai, anh yêu em”

Mai Mai ngược đôi mắt vẫn còn đầm lệ:

-“Anh...anh nói thật?”

Khải Phong cúi đầu, hôn lên cánh môi cô, khẳng định lại rõ ràng: “Anh nói thật...Tiểu Mai, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em”

Những lời yêu thương này là lần đầu tiên cô được nghe anh nói.

Nụ hôn triền miên, dịu dàng làm Tiểu Mai tan chảy, cô từ từ đáp lại nụ hôn của anh, trái tim bất an cuối cùng cũng buông xuống.

Khải Phong ôm cô chặt hơn, hơi thở hai người hoà lại làm một. Sự sống tràn về trong cơ thể làm đôi môi anh tham lam chiếm lấy môi cô. Chợt Khải Phong nắm lấy thắt lưng, đem cô bế ngang lên. Cảm giác chói với khi đột nhiên bị bế khiến Tiểu Mai vội vàng vòng tay qua sau cổ anh. Khải Phong sải bước tới phòng ngủ, đặt cô xuống giường, cả người nhanh chóng phủ lên người cô...

Một luồng sáng chiếu vào từ khe hở rèm cửa sổ, lông mi Tiểu Mai khẽ rung, Vừa mở mắt ra cô đã thấy Khải Phong nằm bên cạnh, một tay còn ôm ngang eo mình. Nghĩ đến chuyện tối hôm qua, mặt cô lập tức đỏ lên. Tiểu Mai muốn đứng dậy nhưng hình như Khải Phong đang ngủ rất ngon nên cô không dám lộn xộn. Nhưng nếu cứ nằm như vậy vào buổi sáng thì có hơi...mất tự nhiên. Mai Mai cố với tay lấy chiếc áo gần đó, thầm nghĩ mặc vào thì anh tỉnh dậy cô cũng bớt lúng túng. Nhưng Khải Phong ôm chặt quá, Tiểu Mai với mãi vẫn không tới. Cô nhích người, cố với lấy cái áo.

-“Em làm gì thế?”_Chợt giọng nói ngái ngủ của người bên cạnh vang lên làm Tiểu Mai giật bản mình, trái tim đập loạn lên, ngay cả nói cũng lắp bắp:

-“Anh...dậy rồi sao?”_Tiểu Mai không dám nhìn Khải Phong. Đôi mắt anh quá sức nồng cháy, dù không thấy cô cũng cảm nhận được độ nóng. Khải Phong khẽ cười nhìn dáng vẻ thẹn thùng của Tiểu Mai. Anh kéo Mai Mai sát vào người mình, nhẹ hôn lên tóc cô: “Em dậy sớm thế, nằm ngủ thêm một lát đi”

Tiểu Mai chống tay trước ngực Khải Phong, mặt đỏ bừng lên:

-“Không...không được , anh còn phải đi làm đấy”

Chap sau hết hường rồi, lại ngược nhé bà con =))) Truyện vẫn chưa hết đâu nên mọi người cứ từ từ. Au biết mọi người sốt ruột, để mọi người chờ au cũng thương lắm nhưng muốn có truyện chất lượng thì chịu khó tí nhé

Nhớ vote+cmt nha

49. Chap 22: Không Thích Cũng Không Tha

Xin lỗi mọi người 2 hôm bị lỗi mạng ko thể viết nỗi hôm nay mới up được :((

Sáng nay Minh Vũ đang chuẩn bị vào lớp thì nghe thấy có người gọi tên mình. -“Cô gọi tôi?”_Minh Vũ quay lại nhìn thì thấy một cô gái ăn mặc sành điệu, mái tóc xoăn dài màu nâu sáng đang đi về phía mình

-“Đúng vậy. Tôi có chuyện muốn nói với anh”_Cô gái kia tiến đến trước mặt anh

-“Chúng ta quen nhau sao?”

-“Không quen, nhưng tôi nghĩ anh muốn biết chuyện về...Trương Tiểu Mai”

Minh Vũ hơi nheo mắt:“Cô biết Tiểu Mai?”

Cô ta nhếch môi, nét mặt xuất hiện chút âm trầm:

-“Đúng vậy, tôi còn biết rất rõ là đằng khác”

Tiểu Mai đang đi ngoài hành lang lớp học thì bị một bàn tay kéo mạnh lại.

Cô giật mình suýt chút nữa hét lên cũng may kịp định thần lại:

-“Minh Vũ?”

-“Mình có chuyện này cần hỏi cậu”

Tiểu Mai gật đầu:“Cậu nói đi”

-” cậu và Khải Phong chỉ là kết hôn trên danh nghĩa thôi phải không?”

Tiểu Mai sững sốt nhìn Minh Vũ, phút chốc không nói được gì.

-“Trả lời mình đi, có phải giữa 2 người có hợp đồng hôn nhân đúng không?”_Anh nắm lấy vai cô

-“...Ai nói cho cậu biết việc này?”_Tiểu Mai nghi ngờ hỏi lại

Minh Vũ gật đầu thờ dãi:

“Cậu nói vậy thì chắc là đúng rồi. Li hôn với Khải Phong đi, mình sẽ chăm sóc cho cậu”

-Vũ Vũ, cậu nói gì thế?”

“Tiểu Mai, tình cảm là thứ con người không thể kiểm soát được. Dù đang thích hay đang yêu một ai đó, dù là dấu diêm hay đang hoàng thì trái tim vẫn sẽ loạn nhịp, tâm trí cũng sẽ rối loạn khi thấy người đó tay trong tay với người khác. Mình đã rất đau lòng khi nghe tin cậu kết hôn. Bây giờ lại biết giữa hai người chỉ là hôn nhân trên danh nghĩa, mình không thể đứng nhìn cậu không hạnh phúc, li hôn với Khải Phong đi, cho mình một cơ hội có được không?”

Minh Vũ nắm lấy tay cô.

Tiểu Mai vừa kinh ngạc vừa khó xử, vội vàng rút tay lại:

-“Minh Vũ, mình không li hôn với anh Phong! Trước đây, đúng là giữa mình và anh ấy có một hợp đồng hôn nhân nhưng bây giờ mọi chuyện khác rồi. Mình và anh ấy yêu nhau thật lòng...chúng mình sẽ không li hôn”

-“Cậu...cậu nói gì?”_Minh Vũ cảm thấy trái tim như bị ném xuống đáy vực thẳm

-“Minh Vũ à, xin lỗi cậu, mình rất yêu Khải Phong, tình cảm này mình không thể đón nhận, thực sự xin lỗi cậu”_Nói xong Tiểu Mai liền xoay người đi vào lớp

Khải Phong cảm thấy hôm nay sau khi đi học về Tiểu Mai có vẻ bất thường, cứ ngồi ngơ ngẩn chẳng biết làm sao:

“Mai Mai, em có chuyện gì à?” _Anh sát lại gần cô

Tiểu Mai bị ngắt mạch suy nghĩ, quay sang lắc đầu: “Không có”

- “Trên trán em rõ ràng viết chữ ”có” mà”

Tiểu Mai cười nắm lấy tay anh: “Cũng không phải chuyện quan trọng. Là sáng nay em có gặp Minh Vũ, không hiểu sao cậu ấy lại biết chuyện chúng ta có hợp đồng hôn nhân. Em thực sự không nói cho ai biết mà”

Mặt Khải Phong hơi tối lại, anh biết chắc chắn người nói ra chuyện này là Khánh Ly

- “Cậu ta còn nói gì nữa không?” _Anh hỏi

- “Minh Vũ nói...nếu em ly hôn, hãy cho cậu ấy một cơ hội, còn nói cậu ấy thích em” _Tiểu Mai dứt lời liền cảm thấy tay Khải Phong siết chặt tay mình hơn

- “Nhưng em chỉ coi cậu ấy là bạn thôi!” _Cô vội vàng thanh minh

- “Cậu ta thích em nhiều như vậy mà em không có chút tình cảm nào sao?” _Không biết cô có nghe nhầm không nhưng hình như Khải Phong hơi nghiến răng khi hỏi câu này.

- “Thực ra trước đây bị bạn bè gán ghép cũng có một chút tình cảm nhưng...” _Tiểu Mai chưa kịp nói dứt câu đã bị Khải Phong đè ra giường bịt kín môi, một chữ cũng không nói nổi.

Trương Tiểu Mai dám nói có tình cảm với người đàn ông khác trước mặt anh sao? Ngay cả sau lưng anh cũng đừng hòng nói vậy! Hôm nay phải dạy cho cô một bài học mới được

Tiểu Mai bị anh hôn đến không kịp thở, vất vả lắm mới quay mặt sang bên cạnh kêu lớn: “Em không thích cậu ta! Không thíchhh”

“Muộn rồi! Không thích cũng không tha!”

Lúc đầu vốn chỉ định trừng phạt nhưng vừa động vào liền không muốn buông ra nữa. Tay anh men theo vạt áo của cô, luồn vào bên trong. Tiểu Mai càng dẫy dựa càng khiêu khích Khải Phong, nụ hôn cứ thế thêm mãnh liệt...

Sáng hôm sau Khải Phong tỉnh dậy nhìn sang bên cạnh thấy Tiểu Mai vẫn đang ngủ. Anh cẩn thận đắp lại chăn cho cô rồi đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Tối qua nghe cô kể chuyện, lúc đầu anh có giận thật. Nhưng nghĩ kỹ lại thì Tiểu Mai cũng chẳng có bao nhiêu tình cảm với Minh Vũ, nếu không làm sao dám nói như vậy trước mặt anh. Dù gì bây giờ cô cũng là vợ anh rồi, mỗi ngày có thể nhìn thấy nụ cười của cô, mỗi tối có thể ôm cô đi ngủ, chắc chắn là hơn tên Minh Vũ kia. Nghĩ đến đây anh chợt mỉm cười, thay quần áo xong liền đi tới giường hôn nhẹ lên má cô, thì thầm:

- “Ở nhà ngoan nhé, anh đi làm đây”

“Khải Phong từ từ đã...” _ Tiểu Mai còn ngái ngủ mơ màng ngồi dậy gọi Khải Phong _ “Anh nhớ về sớm nhé”

- “Sao tự nhiên lại nói vậy?”

- “Dì Phương về quê rồi, em ở nhà một mình buồn lắm ” _ Tiểu Mai bĩu môi

Khải Phong ôm cô vào lòng cưng chiều:

- “Vậy chúng ta sinh bảo bối cho em đỡ buồn đi”

Tiểu Mai đỏ mặt nép vào ngực anh:

- “Em phải tốt nghiệp rồi tìm việc làm đã...”

- “Không cần tìm việc, cả đời anh sẽ nuôi mẹ con em”_Khải Phong nói rồi hôn nhẹ lên tóc cô

Tiểu Mai ngước mắt lên nhìn anh, lòng tràn ngập cảm kích.

Nhìn bộ dạng người phụ nữ trong lòng, Khải Phong không kiềm chế được xoay người đè cô xuống giường.

-“Này anh...anh định làm gì?”_Tiểu Mai mở to mắt chống tay trước ngực anh.

-“Tại em gọi anh lại mà, cái này là em tự chuốc lấy”_Khải Phong vừa tháo caravat vừa nở nụ cười xấu xa.

-“Đừng mà, bây giờ là buổi sáng đây! Anh mau đi làm đi!”_Tiểu Mai đỏ khóc đỏ cười muốn thoát ra.

Khải Phong vùi đầu vào cổ cô, giọng đầy mập mờ:

-“Không muốn, anh khó chịu lắm, đi làm muộn một chút cũng được”

Anh cắn nhẹ vào tai cô làm Tiểu Mai đỏ bừng mặt...

Sáng sớm đã bận rộn...

Mãi gần trưa Tiểu Mai mới dậy nấu, cô nấu tạm vài món đơn giản ăn cho qua bữa rồi lên mạng tìm công thức nấu ăn, đến chiều tự mình đi siêu thị mua đồ làm bữa tối. Hôm nay cô làm sườn xào chua ngọt vì đây là món Khải Phong thích nhất. Dì Phương về quê chắc mấy hôm nữa mới lên, một mình Mai Mai ở nhà phải làm hết mọi việc nhưng cô vẫn lo liệu được.

Khải Phong đang xem báo cáo thì có tiếng gõ cửa.

-“Vào đi”

-“Giám đốc, tối nay trung tâm thương mại A tổ chức tiệc khai trương, muốn mời anh tới tham dự”

Khải Phong hơi cau mày:

“Hôm nay sao?”

Buổi sáng anh có hứa với Tiểu Mai là tối nay sẽ về sớm ăn cơm cùng cô, vậy mà bây giờ lại...

Suy nghĩ một lát, Khải Phong gật đầu:“Được rồi, tối nay để tôi tới đó một chút rồi về, cậu không cần đi cùng”

Tại bữa tiệc...

Khải Phong vừa bước vào, mọi người đã ngay lập tức nhận ra vì anh là giám đốc tập đoàn Lưu thị rất có tiếng trong giới kinh doanh. Hơn nữa anh lại có ngoại hình tuấn tú, tác phong vững vàng nên thu hút sự chú ý của nhiều người. Mọi người cứ thế lần lượt ra mời rượu Khải Phong.

Hôm nay anh chỉ uống chút rượu xã giao nhưng lại cảm thấy nhanh mệt mỏi. Khải Phong rất biết tiết chế trong những bữa tiệc kiểu này vậy mà không hiểu sao bây giờ lại hơi chóng mặt.

-“Anh có cần giúp gì không?”_Một người phục vụ bước tới chỗ Khải Phong. Anh định trả lời nhưng sau đó liền mất đi ý thức.

Trên chiếc xe BMW đen...

-“Tới khách sạn S”_Khánh Ly nói với người tài xế.

5 ngày trước Khánh Ly phát hiện mình có thai với tình một đêm ở quán bar. Cô ta vốn định bỏ cái thai nhưng không ngờ lại nghĩ ra được âm mưu nham hiểm này.

Giám đốc trung tâm thương mại A là anh trai kết nghĩa của Khánh Ly, cô ta tìm mọi cách để nhờ anh mình mời bằng được Khải Phong tới dự tiệc khai trương sau đó sai nhân viên cho thêm thuốc vào rượu của anh nên chỉ uống một chút đã không còn tỉnh táo.

Khánh Ly quay sang nhìn Khải Phong rồi xoa tay lên bụng mình:

-“Con à, bố của con nhất định phải là giám đốc tập đoàn Lưu thị”

Nấu cơm xong đã gần 6h, Tiểu Mai tự nhủ chắc Khải Phong cũng sắp về tới nhà rồi, cô tháo tạp giề rồi ra phòng khách ngồi chờ anh.

Chờ mãi đến hơn 8h vẫn không thấy Khải Phong về, Tiểu Mai sốt ruột lấy điện thoại gọi nhưng anh không nghe máy. Cô nghĩ một lát rồi thử gọi cho trợ lý Lâm:

-“Anh Lâm, anh có biết Khải Phong đang ở đâu không?”

-“À tối nay có tiệc khai trương trung tâm thương mại A. Giám đốc bảo tôi về trước, chỉ có một mình anh ấy đi thôi”

-“Vậy ạ...Cảm ơn anh”

Khải Phong tỉnh dậy thấy đầu óc choáng váng. Anh cau mày nhìn xung quanh chợt nhận ra đây không phải nhà mình.

-“...khách sạn sao?”_Anh day trán cố nhớ lại những gì đã xảy ra tối qua nhưng không hiểu. Anh chỉ uống vài li rượu, sao bây giờ lại ở đây?

Khải Phong đi ra lấy quần áo thì nhìn thấy một tờ giấy nhỏ để trên bàn:

”Em về trước đây. Em sẽ giữ bí mật về đêm nay. Yêu anh

-Khánh Ly-”

-“Chắc chắn mọi chuyện hôm nay đều do cô ta dựng lên. Đề tiện!”_Khải Phong nghiêng răng vò nát tờ giấy vút xuống sàn rồi nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

gần 2h sáng...

Tiểu Mai chờ Khải Phong tới nổi ngủ quên luôn ở phòng khách, vì cả tối không ăn gì nên nửa đêm tỉnh ngủ, đành vào bếp lấy đồ ăn. Đang ngồi ngờ ngẩn ở bàn nghịch chiếc muỗng thì Tiểu Mai làm rơi. Cô cúi xuống nhặt chợt có tiếng mở cửa. Ánh mắt hiện lên một tia mừng rỡ, Tiểu Mai vội vàng định đi ra nên không cẩn thận cộc đầu vào thành bàn. Cô kêu á lên vì đau, Khải Phong ở ngoài ngay lập tức chạy vào:

-“Tiểu Mai! Có chuyện gì thế?”

-“À, em bị cộc đầu thôi...”_Cô còn đang định hỏi anh tại sao lại về muộn như vậy thì Khải Phong bước tới ôm đầu Tiểu Mai tựa vào ngực mình, tay nhẹ xoa lên tóc cô:

-“Sao em bất cẩn thế, vốn đã không thông minh, đụng như vậy nữa gốc thêm thì sao?”

-“Đáng ghét! Ai gốc chứ”_Tiểu Mai đánh nhẹ Khải Phong

Anh để mặc cô đánh mình, vẫn ôm chặt lấy.

-“À đúng rồi, sao bây giờ anh mới về? Gọi điện thoại cũng không nghe, rốt cuộc là đã ở đâu?” _Mai Mai buồn bã trách móc

Khải Phong nén tiếng thở dài:

-“Anh có việc đột xuất nên phải quay lại công ty giải quyết nốt”

-“Việc gì mà giải quyết đến tận giờ này?”

-“Anh...lỡ ngủ quên. Mai Mai, anh xin lỗi sẽ không có lần thứ 2 đâu”

Được rồi, coi như em tạm tin. Hôm nay em đã làm rất nhiều món anh thích, chờ cũng rất lâu nữa”_Tiểu Mai xịu mặt

Khải Phong xót xa vuốt nhẹ tóc cô:

“Em vất vả rồi, hay để sáng mai anh sẽ ăn hết những món em nấu có được không?”

Mai Mai nhoẻn miệng cười: “Anh nhớ giữ lời đấy”

2 tuần sau...

Hôm nay Khải Phong về sớm hơn mọi ngày. Định nhấn mã mở cửa thì chợt nhận ra cửa không khoá. Trong lòng có chút lo lắng, anh vội đi vào nhà:

-“Tiểu Mai, em lại quên khoá cửa kìa”

-“Anh về rồi sao?”

-“Sao cô lại tới đây?”_Khải Phong kinh ngạc nhìn Khánh Ly từ phòng khách nhà mình bước ra.

-“Vợ tôi đâu? Tiểu Mai! Tiểu Mai!”_Anh vừa chạy vào nhà vừa gọi

“Cô ta ra ngoài rồi, chỉ có dì Phương ở nhà thôi. Tại em gọi điện thoại anh không nghe nên em mới phải tới đây”

_Khánh Ly thông thả ngồi xuống ghế

-“Tôi không có chuyện gì để nói, cô về đi”_Anh xoay người định đi vào thì Khánh Ly đứng dậy:

-“Em có thai rồi!”

Khải Phong sững người, giống như bị trúng đạn, một tiếng nổ vang lên trong đầu:

-“Đừng lời chuyện này ra để đùa”

-“Em không đùa. Cái thai được 2 tuần rồi. Anh không tin có thể xem sổ khám sức khoẻ”_Khánh Ly lấy trong túi ra một quyển sổ nhỏ giơ lên.

Khải Phong nắm lấy cổ tay Khánh Ly, nghiến răng gần từng chữ: “Đi ra ngoài rồi tính. Tôi cảnh cáo cô không được nói chuyện này với Tiểu Mai”

Khánh Ly đột nhiên cười thành tiếng:

-“Haha! Bây giờ thì cô tin lời tôi nói chưa?”

Anh cau mày không hiểu Khánh Ly đang nói gì, giây sau lơ mơ nhận ra thì cửa phòng ngủ từ từ mở. Tiểu Mai đang đứng phía sau, đầu hơi cúi xuống.

“...tại sao?”_cô cảm thấy thế giới của mình như sụp đổ hoàn toàn, mắt bỗng nhoà đi.

Khải Phong bước tới trước mặt Tiểu Mai, sự sợ hãi trong lòng dần dâng lên. Anh đột nhiên ôm chặt lấy cô, giữ chặt như thể buông ra cô sẽ biến mất.

-“Tiểu Mai, không phải như vậy!”

Làm sao bây giờ? Hiện tại phải giải thích cho cô, nhưng anh chẳng biết bắt đầu như thế nào. Tiểu Mai để mặc Khải Phong ôm mình, thậm chí 2 cánh tay cảm thấy hơi đau cũng không hề phản ứng.

Sự lạnh lùng của cô như hàng nghìn mũi tên đâm vào tim anh, bây giờ Khải Phong cảm thấy rất tuyệt vọng!

-“Chuyện này anh không cố ý, tất cả là do cô ta sắp xếp, Tiểu Mai em phải tin anh, phải tin anh!”_Khải Phong gần như gào lên

Tiểu Mai vẫn không nói gì, gắng sức thoát ra khỏi vòng tay của anh.

Khánh Ly đứng sang một bên nhếch miệng cười, tay áp nhẹ lên bụng:

-“Tiểu Mai, cô nên biết điều một chút, dù sao bây giờ tôi cũng đã có thai...”

-“Cô im miệng cho tôi!”_Khải Phong tức giận gầm lên

Khánh Ly có chút giật mình nhưng vẫn cứng giọng:

-“Dù sao bây giờ anh cũng chỉ còn một lựa chọn duy nhất là em thôi. Nếu để người ngoài biết giám đốc Lưu thị đã kết hôn nhưng lại có con riêng với tình cũ thì hẳn sẽ tổn không ít giấy mực của cánh báo chí đấy”

Khải Phong hừ lạnh, con ngươi sẫm lại:

-“Đúng thế, tôi là giám đốc của Lưu thị, cô thông minh như vậy chắc cũng hiểu được tôi có thể làm gì. Khánh Ly, tôi nói cho cô biết, Tiểu Mai là vợ tôi, cả đời này là người vợ duy nhất của tôi, tôi sẽ không li hôn với cô ấy!”

-“Được, vậy anh cứ thử xem danh tiếng của ai sẽ tổn hại nhiều hơn”_ Khánh Ly nhìn Khải Phong với ánh mắt đầy phức tạp

-“Đủ rồi!”_Tiểu Mai cuối cùng cũng lên tiếng. Cô cúi gằm mặt, che dấu 2 hàng nước mắt đã sớm chảy dài, toàn thân có chút run rẩy nhưng lời nói lại vô cùng rõ ràng:“Là tại tôi, ngay từ đầu tôi đã sai rồi, toàn bộ đều là lỗi của tôi”

Dứt lời, Tiểu Mai xoay người chạy ra khỏi nhà.

Nhớ vote để có truyện đọc tiếp nha chap sau ngược hơn nhiều

50. Chap 23: Không Đau Lòng?

Sau vài giây sửng sốt, Khải Phong gấp gáp đuổi theo nhưng Tiểu Mai đã đóng cửa thang máy.

-“Tiểu Mai!”_Anh đập mạnh vào cửa, vò đầu rồi chạy ra hướng cầu thang bộ.

Tất nhiên với 15 tầng nhà dù có điên cuồng chạy xuống Khải Phong vẫn không đuổi kịp Tiểu Mai, ra đến cổng thì xe taxi của cô đã đi được một đoạn khá xa rồi.

Khải Phong nhìn theo chiếc xe, thở hắt một hơi rồi lấy điện thoại gọi cho trợ lý:

-“Mau tìm Tiểu Mai về đây cho tôi”

-“Chị dâu đi đâu thế ạ?”

-“Cậu nghĩ tôi biết mà còn bảo cậu đi tìm sao!!?”_Khải Phong bực bội nói lớn vào điện thoại

Trợ lý Lâm bị một phen đứng tim, vội vâng dạ rồi tắt máy. Chưa lần nào anh thấy giám đốc của mình tức giận như thế này. Bình thường chẳng ai dám làm Khải Phong khó chịu, lần này chắc có chuyện lớn rồi.

Tiểu Mai ngồi trên taxi khóc như mưa. Lúc sau người tài xế hỏi cô muốn đi đâu, Mai Mai mới bình tĩnh lại, lau nước mắt:

-“Đến đường Q ạ”

Cô lấy điện thoại, phân vân một lúc rồi quyết định gọi cho mẹ.

-“Alo”

-“Mẹ à?”

-“Mai Mai hả con? Mẹ đây. Đạo này 2 đứa thế nào rồi?”

Tiểu Mai ngây người, đột nhiên không biết trả lời thế nào

-“Dạ...vẫn bình thường ạ”

-” thế là tốt rồi, đạo này mẹ không qua thăm hai đứa được vì bệnh viêm phổi của bố lại tái phát” _Bà Thanh thở dài

-“Sao mẹ không báo cho con?!” _Tiểu Mai lo lắng

-“Không sao, bệnh tuổi già mà. Có bác sĩ tới khám nên con không cần quá lo..Mà con gọi mẹ có chuyện gì thế?”

-“À...con chỉ muốn hỏi thăm mọi người. Để mấy hôm nữa con qua nhà mẹ nhé”

-“Ừ, 2 vợ chồng hôm nào sang đây ăn với bố mẹ bữa cơm”

-“...Vâng. Con có việc rồi, con tắt máy trước đây” _Tiểu Mai cắt điện thoại, thở dài. Bây giờ nên sang nhà Khả Vân thì hơn

Cuối cùng Tiểu Mai cũng đứng trước cửa nhà Khả Vân. Bấm chuông một lúc thì có người ra mở cửa.

-“Mai Mai? Sao cậu đến mà không gọi mình?” _Khả Vân mừng rỡ khi nhìn thấy Tiểu Mai nhưng giây sau liền cảm thấy sắc mặt cô không được tốt, chắc chắn có chuyện gì đó không ổn. Hai mắt Tiểu Mai đỏ hoe:

-“Cho mình ở nhờ vài hôm đi”

Tiểu Mai vào phòng khách, ngồi bó gối trên ghế sofa, còn Khả Vân ngồi bên cạnh sốt ruột liên tục hỏi han.

-“Hay là...Khải Phong làm chuyện gì có lỗi với cậu?” _Khả Vân sau một hồi suy đoán chợt nói ra câu này.

Mắt Tiểu Mai nhoè đi, cô không muốn khóc nhưng nước mắt vẫn cứ chảy giàn giụa.

Khả Vân phát hoảng vội ôm lấy Tiểu Mai an ủi. Rốt cuộc chuyện gì đã làm cho bạn cô suy sụp như thế này.

Mãi một lúc sau Tiểu Mai mới bình tĩnh lại kể cho Khả Vân nghe mọi chuyện.

-“Sao Khải Phong dám làm thế với cậu chứ?” _Khả Vân bức xúc đứng dậy_” Còn Khánh Ly, cô ta là cái quái gì mà dám tranh vợ cướp chồng của người khác? Thật không biết xấu hổ! Tiểu Mai, cậu không cần phải sợ, cứ làm lớn chuyện xem ai hơn ai!”

Tiểu Mai mệt mỏi tựa đầu vào ghế:

-“Cô ta đã có thai...Sớm muộn gì mình cũng ly hôn thôi. Nhưng bây giờ đừng để lộ chuyện này ra ngoài, nếu báo chí biết sẽ không hay đâu, bệnh viêm phổi của bố mình còn đang tái phát...”

Khả Vân thở dài:“Được rồi, vậy cậu cứ ở tạm đây, dù sao bố mẹ mình cũng đang đi du lịch”

Khải Phong lái xe chạy dọc các con phố. Suốt buổi chiều anh tìm đến những nơi Tiểu Mai thường tới nhưng đều không thấy cô.

Một tay anh lái xe, tay kia không ngừng bấm điện thoại, ánh mắt tập trung nhìn ra ngoài cửa sổ hi vọng thấy được bóng dáng quen thuộc. Việc tìm kiếm này làm anh sắp mất bình tĩnh rồi.

Sáng hôm sau...

Minh Vũ không thấy Tiểu Mai đi học, định ra hỏi Khả Vân thì thấy cô đang nghe điện thoại.

-“Uh được rồi để tan học mình đi mua ít đồ dùng cá nhân cho cậu. À này Mai Mai, cậu nhớ phải mạnh mẽ lên đây”

Khả Vân tắt máy, vừa quay sang thì thấy Minh Vũ đang đứng ngay bên cạnh.

-“ôi mẹ ơi giật cả mình! Cậu định làm gì thế hả?”_Khả Vân nhăn nhó

-“Tiểu Mai gặp chuyện gì à?”_Minh Vũ lo lắng hỏi

-“Ừ...à không có...không có gì”_Khả Vân lắp bắp muốn chạy vào lớp nhưng lại bị anh giữ lại.

-“Nói cho mình biết đi mà”_Minh Vũ nài nỉ

-“Không được!”_Khả Vân kiên quyết

-“Cậu mà không nói, mình sẽ tới nhà Tiểu Mai hỏi đấy!”

-“Cậu điên à?”_Khả Vân trừng mắt

Sau một hồi giằng co cuối cùng cô đành phải nói sơ qua mọi chuyện cho Minh Vũ.

Tiểu Mai đang ở nhà Khả Vân, nghe thấy tiếng mở cửa liền đi ra.

-“Cậu về rồi à?”

-“Ừ, mình có mua đồ cho cậu đây”

Khả Vân xách túi đồ vừa mua ở siêu thị bước vào nhà, theo sau còn có một người nữa.

“Minh...Minh Vũ? Sao cậu lại tới đây?”_Tiểu Mai kinh ngạc

“Mình mới là người muốn hỏi cậu”_Minh Vũ đi tới trước mặt Tiểu Mai, ánh mắt xốt xa:

-“Không phải cậu nói 2 người yêu nhau thật lòng sao? Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Tiểu Mai cắn môi quay sang nhìn Khả Vân:

-“Mình bảo cậu đừng nói cho ai biết rồi mà”

-“Tại cậu ta dai như đĩa nhất quyết bắt mình kể đấy chứ!”_Khả Vân âm ức

Mai Mai thở dài nói với Minh Vũ: “Chuyện này không liên quan đến cậu, cậu về đi, mình tự lo được”

-“Nhưng mình không thể đứng nhìn cậu chịu đựng như vậy được!!”_Anh nắm lấy tay cô

Tiểu Mai cúi đầu, mi mắt run run

“Để mình giúp cậu, như một người bạn thôi có được không?”_Minh Vũ nhìn cô đầy mong chờ.

Cuối cùng, sau khi cả 3 nói chuyện cũng đưa ra quyết định: Vì bố mẹ Khả Vân đi du lịch sắp về, hơn nữa nếu ở nhà bạn bè chắc chắn Khải Phong sẽ tìm thấy nên Minh Vũ đã cho Tiểu Mai mượn một căn nhà nhỏ vùng ngoại ô của gia đình cậu ấy để ở.

Tiểu Mai chỉ muốn ở tạm một thời gian, khi tìm được việc làm và giải quyết xong thủ tục li hôn sẽ quay về nói với bố mẹ.

Suốt gần một tuần Tiểu Mai bỏ đi, Khải Phong không làm được gì, cả ngày chỉ đi tìm cô, tối lại tới quán bar uống rượu. Anh không muốn về nhà, mỗi lần về đều cảm thấy trống trải, lạnh lẽo. Nếu không có cô, đây đâu phải là nhà của anh nữa.

Trong phòng vip của quán bar X...

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa dài, áo sơ mi đen tùy tiện tháo mấy cúc cổ, liên tục uống rượu hết li này đến li khác. Một lát sau có thêm 2 người nữa bước vào.

-“Anh Phong, đã có thông tin rồi”

Họ lấy từ trong cặp tài liệu một xấp ảnh để lên bàn:

-“Chị dâu chưa về nhà, hiện giờ chị ấy đang ở trong một khu chung cư nhỏ gần thành phố C. Hình như vẫn chưa ai biết, hàng ngày chỉ có người này đến thôi”_Người theo dõi đưa cho Khải Phong một bức ảnh.

Anh nhận lấy bức ảnh, sắc mặt liền thay đổi. Đây không phải là tên Minh Vũ kia sao? Đến hàng ngày ư?

“Rắc!”_Âm thanh bén nhọn do thủy tinh vỡ vang lên

-“Giám đốc, tay anh...”_Trợ lý Lâm kinh sợ nhìn ly rượu vỡ nát trên tay Khải Phong. Máu chảy thành giọt qua từng kẽ tay rơi xuống sàn nhưng anh không có ý định buông, ra sức siết chặt khiến những mảnh vỡ cứ thế đâm sâu vào da thịt. Trợ lý Lâm vội gọi nhân viên mang bông băng tới còn Khải Phong vẫn ngồi lặng thình trên ghế, chẳng để ý chút nào tới vết thương, chỉ chăm chăm nhìn vào mấy bức ảnh trên bàn.

Cuối cùng anh cũng buông tay, dòng máu đỏ thẫm cùng những mảnh thủy tinh thì nhau rơi xuống nền đất. Khải Phong cầm bông gạc, nhếch miệng cười quay sang nói với trợ lý: “Đi về thôi”

Tiểu Mai đang ngồi trong phòng đọc sách thì trời đổ mưa lớn. Căn nhà Minh Vũ cho cô ở nhờ không quá lớn nhưng đối với một người thì thực sự rất rộng. Mai Mai đặt sách lên bàn, đi ra đóng lại cửa sổ. Cô không thích mưa, từ nhỏ đã sợ sấm sét. Khải Phong cũng biết điều này nên khi trời mưa đều ra đóng cửa rồi ôm cô ngủ. Mỗi lần nằm trong lòng anh, Tiểu Mai đều cảm thấy rất an toàn và ấm áp. Hôm nay cũng là một ngày mưa mà cô chỉ có một mình. Tiểu Mai hít một hơi thật sâu, ngăn không cho nước mắt chảy ra.

Sao lại nhớ đến nữa rồi

Tại khu chung cư...

Trợ lý Lâm dìu Khải Phong vào ghế sofa trong phòng khách, bây giờ đã gần 12h đêm rồi.

Khải Phong ngửa đầu trên ghế, ánh đèn hắt sáng nét mặt ngà ngà say của anh.

-“Cậu về đi”_Khải Phong nói

-“Giám đốc...”_Trợ lý Lâm thấy anh say rượu, sợ có chuyện không hay.

-“Tôi không sao”_Giọng Khải Phong mệt mỏi, lấy tay day day trán rồi ra hiệu cho trợ lý của mình đi về.

Trợ lý Lâm không biết khuyên thế nào đành thuận theo.

Khải Phong ngồi tựa trên ghế sofa hồi lâu cuối cùng chệnh choáng đứng dậy. Anh đẩy cửa bước vào phòng ngủ, ngã người xuống giường.

Chợt có thứ khiến Khải Phong vô thức nhíu mày. Ga trải giường, vỏ chăn đều có hương thơm dịu nhẹ của Tiểu Mai. Một nỗi bi thương bỗng ập đến, tâm trí anh bây giờ toàn là bóng hình cô. Khải Phong cau mày, nhắm chặt hai mắt, đầu óc choáng váng vì rượu, cõi lòng lại đau đớn vô cùng. Bỗng anh cảm nhận một bàn tay mềm mại đặt nhẹ lên trán mình.

“Tiểu Mai...em về rồi sao?”_Khải Phong vô cùng kích động.

Cô nhìn anh cười nhẹ, giọng nói dịu dàng:“Em về rồi”

Yết hầu Khải Phong chuyển động, trái tim như được sưởi ấm, đầu cũng không còn đau nữa, gắng gượng ngồi dậy.

Anh mỉm cười, vừa vươn tay định ôm cô vào lòng thì nhận ra trước mặt chỉ là không khí.

-“Mai Mai!”_Khải Phong gấp gáp gọi tên cô, xoay người nhìn bốn phía nhưng xung quanh đều trống không. Là ảo giác, anh uống quá nhiều rượu rồi. Cảm giác mất mát ủa đến, trái tim bỗng đau nhói làm Khải Phong lão đảo ngã xuống sàn gỗ. Chân mày anh cau lại, hai tay ôm lấy lồng ngực phập phồng, giọng nói xót xa: “Tiểu Mai đừng đi mà...”

Vết thương ở lòng bàn tay Khải Phong do chỉ băng bó sơ qua nên đã bắt đầu rỉ máu.

Sáng hôm sau...

Khải Phong tỉnh dậy cảm thấy đầu đau như búa bổ, thậm chí cả đêm nằm dưới sàn nhà mà anh cũng không nhận ra.

Sau khi đi tắm mới tỉnh táo lại, Khải Phong lấy điện thoại gọi cho trợ lý Lâm hỏi địa chỉ chỗ ở của Tiểu Mai rồi nhanh chóng ra khỏi nhà.

Anh mất gần một tiếng để đi từ trung tâm thành phố ra tới vùng ngoại ô. Không biết là vì sắp được nhìn thấy Mai Mai hay tại khung cảnh nơi đây yên bình mà Khải Phong lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn. Cuối cùng cũng tới nơi.

Anh dừng xe dưới một bóng cây. Cửa căn nhà nhỏ vẫn đóng, Khải Phong xuống xe, do dự một lát cuối cùng vẫn không dám đi tới bấm chuông. Nếu Tiểu Mai thấy anh sẽ không vui thì sao? nhờ cô ấy biết anh tìm ra địa chỉ này sẽ dời đi nơi khác thì sao? Khải Phong thở dài dựa vào cửa xe. Không vào cũng được, bây giờ anh chỉ có một mong muốn mãnh liệt là được nhìn thấy cô thôi.

5 phút, 10 phút, 20 phút... Ngoài việc đi qua đi lại đá mấy hòn sỏi dưới đất, Khải Phong chẳng biết làm gì hơn.

Hơn 40 phút trôi qua, cảm giác chờ mong đang dần thay thế bằng nỗi thất vọng. Anh chán nản nhìn đồng hồ rồi bước vào xe. Giây phút đang định khởi động thì rèm cửa căn nhà kia được mở. Tự nhiên tim anh cảm thấy căng thẳng đến kì lạ.

Sau lớp kính của cửa sổ là gương mặt xinh xắn mà anh ngày đêm mong nhớ.

Đúng là Tiểu Mai rồi!

Vừa hết hi vọng cuối cùng lại nhìn thấy. Một tuần trôi qua mà Khải Phong cảm giác như dài cả thế kỉ, cuối cùng cô cũng xuất hiện trước mặt anh.

“Tiểu Mai, cho anh một chút thời gian, anh sẽ đưa em về”_Khải Phong chăm chú nhìn gương mặt đằng xa, ánh mắt lộ rõ sự yêu thương. Mãi cho tới khi có tin nhắn thông báo sắp đến giờ họp, anh mới nhận ra mình nhìn cô được một lúc lâu rồi

“Anh đi làm đây”_Khải Phong vô thức chạm vào cửa kính xe.

Nhưng tự nhiên Tiểu Mai lại đi vào nhà trong làm anh không cách nào nhìn thấy cô nữa. Khải Phong như đứa trẻ bị lấy mất kẹo, nhảy dựng lên: “Này Trương Tiểu Mai sao em lại đi vào?!”

Gương mặt anh lộ rõ vẻ thống khổ:

“...Em không dẫn anh đi cẩn thận mà đã vào rồi à? Ai dạy em cái kiểu vô tâm như vậy đấy, hôm nay anh còn chưa ăn sáng đã tới đây tìm em, anh thành ra như vậy mà em không đau lòng chút nào sao?”

(Ôi tôi viết ra mà tôi còn thấy đau lòng đây anh Phong oiii T^T)

Khải Phong đứng nán lại thêm chút nữa nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu, đành thở dài: “Được rồi anh sẽ về, Tiểu Mai, em tàn nhẫn thật đấy”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-la-toi-nho-em>